

STEVEN J. LAWSON

ORICINE NU-ȘI POARTĂ
CRUCEA

PREȚUL

CE TE COSTĂ SĂ ÎL URMEZI PE ISUS

ȘI NU VINE DUPĂ MINE,
NU POATE FI UCENICUL MEU

PREȚUL. CE TE COSTĂ
SĂ ÎL URMEZI PE ISUS

STEVEN J. LAWSON

PREȚUL

CE TE COSTĂ SĂ ÎL URMEZI PE ISUS

MAGNA GRATIA

PREȚUL. CE TE COSTĂ SĂ ÎL URMEZI PE ISUS

Steven J. Lawson

Copyright © 2019 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *The Cost – What it Takes to Follow Jesus* (2017), la editura Christian Focus Publications, Geanies House, Fearn by Tain, Rosshire IV20 1TW Scotland, UK. Tradus și publicat cu permisiune.

Tradus și publicat în limba română cu acordul Desiring God Foundation.

Traducerea în limba română: Ninel Lazăr; corectura: Monica Lazăr; DTP: MG Studios.

Toate sublinierile din citatele Scripturii îi aparțin autorului.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Biblia, Noua Traducere Românească (NTR). Copyright 2007, 2010, 2016 de Biblia Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune. Toate sublinierile din citatele biblice îi aparțin autorului.

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„Să nu furi” (Exod 20:15).

Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți!
Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet www.magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA

Sr. Liliacului nr. 26
Dascălu-Ilfov 077075
contact@magnagratia.org
www.magnagratia.org

*Dedicată lui Austin T. Duncan,
prieten credincios și prețios în lucrare,
o sursă constantă de încurajare.*

Prețul mare al umblării cu Hristos este una dintre temele majore cuprinse în Evanghelie. Un ucenic indiferent sau ezitant este o contradicție în termeni. Chema-rea la ucenicie făcută de Hristos este imposibil de armonizat cu religia superficială, axată pe confort și nevoile aparente, religie practică de atât de mulți oameni care astăzi se pretind ucenicii lui Hristos. Credincioșii au nevoie să li se reamintească în mod constant aceste adevăruri. Explicația oferită de Dr. Lawson asupra textului din Luca 14:25-35 extrage pentru noi mesajul vital și îl prezintă într-o modalitate robustă și pătrunzătoare. Aveți aici o carte pe care orice creștin ar trebui să o citească și să o pună la inimă cu seriozitate.

John MacArthur, președinte, The Master's University and Seminary, păstor-învățător, Grace Community Church, Sun Valley, California

Cu răbdare, compasiune și claritate, Dr. Lawson aduce înaintea cititorului o explicație clară a Evangheliei și a chemării acesteia, în acord cu învățătura lui Isus. El scrie așa cum predică – cu un atașament tenace față de Scriptură și cu o inimă pastorală care tânjește după mântuirea celor pierduți și după zidirea Bisericii. Această carte este o lectură obligatorie pentru toți oamenii! Cel neconvertit va auzi Evanghelia, creștinul va descoperi calea adevărată către devoțiune și bucurie, iar predicatorul va fi instruit cu privire la slujba predicării biblice a Evangheliei, asigurându-se de mântuire atât pe sine cât și pe cei care îl ascultă (1 Tim. 4:16).

Paul Washer, președinte, HeartCry Missionary Society, Radford, Virginia

Ca un maestru ziditor, Steve Lawson ne oferă temelia cuvintelor lui Isus, pe care se zidește învățătura ce ne arată costul, cerințele, câștigurile și sacrificiile uceniciei creștine. Procedând astfel, Dr. Lawson ne oferă un edificiu puternic și ferm, care Îi aduce glorie lui Dumnezeu și adevărului Său.

R. C. Sproul, fondator și președinte,
Ligonier Ministries, Rector al Reformation Bible
College, Sanford, Florida

CUPRINS

Prefață	11
<i>Capitolul 1. Vino după Mine!</i>	17
<i>Capitolul 2. Mulțimi amestecate</i>	31
<i>Capitolul 3. Cuvinte șocante</i>	47
<i>Capitolul 4. Fără dulcegării</i>	61
<i>Capitolul 5. Purtarea crucii</i>	75
<i>Capitolul 6. Umblarea cu Isus (I)</i>	85
<i>Capitolul 7. Umblarea cu Isus (II)</i>	97
<i>Capitolul 8. Socotirea costului</i>	109
<i>Capitolul 9. Predarea necondiționată</i>	121
<i>Capitolul 10. Sub o nouă stăpânire</i>	133
<i>Capitolul 11. Sarea fără gust</i>	147
<i>Capitolul 12. Urechi de auzit</i>	157
<i>Capitolul 13. Cuvinte de final</i>	169

Despre MAGNA GRATIA

PREFAȚĂ

Aceasta este o carte pe care a trebuit să o scriu. De ce spun asta? Pentru că vreau ca cei care n-au ajuns să Îl cunoască pe Isus Hristos să Îi dedice viețile și să devină ucenicii Lui. Cea mai mare bucurie din viață este să Îl cunoști personal pe Isus. Doar o viață dedicată Lui îți va găsi împlinirea supremă. Dacă nu ești încă în această situație, dorința mea pentru tine este să intri chiar azi într-o relație personală cu El. Vreau să te ajut să te dedici Lui, dedicare care îți va schimba viața.

Cu toate acestea, mai am o preocupare – anume că mulțimi mari de oameni, care fie frecventează bisericile, fie sunt oameni buni din punct de vedere moral, presupun greșit că au o relație corectă cu Dumnezeu.

Tragic este că aceștia nu și-au dedicat niciodată în realitate viețile lor lui Isus. Sigur, ei știu unele lucruri despre El. Ei au căpătat anumite cunoștințe despre El, în mințile lor, dar nu Îl cunosc cu adevărat în inimile lor. Ei au fost amăgiți și atrași să capete un simțământ fals al siguranței cu privire la o mântuire pe care, în

fapt, nu o au. Și bisericile sunt pline de astfel de oameni. Dacă este și cazul tău, vreau să te ajut să vezi că n-ai ajuns încă la cunoașterea mântuitoare a lui Isus Hristos. De aceea, vreau să te îndrept spre El.

Pentru ca acest lucru să se întâmple, trebuie să auzi ce anume se cere de la tine pentru a fi un ucenic adevărat al lui Hristos. Mesajul mântuirii a ajuns să fie transmis încețoșat de la multe amvoane, dacă nu chiar modificat.

Drept rezultat, mulți oameni eșuează să înțeleagă ce înseamnă cu adevărat să fii un credincios autentic în Isus. Mă tem că mulți își închipuie că ei și-au pus încrederea în Hristos pe când, în realitate, ei n-au făcut încă acest lucru. Dimpotrivă, ei au crezut într-un mesaj îndulcit, o imitare superficială a adevărului. Rezultatul este o evanghelie sintetică.

Astfel, avem nevoie să auzim Evanghelia predicată de cel mai mare dintre predicatori, Isus Hristos. Trebuie să fim învățați tocmai de Acela care este Autorul Evangheliei. Ceea ce Isus a avut de spus cu privire la ucenicie a ajuns să fie diluat în mare parte.

Eu cred că El nici măcar n-ar recunoaște majoritatea lucrurilor prezentate astăzi ca Evanghelie. De aceea, avem nevoie disperată să auzim adevărul nepoleit cu

privire la acest aspect de importanță capitală. Nimeni nu poate să Îl urmeze pe Isus până nu aude mai întâi adevărul.

În lucrarea Sa pământească, când le prezenta Evanghelia oamenilor, Isus n-a folosit niciun fel de abordare îndulcită. Față de Nicodim, un învățat al iudeilor, El a utilizat analogia nașterii din nou. În discuția cu femeia din Samaria, a folosit metafora apei vii. Când i-a predicat unei mulțimi, El s-a folosit de imaginea unui animal care se supune unui jug. Și pot fi date multe alte exemple ale diferitelor moduri în care Isus a ales să prezinte mesajul Evangheliei. El Și-a adaptat cu atenție fiecare prezentare a adevărului situației persoanei căreia se adresa, vorbind în fiecare circumstanță într-un fel unic. Mesajul Evangheliei a fost întotdeauna același, dar modalitatea în care el a fost prezentat a diferit de la o situația la alta.

Cu toate acestea, a existat o singură prezentare a Evangheliei folosită de Isus, și pe aceasta avem nevoie să o reauzim astăzi. Aici eu am să mă refer la ceea ce El i-a spus unei mulțimi de oameni, așa cum este relatat în Luca 14:25-35. În acest pasaj, Isus folosește mai multe imagini care, în zilele noastre, sunt adeseori neglijate. Aceste cerințe includ necesitatea lepădării de

sine, a purtării crucii, a socotirii costului, a predării vieții în mâinile lui Hristos și a uceniciei autentice. Astfel de adevăruri necesare, conținute în Evanghelie, sună foarte străin pentru multe urechi din zilele noastre. Cu toate acestea, ele nu pot fi ignorate, ci trebuie luate serios în seamă.

În acest mesaj, Isus nu a oferit o versiune diluată a adevărului. El a cerut acel fel de angajament autentic prin care cineva capătă intrare în Împărăția lui Dumnezeu. Vreau să te ajut să vezi ce anume este cerut încă de la începutul unei relații autentice cu Hristos. Cuvintele acestea, rostite de Domnul Isus, vor fi un factor critic atunci când îți reevaluezi propria persoană, gândindu-te dacă ai crezut cu adevărat în El.

Pentru voi, cei care încă nu ați ajuns la credința în Isus Hristos, dorința mea este ca lucrurile afirmate de El cu mult timp în urmă să fie folosite spre aducerea voastră înapoi la El. Pentru cei care ați crezut deja în El, am nădejdea că mesajul Lui vă va provoca la o umblare mai profundă cu El.

Vreau ca Domnul Isus să vorbească de la Sine. Fie ca El să folosească această carte, cu atenția ei deosebită îndreptată către pasajul din Luca 14:25-35, pentru a te ajuta să înțelegi ce înseamnă să Îl urmezi pe Hristos.

Descoperind acest lucru, mă rog ca el să te călăuzească spre o relație personală cu Isus.

Fii binecuvântat în Hristos!

Steven J. Lawson

Dallas, Texas

I

VINO DUPĂ MINE

„Vino după Mine” (Luca 14:27, adapt.).

A-L urma pe Isus Hristos este cea mai mare aventură a vieții. Ea implică umblarea după scopul cel mai înalt al existenței – gloria care Îi aparține doar lui Hristos. Ea împlinește cea mai mare nevoie a vieții – iertarea păcatelor, pe care doar Isus o poate da. Ea îi oferă vieții cea mai mare plăcere – bucuria care vine doar din a-L cunoaște pe Hristos. Ea implică cel mai profund parteneriat din viață – părtășia umblării îndeaproape cu Hristos. Ea aduce cea mai mare învățătură a vieții – înțelepciunea pe care doar Hristos o are. Ea îi infuzează vieții cea mai mare putere – harul lui Isus Hristos, care te face capabil să trăiești biruitor. Ea te conduce către cea mai măreață destinație de după această viață - în prezența imediată a lui Isus însuși, în Cer.

Nu există vreo călătorie care să se compare cu aceasta. Ea te va lua de unde ești și te va duce unde trebuie să fii. Te va purta prin toate experiențele variate ale vieții, de

la cele mai minunate momente și până la cele mai întunecate nopți. Această călătorie, alături de Hristos, te va face capabil să trăiești așa cum Dumnezeu dorește. Umblând pe urmele pașilor Săi, vei descoperi scopul real pentru care ai fost creat. Mai mult, vei fi condus în final la casa ta din ceruri, înaintea tronului lui Dumnezeu. Nicio experiență din această viață nu poate să se compare cu acea călătorie în care Îl urmezi pe Isus.

O CĂLĂTORIE SPIRITUALĂ

Când Isus ne cheamă să venim după El, El compară creștinismul cu o cale pe care ucenicii Lui sunt chemați să meargă. El ne invită personal să ne imbarcăm în această călătorie spirituală. Prin chemarea Lui, El nu ne îndreaptă spre o călătorie fizică. El nu ne îndeamnă să punem un picior în fața celuiilalt și, literal, să mergem după El. Ceea ce El ne cere este cu mult mai profund decât să călătorim alături de El pe un simplu drum prăfuit. Nu, ci El ne vorbește aici în termeni spirituali. Ne invită să Îl urmăm în inimile noastre. Ne cheamă să facem pași ai credinței și să urmăm direcția Lui pentru viețile noastre.

Această călătorie spirituală se referă la felul în care ne trăim zilnic viețile. Are de-a face cu acel curs al vieților noastre. Isus se referă la calea pe care o căutăm și la

pașii pe care îi facem în această lume. În această călătorie sunt implicate gândurile, faptele, vorbele și chiar motivațiile și dorințele noastre. Isus tratează aici acele lucruri care au loc în interiorul sufletului nostru și care ne dirijează, ne călăuzesc.

ATUNCI CÂND STĂPÂNUL CHEAMĂ

Ne vom concentra în aceste pagini pe o întâlnire specială pe care Isus o avea cu o mulțime de oameni, care mergeau după El. În cea mai mare parte a călătoriei, ei păreau să ofere impresia că sunt ucenicii Lui. Umblau cu El și erau atenți la cuvintele Sale. Se aflau în proximitatea Lui. Dar realitatea era că majoritatea erau niște simpli curioși interesați de Isus și, așadar, erau niște oameni nededicați și neconvertiți.

A-L urma pe Isus devenise un lucru popular, iar El știa acest lucru. Având o preocupare autentică față de ei, Hristos S-a oprit și S-a întors spre ei pentru a li se adresa. Ceea ce El le-a spus erau cuvinte grele, cuvinte care n-au făcut deloc mai ușoară dorința lor de a-L urma, ci dimpotrivă, au făcut-o mai dificilă. Isus i-a chemat la o dedicare totală a vieților lor față de El, spunându-le:

„Dacă vine cineva la Mine și nu urăște pe tatăl său, pe mama sa, pe nevastă-sa, pe copiii săi, pe

frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu. Și oricine nu-și poartă crucea și nu vine după Mine nu poate fi ucenicul Meu. Căci cine dintre voi, dacă vrea să zidească un turn, nu stă mai întâi să-și facă socoteala cheltuielilor, ca să vadă dacă are cu ce să-l sfârșească? Pentru ca nu cumva, după ce i-a pus temelia, să nu-l poată sfârși, și toți cei ce-l vor vedea să înceapă să râdă de el și să zică: „Omul acesta a început să zidească și n-a putut isprăvi”. Sau care împărat, când merge să se bată în război cu un alt împărat, nu stă mai întâi să se sfătuiască dacă va putea merge cu zece mii de oameni înaintea celui ce vine împotriva lui cu douăzeci de mii? Altfel, pe când celălalt împărat este încă departe, îi trimite o solie să ceară pace. Tot așa, oricine dintre voi care nu se leapădă de tot ce are nu poate fi ucenicul Meu. Sarea este bună, dar, dacă sarea își pierde gustul ei de sare, prin ce i se va da înapoi gustul acesta? Atunci nu mai este bună nici pentru pământ, nici pentru gunoi, ci este aruncată afară. Cine are urechi de auzit să audă” (Luca 14:26-35).

FĂRĂ ÎNDULCITORI

Aceste cuvinte provocatoare aveau să fie spuse către finalul lucrării de trei ani a lui Isus, în decursul ultimei

Sale călătorii către Ierusalim. În doar câteva luni, El avea să fie răstignit pe acea cruce romană chiar în acest oraș, capitala elitei religioase din Israel.

Așadar, Isus mai avea puțină vreme de trăit pe acest pământ. Nu era momentul pentru cuvinte dulci și nici pentru învelirea mesajului într-o poleială dulce, sau pentru transmiterea unui mesaj blând către mulțimi. Lucrurile puse în joc erau prea importante, iar timpul prea scurt.

În această situație critică, Isus a rostit cuvinte directe și provocatoare, chiar grele pentru cei ce le auzeau. Aceste cuvinte erau necesare și potrivite momentului. Tonul lor plin de forță se potrivea importanței subiectului. Impactul acestor cuvinte trebuia să îi trezească pe cei morți spiritual din acea mulțime. Isus trebuia să vorbească așa cum a făcut-o pentru a captiva atenția acelor care erau în letargie. El i-a chemat să Îl urmeze într-o nouă călătorie prin viață, care să îi conducă într-o zi la tronul lui Dumnezeu. Iar ceea ce Isus le-a spus acelor oameni, ne spune și nouă astăzi.

UNDE ÎNCEPE CĂLĂTORIA

Această călătorie începe în momentul în care ajungem la credința în Isus Hristos. A deveni unul dintre cei ce Îl urmează pe Isus începe odată cu clipa în care

ne dedicăm viețile Lui. Această relație nu ia naștere când ne alăturăm pur și simplu unei mulțimi religioase sau când încercăm să devenim mai buni. Nu, ci ea începe în acel moment când Îi încredințăm viețile noastre. Iar acest lucru implică o dedicare față de Isus Hristos a tot ceea ce noi suntem.

Nu ne costă nimic să începem această călătorie. Nu există niciun fel de fapte bune pe care le-am putea face vreodată ca să ne câștigăm un loc pe această cale, alături de Isus. Nu există nicio barieră la care trebuie să plătim pentru a se ridica și astfel să ne facem loc pe această cale. Nu există niciun standard moral pe care să trebuiască să îl satisfacem. Nu există nici măcar vreo scară spirituală pe care să fim nevoiți să o urcăm. Nici ritualuri pe care să le împlinim. Nu există ceremonii la care trebuie să participăm. Nu există absolut nimic ce noi să putem face pentru a câștiga meritul de a începe această călătorie cu Hristos.

Felul în care intrăm în această relație spirituală cu El este *prin credință*. Biblia spune: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni” (Efes. 2:8-9).

Exprimat simplu, asigurarea unei poziții de start în

această călătorie nu poate fi câștigată prin faptele noastre. Dimpotrivă, pe acest drum nu putem intra decât prin credința în El.

CUM CONTINUĂ CĂLĂTORIA

Această dedicare față de Isus Hristos este începutul unei călătorii cu totul noi. Anterior, noi umblasem după mersul acestei lumi. Direcția pe care mergeam era direcția lumii. Trăiam o viață în care căutam să facem ce doream noi, în felul în care doream, atunci când doream și alături de cine doream. Călătoream pe o cale lată care tolera orice fel de trăire. Dar atunci când venim la Hristos prin credință, această nouă călătorie începe să ne conducă într-o direcție cu totul diferită.

A-L urma pe Isus presupune că nu mai mergem pe calea noastră. Nu mai urmăm mulțimea. Începem să umblăm pe o cale nouă, care ne conduce într-o direcție nouă. Umblăm așa cum a umblat Isus și Îl imităm.

Începem să ascultăm de Cuvântul lui Dumnezeu așa cum Isus a făcut atunci când S-a aflat aici, pe pământ. Suntem chemați să îi iubim pe oameni așa cum El i-a iubit, chiar și pe cei care sunt cel mai dificil de iubit.

Suntem chemați să acționăm așa cum El a acționat

și să reacționăm așa cum El a reacționat în fiecare situație. Suntem chemați să înfruntăm multele provocări din viață asemenea Lui, cu o încredere supremă în Dumnezeu.

CE NE ADUCE CĂLĂTORIA

A-L urma pe Isus în această călătorie ne aduce cele mai mari binecuvântări pe care le-am putea primi vreodată. Atunci când ne dedicăm Lui viețile, primim iertarea imediată a păcatelor noastre, prin moartea lui Hristos. Pedepsa pentru nelegiuirile noastre este ștearsă din cartea ce se găsește în ceruri. Toate acuzațiile ce ar putea fi aduse împotriva noastră sunt anulate. Suntem îmbrăcați cu neprihănirea perfectă a lui Hristos. Acest lucru ne oferă acceptarea deplină înaintea Dumnezeului cel sfânt din ceruri. Prin moartea lui Hristos, noi suntem eliberați din robia față de păcat. Hristos vine pentru a trăi în noi, și nu ne va părăsi niciodată.

A-L urma pe Hristos ne conduce direct la voia lui Dumnezeu pentru viețile noastre. Calea pe care Dumnezeu a ales-o pentru noi duce către viața abundentă pe care doar Isus o poate da. A-L urma pe Isus ne aduce plinătatea binecuvântărilor lui Dumnezeu. Atunci

când umblăm cu El, primim fângăduința că suntem binecuvântați cu mulțumire profundă și fericire adevărată (Matei 5:3-12). Celor care cred în El, Isus le dă darul Duhului Sfânt, care le asigură puterea de a umbla în această lume (Ioan 14:16-17). Duhul este un alt ajutor care ne va sfătui și ne va călăuzi pe calea aceasta. Duhul ne va mângâia atunci când suntem descurajați, ne va îndemna atunci când suntem pe punctul de a ne complăce în firea pământească, și ne va convinge de păcat când ne vom îndepărta de pe cale. Mai mult, Isus ne dăruiește pacea Lui, care nu se aseamănă cu nimic din ceea ce această lume ar putea dăruia (Ioan 14:27). Această pace este acea liniște calmă a inimii în mijlocul multor dificultăți de care avem parte. În mod asemănător, Isus le dăruiește bucurie acelor dintre noi care Îl urmărim (Ioan 15:11). El ne face capabili să trăim biruitori în fața provocărilor noastre. El ne dăruiește părtășia Lui atunci când umblăm cu El zilnic. El ne dă ghidarea Sa în această lume confuză. El ne acoperă toate nevoile, după bogățiile Sale glorioase și face ca toate lucrurile să lucreze spre binele nostru.

CE COSTĂ CĂLĂTORIA

A-L urma pe Isus este în același timp o călătorie însoțită de un mare preț. Aceasta nu este o relație în care

să intri cu ușurătate. Această decizie implică dedicarea întregii tale vieți lui Isus Hristos. A veni la Hristos ca păță prioritate absolută, deasupra oricărei alte dorințe din viață. Ea necesită supunerea voinței noastre față de El, abandonând orice ține de noi înaintea domniei Sale. Această cale ne cere sacrificiu și, uneori, chiar să suferim pentru El. Ca să fim clari, nu Isus este chemat să ne urmeze, ci noi suntem chemați să Îl urmăm.

A-L urma pe Hristos ne va costa mult. Ne va costa felul nostru de viețuire din trecut și abandonarea păcatelor noastre anterioare. Ne va costa o viață trăită în ușurătate și concentrată pe această lume. Ne va costa obiceiurile vechi și chiar foștii prieteni. Ne va costa umblarea după agenda noastră, cea potrivit căreia noi suntem cei care știm cum ar trebui să arate viețile noastre. Ne va costa timpul și averile, care vor fi puse în slujba răspândirii mesajului Evangheliei.

Ne va costa atunci când vom suferi pentru că suntem asociați cu El. Ne va costa diferite grade de împotrivire și persecuție din partea lumii. Ne poate costa chiar viața. Dar, în final, vom câștiga cu mult mai mult decât pierdem.

UNDE DUCE ACEASTĂ CĂLĂTORIE

În final, această călătorie ne conduce în Cer, unde

El însuși stă așezat la dreapta lui Dumnezeu Tatăl. A-L urma pe Isus în această viață ne va conduce în prezența Sa imediată în lumea viitoare. Ea ne conduce în locurile de sus, unde El este obiectul închinării tuturor credincioșilor care și-au pus credința în El de-a lungul secolelor. Această călătorie ne va conduce în compania unei mulțimi nenumărate de îngeri care Îl laudă pe Hristos.

Nicio călătorie care a fost făcută vreodată pe acest pământ nu a condus către o destinație atât de glorioasă. A-L urma pe Isus ne conduce către un loc cu mult mai bun decât această lume. Ne va conduce pe înălțimile Cerului și înaintea tronului lui Dumnezeu.

UNDE TE AFLI?

Înainte să trecem mai departe, dă-mi voie să te întreb următorul lucru: Unde te afli tu în această călătorie spirituală alături de Isus Hristos? Ești unul dintre ucenicii adevărați ai lui Isus? Ai început această umblare cu El? Ți-ai încredințat viața în mâinile Lui? Sau ești doar unul dintre simplii curioși de pe margine? Mă rog să faci acest pas decisiv de a-ți dedica viața lui Hristos.

Dacă nu ești deja un ucenic al lui Isus, mesajul pe care El l-a predicat este îndreptat în special către tine. În acest mesaj este descris felul cum să îți începi această

călătorie a credinței alături de El. Aici se găsește răspunsul la întrebarea: Care este primul pas în umblarea cu El? Aceste cuvinte ale lui Isus ne descoperă punctul de intrare într-o relație personală cu El.

Vreau să te asigur că ceea ce Isus a spus cu atât de mulți ani în urmă va fi cel mai important mesaj pe care îl vei auzi vreodată. Acest adevăr va cere ceva de la tine. Aceste cuvinte ale lui Isus nu au fost rostite cu intenția de a fi doar niște cuvinte interesante. Ele au scopul de a-ți captiva viața și de a-ți îndrepta sufletul către El. Ele au fost lăsate pentru a te conduce acolo unde să devii un ucenic adevărat al lui Hristos.

Ceea ce Isus spune în aceste cuvinte va fi, în egală măsură, provocator pentru credința oricărui ucenic adevărat. Acest mesaj ar trebui să adâncească hotărârea noastră de a-L urma pe Hristos. Orice credincios ar trebui să-și reafirme dedicarea esențială pe care a făcut-o cândva față de Hristos. Aici se găsesc elementele necesare pentru spiritualitatea și creșterea adevărată în asemănarea cu Hristos.

ACEST MESAJ ESTE PENTRU TINE

Indiferent unde te-ai afla în viață, aceste cuvinte rostite de Isus sunt îndreptate către tine. Haideți să cercetăm acum cu atenție ceea ce Isus a spus în urmă cu

două mii de ani. Cuvintele Sale sunt la fel de relevante astăzi ca atunci când au fost rostite, cu secole în urmă. Fiecare afirmație pe care Isus a făcut-o față de mulțimea căreia i s-a adresat atunci merită atenția noastră neîmpărțită și preocuparea noastră de a o analiza și aplica în viețile noastre. Aici sunt cuvinte dătătoare de viață, rostite de Acela care este Calea, Adevărul și Viața, Isus Hristos, Domnul nostru.

2

MULȚIMI AMESTECATE

„Împreună cu Isus mergeau multe noroade” (Luca 14:25).

Mulțimile de oameni pot fi un loc convenabil unde să te ascunzi din calea dedicării. Cu cât este mai numeroasă mulțimea, cu atât este mai ușor să rămâi anonim. Cu cât se adună mai mulți oameni într-un loc, cu atât este mai la îndemână să te amesteci în acea masă de oameni. Cu cât mai mare este mulțimea, cu atât mai ușor este să rămâi neobservat. Și tocmai aceasta era situația acelei mari mulțimi care Îl urma pe Isus Hristos.

Isus călătorea către Ierusalim, îndreptându-se către orașul în care avea să fie răstignit în curând. În această ultimă călătorie către orașul sfânt, El era urmat de mulțimi imense de oameni. Textul nostru ne spune că „multe noroade” mergeau alături de El. Acest grup de oameni era mai mult decât o simplă adunare de câteva persoane. Avem de-a face cu o strângere enormă de oameni. Luca, autorul Evangheliei, relatează că „multe noroade” (la plural) mergeau cu El. Aceasta înseamnă că

mai multe grupuri mari de oameni s-au alăturat unul altuia pentru a forma o masă imensă de persoane. Totalitatea acestor noroade numeroase, luate împreună, formau o mare vastă de oameni, de bărbați, femei și copii.

CĂLĂTORIA FINALĂ

Pentru Isus, realitatea inevitabilă a morții pe o cruce romană se afla direct înaintea Sa. Durerea zdrobitoare a Calvarului era la doar câteva luni înaintea Sa. Aceasta avea să fie ultima Lui călătorie către orașul sfânt. Era ultimul Său drum către centrul elitei religioase din acele vremuri. Pe când Isus avea să Se adreseze acestei mulțimi, realizăm că momentul nu era unul pe care să-l tratăm cu ușurătate în ce privește mesajul transmis. El părea că are doar această oportunitate trecătoare de a Se adresa în mod specific acestor oameni. Și, în felul în care El o face, El ne vorbește și nouă, fiecăruia. Această mulțime imensă care mergea cu Isus forma un grup foarte divers. Ei toți se alăturaseră din mai multe părți pentru a forma această mulțime impresionantă. Erau ca o hoardă imensă și nenumărată care mergea în urma Lui. Încântarea mulțimii creștea pe măsură ce Isus devenise cel mai popular personaj al vremii. Orice om voia să Îl vadă îndeaproape și să audă în persoană învățătura Lui.

O MULȚIME DIVERSĂ

În acest grup divers se aflau tot felul de oameni, aflați în diverse circumstanțe ale vieții. Unii dintre cei ce Îl urmau se dedicaseră în mod autentic Lui. Ei lăseseră totul în urma lor, căile lor vechi de viață, și își predaseră viețile în mâna Lui. Ei intraseră într-o viață nouă și Îl urmau pe Hristos din toată inima. Aceștia erau ucenicii adevărați ai lui Isus, care crezuseră că El era Fiul lui Dumnezeu, venit pentru a mântui omenirea pierdută.

Alții din mulțime erau doar niște curioși. Ei nu văzuseră și nu auziseră niciodată pe cineva asemenea lui Isus. Erau atrași de El pentru că El era atât de diferit de ceilalți lideri religioși ai Israelului. El nu îi cita pe alți rabini, ci vorbea cu autoritate directă de la Dumnezeu. Ei se refereau la El ca Rabbi și Îl recunoșteau ca un învățător venit de la Dumnezeu. Se agățau de fiecare cuvânt al Lui, chiar dacă nu se dedicaseră Lui.

Alții erau confuzi. Nu este acesta cumva fiul tâmplarului? Și nu este mama Sa Maria? Ar putea să iasă ceva bun din Nazaret? Nu este stăpânit de un duh necurat? Ar putea fi El îndelung-așteptatul Mesia? Era cumva mai mult decât atât? În confuzia lor, ei rămăseseră nededicați Lui.

Alții erau zeloși și religioși, dar captivi sistemului fals al fariseilor. Ei aveau o formă exterioară de religie, dar nu experimentau în interior realitatea cunoașterii Dumnezeului celui viu. Erău neconvertiți – religioși, dar pierduți. Ceea ce este mai rău, ei nici măcar nu știau că erau fără Dumnezeu în viețile lor.

Aș dori să privim acum la aceste grupuri cu mai mare atenție. Pe măsură ce vom face acest lucru, probabil că ne vom putea încadra pe noi înșine în una dintre aceste categorii.

PUȚINI, DAR DEDICAȚI

Primul grup din această mare mulțime, la care vom privi, era format din ucenicii dedicați. Ei erau aceia care se dăruiseră în mod autentic lui Isus. Unsprezece dintre cei doisprezece ucenici erau credincioși adevărați. Domnul îi chemase să abandoneze în totalitate viețile lor trecute și să trăiască în această nouă umblare a credinței. El îi chemase să lase înapoia lor dorințele și stilul lor trecut de viață, concentrate pe ei înșiși, așa încât să trăiască de acum doar pentru El. Unsprezece dintre acești bărbați răspunseseră acelei chemări convingătoare. Ei făcuseră pasul radical al credinței, urmându-L pe Hristos.

La început, Isus a chemat doi pescari – pe Ioan și

pe Andrei (Ioan 1:35-39). Aceștia au răspuns abandonându-și viețile în mâna Lui. Apoi Andrei l-a adus la Isus pe fratele său Simon, și acesta a fost convertit (Ioan 1:40-42). Isus l-a chemat apoi pe Filip, spunându-i, „vino după Mine” (Ioan 1:43). Filip a răspuns chemării, după care l-a găsit pe Natanael (Ioan 1:45) care, la rândul său, a devenit ucenic adevărat.

Apoi Isus a chemat un vameș – pe Matei – să Îl urmeze (Matei 9:9). Acest vameș disprețuit de ceilalți trăise pentru a acumula averi în lumea aceasta. Dar, în acel moment, el a luat o decizie care i-a schimbat viața, întorcând spatele vechilor lui priorități. Fiecare dintre acești bărbați și-au predat viețile imediat. Pentru ei, nu exista cale de întoarcere.

ALEGEREA RADICALĂ

Restul ucenicilor – precum Toma, Bartolomeu, Tadeu, Iacov cel mic și Simon (Marcu 3:18) – au făcut și ei alegerea radicală de a-și supune viețile domniei lui Isus Hristos. Ei au abandonat totul, toate lucrurile pentru care trăiseră anterior. Ca niște călători care se apropie de o răscruce majoră în drumul lor, ei au abandonat calea cea lată și au intrat pe poarta strâmtă care duce la viață. Ei i-au părăsit pe cei morți spiritual pentru a se alătura celor puțini, dar autentici. În acel moment decisiv,

au făcut pasul credinței copilărești pentru a-L urma pe Isus. Este aceasta situația în care te afli și tu? Poate că ai abandonat modul vechi de a trăi pentru tine. Poate că ai căpătat viața cea nouă pe care Isus o dăruiește. Poate că te-ai decis să Îl urmezi pe Hristos. Dacă așa stau lucrurile, atunci ești pe calea cea bună. Ai multe lucruri pentru care să fii mulțumitor.

MAJORITATEA CURIOASĂ

Cel de-al doilea grup din această mare mulțime avea să fie format din cei care erau niște simpli curioși în legătură cu acest personaj religios și popular numit Isus. Fără îndoială că ei erau atrași de El datorită lucrurilor remarcabile pe care le-au auzit din gura altora despre El. Auziseră povestindu-se cum Isus făcuse minuni, iar unii chiar Îl văzuseră făcându-le. Alții auziseră spunându-se că Dumnezeu era cu El. Vorbea cum niciun alt om nu vorbise înaintea Lui. Auziseră că El pretindea că este Fiul lui Dumnezeu. Curiozitatea lor îi împingea, așa că trebuiau să verifice ei înșiși aceste lucruri.

Mulți oameni de acest fel erau atrași să Îl urmeze pe Isus. Ei doreau să vadă dacă aceste pretenții erau adevărate. Nenumărați oameni erau împinși de această curiozitate de a vedea cu ochii lor dacă toate acestea erau

adevărate. Erau oare adevărate relatările despre El? Ar putea fi acesta Mesia cel îndelung așteptat? Este Isus cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, așa cum pretinde? Se prea poate ca această categorie de oameni să fi constituit un segment larg al mulțimii care Îl înconjura pe Isus și umbla după El.

ACEEAȘI SITUAȚIE ASTĂZI

Și astăzi sunt nenumărați oameni care se văd atrași de Hristos dintr-o curiozitate foarte asemănătoare celei descrisă mai sus. Ei sunt interesați de El pentru că Isus rămâne figura centrală a istoriei omenirii. Masele largi de oameni doresc și astăzi să cunoască ce are El de spus cu privire la problemele contemporane. Ei observă binele care se face în Numele Său. Sunt impresionați chiar de spitalele creștine construite în Numele Lui. Acești oameni văd lucrările creștine care le slujesc nevoilor omenirii. Ei se bucură de sărbătorile creștine, precum Crăciunul și Paștele. Astfel, ei rămân interesați în mod asemănător de Isus, până în zilele noastre.

Cu toate acestea, acești indivizi curioși nu I-au dedicat niciodată viețile. Ei sunt interesați de Isus doar într-un fel mistic. Ei sunt atrași de unicitatea Lui. Sunt, pur și simplu, parte dintr-o mulțime mai largă care merge în urma Lui, dar ei nu I-au predat în mod personal viețile.

Mă întreb dacă nu cumva această situație descrie circumstanța în care te afli chiar și tu. Poate că și tu ești interesat să afli mai multe despre Isus Hristos. Îți dai seama, probabil, că trebuie să existe ceva în legătură cu această viață, ceva mai mult decât ceea ce ai experimentat până acum. Poate că simți goliciunea acestei lumi și vidul lăsat în urmă de practica ta de a fi doar religios. Poate că te gândești că, după moarte, vei sta înaintea lui Dumnezeu. Sau poate că vrei să știi ce se va întâmpla atunci când vei sta față în față cu Dumnezeu. Dacă aceasta este situația ta, ar trebui să iei în considerare cu atenție ceea ce Isus are de spus. Doar El este sursa adevărului care te va conduce la viața veșnică, viață pe care numai El o poate da.

MASELE CONFUZE

În mulțimea care mergea după Isus exista, de asemenea, un al treilea grup. Acesta era format din cei ce erau confuzi cu privire la persoana Lui. Încă nu își puteau da seama dacă pretențiile Lui de a fi divin erau adevărate. Nu era El oare un om ca și ei? Mai mult, ei nici nu își puteau închipui de ce a venit El în această lume. Presupuneau că El era doar un profet trimis de Dumnezeu. Se gândeau că era un om înțelept, cu o gândire profundă legată de lucrurile complexe ale vieții. Ei vedeau

în El un om bun, a cărui viață trebuie copiată, dar nimic mai mult.

În această parte a mării mulțimi existau și cei care erau confuzi cu privire la calea mântuirii. Ei presupuneau că interpretarea fariseilor era corectă. Pentru ei, era un lucru evident că oamenii buni trebuiau să își câștige calea către Cer. Acești lideri religioși îi convinseseră că ei trebuie să împlinească Legea divină pentru a câștiga favoarea lui Dumnezeu. Ei judecau greșit nivelul de perfecțiune la care cineva trebuia să ajungă prin a păzi codul moral din Scriptură. Acești oameni nu puteau înțelege că le era imposibil să împlinească standardele divine, așa că ei continuau să încerce.

PERCEPȚII GREȘITE

Mulți oameni se comportă exact în felul acesta și astăzi. Ei presupun că trebuie să facă un număr predeterminat de fapte bune pentru a câștiga primirea lor în Cer. Totuși, tragic este că nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Ei nu înțeleg că noi toți suntem lipsiți de slava lui Dumnezeu și, dimpotrivă, se agață greșit de speranța că Dumnezeu cântărește faptele lor bune și va înclina balanța în favoarea lor.

Se poate cumva ca această percepție greșită cu privire la calea mântuirii să te descrie și pe tine? Poate că

nu-ți este clar ce anume ți se cere pentru a fi mântuit. Poate că nu știi către cine să îți îndrepti urechea și care să îți spună cum să obții iertarea păcatelor. Poate că ești confuz în legătură cu afirmațiile dificile ale lui Isus despre intrarea în Împărăția Lui. Diferitele voci religioase pe care le auzi pot să te conducă la o stare de incertitudine, așa încât nu știi pe cine să crezi. Dacă situația aceasta te descrie, ascultă ceea ce Isus a spus în această întâlnire cu mulțimea de dinapoia Lui.

CĂUTĂTORII NERĂBDĂTORI

În această gloată exista și un al patrulea grup de oameni. Aceștia erau cei care doreau în realitate să afle mai multe despre Isus Hristos și despre mântuire. Ei Îl auziseră predicând despre Împărăția lui Dumnezeu și se gândeau la ceea ce Isus învăța despre calea mântuirii. În această mare mulțime de oameni erau aceștia care veneau acolo fiind convingși de păcatele lor. Ei deveneau tot mai acut conștienți de nevoia lor de a primi harul iertării, pe care Isus îl oferea.

Acești căutători convingși știau că ceea ce experimentaseră în viață până în acest moment nu era nimic mai mult decât goliciune fără Dumnezeu. Exista o neliniște profundă care îi provoca să Îl urmeze pe acest nou Învățător. Erau fără îndoială convingși că eșuaseră

să împlinească standardul divin al Legii și că nu se ridica la înălțimea a ceea ce Dumnezeu le cerea.

DUREROS DE CONȘTIENȚI

O alarmă sunase puternic în conștiințele lor tulburate. Acești oameni erau dureros de conștienți că ceva nu era deloc în regulă între ei și Dumnezeu. Ceva lipsea. Pe măsură ce Îl ascultau pe Isus predicând, ei auzeau spunându-li-se că aveau nevoie să-I dedice viețile. Ei aflau că trebuiau să răspundă ofertei fără plată a Împărăției lui Dumnezeu. Dar aceștia încă nu o primiseră prin credință. Nu erau încă gata să facă această dedicare. Caracterul deosebit al acestei decizii apăsa asupra lor, dar simțeau că nu pot merge mai departe, că nu se pot îndepărta încă de căile lor vechi. Acești oameni stăteau la o răscruce de drumuri în viețile lor.

Și aceasta este precis situația în care mulți oameni se găsesc și astăzi. Poate că este și situația ta. Știi că orice lucru ai experimentat până la acest punct nu constituie realitatea harului lui Dumnezeu. Cunoști și ai experimentat convingerea de păcat care te bântuie, acel păcat care nu poate fi abandonat – și știi că ai nevoie de iertarea pe care Isus o oferă.

Poate că ești dintre cei care continuă să umble cu mulțimea religioasă care se adună la biserică. Poate că

ești chiar parte dintr-un grup de studiu biblic. Sau poate că ești dintre cei care continuă să vorbească despre lucruri spirituale cu o altă persoană, la locul de muncă. Dar încă nu ai luat decizia de a deveni un ucenic adevărat al lui Hristos. Ar putea aceste circumstanțe să descrie situația în care te afli?

UCENICII FALȘI

În această mulțime imensă, exista o a cincea categorie de oameni. Aceștia erau cei care dădeau impresia că sunt ucenici adevărați. Erau experți în a se amesteca în mulțimea religioasă și în a ști ce cuvinte trebuie folosite pentru a oferi impresia de oameni spirituali. Erau specialiști în a-și masca propriul vid spiritual.

Ei se bucurau de această apropiere de Isus și chiar călătoriseră cu El. Ei nu stăteau la distanță, în spatele lui Isus, ci erau în imediata Lui apropiere.

Totuși, în realitate, aceștia nu erau ucenici adevărați, credincioși autentici în Isus Hristos, ci erau doar niște indivizi prinși în agitația acestei mișcări. Ca să fim onești, ei aveau un soi de atașament superficial față de Isus, dar mărturia lor despre Isus era una seacă. Ei pretindeau că Îl cunosc, dar nu-L cunoșteau personal în inimile lor.

UNUL PRECUM IUDA

Un astfel de „ucenic”, potrivit pentru descrierea de mai sus, era unul numit Iuda. El era un membru de încredere al cercului apropiat de persoane din preajma lui Isus. Era unul dintre cei doisprezece ucenici care mâncaseră și trăiseră alături de Isus. Iuda era mai implicat în lucrare ca nimeni altul. El cunoștea toate aspectele de detaliu ale lucrării Împărăției și observase direct integritatea personală din viața lui Hristos. El auzise adevărurile profunde pe care Isus le predicase și fusese martor ocular la minunile pline de putere pe care Isus le făcuse. Iuda îi văzuse pe oamenii ale căror vieți fuseseră transformate radical. Era atât de respectat de ceilalți unsprezece ucenici, încât a devenit trezorerul lor, acela căruiua îi fuseseră încredințați banii spre păstrare.

În ciuda acestui avantaj deosebit, Iuda a rămas un ucenic fals. El a dus la perfecțiune arta de a se comporta religios. Locul sigur în care el se ascundea era umbra lui Isus, dar, în inima lui, el a rămas nededicat față de Hristos. Iuda nu a murit niciodată față de sine, ci a continuat să umble după interesele sale egoiste. Cea mai mare dorință a vieții sale a rămas concentrată pe sine. Tot ceea ce el a văzut în Isus a fost un mijloc pentru câștig personal, așa încât el n-a avut nicio dorință de a-I preda viața. El îl voia pe Isus în termenii săi. Tragic,

Iuda a rămas în afara Împărăției lui Dumnezeu. El a devenit atât de specializat în a arăta religios, încât nimeni nu i-a putut depista ipocrizia. A mers până acolo încât s-a amăgit singur.

POATE CĂ ȘI TU?

Ar putea fi oare adevărat ca acest portret să descrie viața ta? Mulți oameni gândesc despre tine că ești creștin. Dar nu cumva realitatea este alta? Poate că ai crescut într-o familie creștină, poate ai fost botezat și ai devenit membru al bisericii.

Poate că mergi în mod regulat la întâlnirile de studiu biblic. Dar este posibil oare să nu îți fi predat niciodată viața lui Isus Hristos? Isus arată că intrarea în Împărăția Lui cere să îți dedici întreaga ființă în mâinile Lui. Ai făcut asta?

Ai putea fi oare amăgit, ca și Iuda, cu privire la situația ta în relație cu Dumnezeu? Există mulțimi mari de oameni care trăiesc amăgindu-se cu privire la starea lor spirituală. Ai putea fi unul dintre acești convertiți falși?

UNDE TE AFLI TU ÎN MULȚIME?

Astăzi, printre oameni, există aceleași categorii de persoane care roiesc în jurul lui Isus Hristos. Nimic nu

s-a schimbat, chiar dacă au trecut atâtea veacuri. Aceeași mulțime diversă merge în urma Lui, având diferite grade de interes față de ceea ce El are de zis. Puțini sunt dedicați, unii sunt doar curioși, mulți sunt confuzi, iar alții sunt amăgiți.

Fiecare dintre noi trebuie să își pună întrebarea: „Unde m-aș regăsi eu într-o mulțime de oameni ca aceasta?” Ai nevoie să te cercetezi și să stabilești unde te afli în relația ta cu Isus Hristos. Situația în care se găseau diferitele categorii de oameni acum două mii de ani este situația în care fiecare dintre noi ne regăsim astăzi. Nimic nu s-a schimbat odată cu trecerea anilor. Haideți să privim la fiecare dintre aceste categorii cu și mai multă atenție.

UN DIAGNOSTIC CORECT

În lumea medicală, se spune că un diagnostic corect face cât jumătate din vindecare. Același lucru este adevărat în lumea spirituală. Este absolut imperativ ca și tu să ai un diagnostic corect al stării în care te găsești în relația cu Domnul. Dacă vrei să fii un ucenic adevărat, este critic să faci o evaluare corectă a stării tale în relație cu Isus Hristos. Trebuie să știe unde te afli înainte de a ști ce ai de făcut.

În următoarele capitole, vom analiza cu atenție ce

anume este necesar pentru a fi un ucenic adevărat al lui Isus Hristos. În următorul capitol, vom descoperi că ceea ce Isus a spus nu este negociabil. Dar trebuie să te avertizez că ceea ce vei citi sunt cuvinte grele rostite de pe buzele Domnului. Sper că rămâi concentrat.

3

CUVINTE ȘOCANTE

„Dacă vine cineva la Mine, și nu-i urăște pe tatăl său, pe mamă-sa, pe nevastă-sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:26).

Isus Hristos a vorbit direct. De altfel, El vorbise întotdeauna în felul acesta. Niciodată nu a amestecat cuvintele și nu a ocolit subiectele. Indiferent care ar fi fost controversa privitoare la lucrarea Sa, rareori acest lucru s-ar fi putut datora faptului că El nu S-ar fi făcut înțeles. Dimpotrivă, situația era tocmai pe dos. Problemele L-au însoțit tocmai pentru că El era foarte explicit în ceea ce spunea. Cuvintele Sale nu erau dificil de înțeles – ci dificil de acceptat. Ceea ce Isus îi spunea acestei mulțimi s-ar putea încadra cu ușurință între cele mai șocante afirmații care au fost auzite vreodată de pe buzele Sale. Această afirmație zdrobitoare era una dintre cele mai grele lovituri, exprimată în cuvinte și rostită vreodată de El. Această afirmație aspră a fost una dintre cele mai solicitante pe care El le-a rostit. Aceste cuvinte

provocatoare implică un duh care dorește să fie învățat, pentru a le putea primi. Când Isus S-a oprit pentru a Se adresa acestei mulțimi, El Și-a început cuvântarea astfel: „Dacă vine cineva la Mine, și nu-i urăște pe tatăl său, pe mamă-sa, pe nevastă-sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:26). Iată care au fost cuvintele șocante pe care Domnul le-a spus acelei mulțimi.

Isus spunea că aceia care vor să fie ucenicii Lui trebuie să îi urască tocmai pe cei pe care îi iubeau cel mai mult. Oare am auzit bine? Domnul pretinde că a-L urma implică să-i urăști chiar pe cei care te-au adus în lume. Poate fi corect așa ceva?

Oamenii trebuie să-și urască propriul partener de viață, față de care au jurat susținere necondiționată. Ei trebuie să-și urască propriii copii, care poartă semnele chipului lor. A spus oare Isus așa ceva? Apoi Isus merge un pas mai departe și ridică ștacheta și mai sus. Iar aceasta pătrunde tot mai adânc în sufletele celor ce Îl ascultau. Isus a adăugat că oricine vrea să fie ucenicul Lui trebuie să-și urască propria viață. Este nevoie să repetăm?

CE ÎNSEAMNĂ ASTA?

Ce a vrut să spună Isus prin aceste cuvinte care par

aspre?

Nu intră ele în contradicție cu multe alte lucruri pe care El le-a predicat? Nu spune Porunca a 5-a că suntem chemați să îi cinștim pe părinții noștri? (Exod 20:11). Nu a scris oare Moise că trebuie să ne iubim aproapele ca pe noi înșine? (Lev. 19:18). N-a poruncit Isus să ne iubim vrăjmașii? (Matei 22:39-40). Nu S-a îngrijit însuși Isus de propria mamă, chiar în clipa când era țintuit pe cruce? (Ioan 19:27).

N-a trasat Pavel ca imperativ ca soții să-și iubească soțiile așa cum Hristos a iubit Biserica? (Efes. 5:25) Nu susține Biblia că, dacă un om nu îngrijește de membrii familiei sale, acela este mai rău decât un păgân? (1 Tim. 5:8).

Răspunsul la fiecare dintre aceste întrebări este un hotărât da. Fără putință de tăgadă, Biblia ne oferă un răspuns clar și ferm, un răspuns afirmativ, la fiecare dintre aceste întrebări.

INTERPRETAREA CORECTĂ

Ceea ce avem de făcut este să interpretăm corect cuvintele provocatoare rostite de Hristos.

Cum armonizăm aceste afirmații cu restul Scripturii? Cum încadrăm aceste cuvinte alături de orice alte

lucruri pe care Biblia le învață?

La prima vedere, această cerință a lui Isus pare să contrazică restul Bibliei. Cum trebuie să înțelegem aceste afirmații dificile ale Sale?

Vreau să știi că această contradicție aparentă poate fi rezolvată. Neclaritatea poate fi dată la o parte. Dar, mai întâi, haideți să vedem cum începe această afirmație dificilă.

O INVITAȚIE DESCHISĂ TUTUROR

Isus Își începe această invitație prin a spune: „Dacă vine cineva la Mine” (v. 26a). Când a rostit cuvântul „cineva”, El a extins această ofertă oricărei persoane din mulțime. Aceasta era o chemare deschisă, pe care El a lansat-o tuturor oamenilor care puteau auzi vocea Lui. Ea a fost lansată către oricine era acolo, în acea zi, indiferent de trecutul lor.

Această ofertă a fost făcută tuturor, fie că erau religioși sau nu, morali sau imorali, educați sau analfabeți. Avem aici oferta fără plată a Evangheliei, adresată tuturor celor din mulțime. Isus ar fi putut să folosească un cuvânt echivalent și să spună „oricine”, pentru că nimeni nu era exclus de la această invitație, lansată cu brațele deschise.

Acest apel larg lansat de Hristos oamenilor, ca ei să vină și să Îl urmeze, a fost făcut constant de-a lungul secolelor, și este valabil și pentru noi astăzi. El este oferit oricărei persoane, chiar în acest moment. Însuși Isus îți se adresează și te invită personal. Isus are inima atât de mare, încât El cheamă și astăzi oameni de pretutindeni, îi cheamă să devină ucenicii Lui.

MÂNTUITORUL CHEAMĂ

Chemarea de a veni la Isus implica faptul că oamenii din această mulțime trebuiau să facă pasul decisiv al credinței, venind la El. Exprimat în cuvinte simple, ei trebuiau să-I dedice întreaga viață. A veni la Isus Hristos este același lucru cu a-ți pune întreaga încredere în El. Înseamnă transferul siguranței de la propriile eforturi la neprihănirea lui Hristos, care să confere o ședere dreaptă înaintea lui Dumnezeu.

Într-un alt pasaj, Isus a spus: „Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine, nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine, nu va înseta niciodată” (Ioan 6:35). Aici, noi vedem că a veni la Isus este același lucru cu a crede în El.

În altă parte, Isus a spus: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine, și să bea” (Ioan 7:37b, subl.). După cum o persoană care însetează după apă, ia un pahar, îl duce

la gură și bea, tot așa Isus a chemat mulțimea să vină la El pentru a primi viața veșnică. Ei trebuiau să tânjească după El prin credință și să Îl primească în sufletele lor. Doar El putea satisface setea profundă a sufletelor acestora. O singură sorbire din ființa Lui îi va fi satisfăcut pe vecie.

CHEMAREA ADRESATĂ TUTUROR

Într-o altă ocazie, Isus a lansat o invitație asemănătoare când a spus: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11:28-30). Această chemare cere ca acela care vine la Hristos să se smerească pentru a ajunge sub jugul Lui. Domnul nostru vorbește aici într-un limbaj metaforic. Așa cum o vită se supune jugului stăpânului ei, și omul trebuie să vină la Hristos, supunându-se domniei Lui.

Prin această invitație a Evangheliei, Isus i-a chemat pe cei din mulțime să schimbe povara lor de păcat cu jugul Său ușor, jugul harului. Isus oferă odihna adevărată pentru inimile lor împovărate. El ne cheamă să renunțăm la eforturile noastre de a câștiga mântuirea prin

încercările noastre neobosite de a obține o neprihănire de sine. El ne invită să venim și să ne odihnim în lucrarea Sa mântuitoare, făcută în locul nostru.

Acela care lansează chemarea statuează și termenii pe care trebuie să îi respectăm atunci când o acceptăm. Nimeni nu vine la Isus în condițiile proprii. Nimeni nu stabilește propriul aranjament cu Hristos. Nimeni nu negociază alte condiții cu Stăpânul. Nu există vreo târguială între cele două părți. Termenii pot fi acceptați sau refuzați, dar niciodată modificați. Aceste cerințe sunt stabilite de însuși Isus.

URA CARE ÎI PLACE LUI ISUS

Spre uimirea mulțimii, Isus a ridicat ștacheta condițiilor Sale extrem de sus. Hristos afirmă cu hotărâre că, dacă cineva vine la El, trebuie să îi urască pe cei pe care îi iubește cel mai mult. Acest cuvânt, *a urî*, pare să îmi sară în ochi ori de câte ori îl citesc. Este un cuvânt care sună atât de aspru și ofensator. Fără îndoială că a sunat astfel și pentru cei care l-au auzit pentru prima dată. Aceste cuvinte provocatoare cereau o atenție deosebită. Dacă este să fim direcți, cuvintele acestea sunt prea puternice pentru a fi ignorate.

Prin această afirmație uluitoare, Isus a țintit acele relații personale care sunt cele mai îndrăgite. El a vorbit

acelor legături omenești de afecțiune, în care stă cea mai profundă loialitate. El a început cu membrii familiilor, întrucât aceștia au cea mai mare importanță pentru noi. El i-a vizat pe cei pe care ascultătorii Lui îi iubeau cel mai mult – părinții, soțul, soția, copiii și frații. „Dacă vine cineva la Mine, și nu-i urăște pe tatăl său, pe mamă-sa, pe nevastă-sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:26). Ce voia să spună Isus?

O EXAGERARE INTENȚIONATĂ

Atunci când Isus vorbește în acest pasaj, El folosește o figură de stil cunoscută ca hiperbolă. Aceasta constă dintr-o afirmație exagerată, dar care are intenția de a sublinia un aspect critic. În acest caz, Isus pune intenționat dragostea și ura în contrast una față de cealaltă. El le plasează în juxtaopziție, arătând că ele sunt complet opuse una celeilalte.

Atunci când Isus spune că noi trebuie să ne urâm membrii familiilor, El de fapt vrea să spună că trebuie să îi iubim mai puțin decât pe El. Astfel, El indică faptul că oricine vrea să Îl urmeze trebuie să Îl iubească mai mult decât îi iubește pe cei mai apropiați ai săi. Noi trebuie să Îl iubim mai mult decât pe oricine și orice în această lume. Dacă vrem să fim ucenici adevărați ai lui

Hristos, ceea ce simțim pentru alții trebuie să pară ca și cum ar fi ură prin comparație cu devoțiunea mult mai înaltă pe care o avem față de El.

SCRIPTURA INTERPRETEAZĂ SCRIPTURA

Această explicație este confirmată atunci când folosim Scriptura pentru a interpreta Scriptura.

Isus Hristos însuși clarifică această afirmație uluitoare în altă parte, acolo unde a spus: „Cine iubește pe tată, ori pe mamă, mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine” (Matei 10:37). Aici, sensul cuvintelor lui Hristos devine perfect de clar.

Noi suntem chemați să Îl iubim pe Isus mai mult decât pe toți ceilalți. Acest lucru necesită să Îi dedicăm viețile. Nu pot exista sentimente rivale, sentimente care să intre în competiție cu dragostea noastră pentru Hristos.

Dacă vrem să Îl urmăm pe Hristos, El trebuie să fie prioritatea noastră și obiectul pasiunii noastre supreme. Isus nu poate accepta să ocupe locul secund în viețile vreunui dintre noi. El spune: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui” (Matei 6:33). Orice altceva din viețile noastre este periferic,

pentru că Isus este primordial.

MINTEA, SIMȚĂMINTELE ȘI VOINȚA

Iubirea noastră pentru Isus Hristos începe cu mințile noastre. Noi nu putem iubi pe cineva fără să îl cunoaștem. Nu putem să iubim vreo persoană până nu cunoaștem ceva în legătură cu ea. Așadar, iubirea față de Hristos începe atunci când cunoaștem cine este El, care este caracterul Lui și ceea ce El a făcut, face și va face.

De aceea, trebuie să învățăm ceea ce El a spus. Pentru a-L iubi pe Isus Hristos, mințile noastre trebuie să fie umplute cu adevărata cunoaștere a Lui. Dragostea noastră pentru Hristos nu va fi niciodată una autentică dacă ar încerca să se manifeste într-un vacuum intelectual. Dragostea adevărată pentru El începe prin a căpăta o cunoaștere mai profundă a Lui.

Mai mult, dragostea pentru Isus Hristos cere de asemenea ca inima noastră să fie aprinsă de o dragoste puternică pentru El. Cunoașterea Lui ar trebui să aprindă flacăra pasiunii noastre pentru El. Pe măsură ce învățăm despre Persoana și lucrarea Domnului Isus Hristos, inimile noastre ar trebui să fie înflăcărâte cu simțăminte profunde pentru El. Și cum ar putea să nu se petreacă acest lucru?

Privind la sfințenia perfectă a lui Hristos și observând dragostea Lui jertfitoare, demonstrată la Cruce, acestea ar trebui să ne înmoaie inimile față de El. Niciun ucenic adevărat al lui Hristos nu poate privi la viața Lui fără păcat și la lucrarea Lui mântuitoare, și să rămână nemișcat. Relația noastră cu El n-ar trebui să fie niciodată rece, stoică sau bolnavă. Trebuie să existe o dragoste fierbinte pentru Hristos, o dragoste care ne aprinde simțămintele pentru El.

În final, orice dragoste adevărată pentru Hristos va călăuzi voința noastră. Isus a spus: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14:15). Acest lucru înseamnă că dragostea noastră pentru Hristos ar trebui să producă ascultare de El. Oriunde rădăcina este dragostea autentică pentru Hristos, roada va fi ascultarea de El, în har.

O DEDICARE COMPLETĂ

Căsătoria este o oglindire precisă a acestei realități. Atunci când am întâlnit-o pe soția mea, Anne, ne-am cunoscut inițial la nivel intelectual. Prima dată am căpătat o înțelegere legată de cine și ce este ea. Am învățat lucruri legate de prioritățile vieții ei, de țelurile și ambițiile ei. A existat o componentă specific intelectuală în a învăța lucruri legate de contextul familiei

ei și de interesele ei în viață. Dar, în curând, în inima mea s-a stârnit ceva la nivel sentimental pentru ea. Am fost atras și încântat emoțional de ideea de a fi împreună cu ea. Profunzimea tot mai mare a sentimentelor mele pentru ea m-a convins să o cer în căsătorie. În felul acesta, mi-am dedicat viața ei. Pe când stăteam în fața bisericii, în ziua nunții noastre, am ales să mă dedic ei pentru tot restul vieții. Aceasta este o imagine slabă, imperfectă, a ceea ce înseamnă să devii un ucenic al lui Hristos. Astfel, ajungi să Îl iubești mai mult decât orice și pe oricine din această viață. Ceea ce faci este mai mult decât doar să cunoști lucruri despre El. Ajungi să știi cine este El și de ce a venit pe pământ. Îl iubești și Îl adori. Astfel, I-ai dedicat viața.

URÂNDU-ȚI VIAȚA

Isus a oferit o altă afirmație provocatoare legată de umblarea cu El. Odată cu aceasta, cuvintele Sale au revelat mai profund ce înseamnă să Îl urmezi. Hristos a adăugat că acela care Îl urmează trebuie să își urască propria viață (v. 26). Aceste cuvinte arată că noi trebuie să Îl iubim pe Hristos cu mult mai mult decât ne preocupăm chiar de propriile noastre vieți. Acela care Îl urmează pe Hristos trebuie să moară față de dragostea de sine. Nu putem rămâne concentrați pe noi înșine, motivați de

interesele noastre și încrezători în puterile noastre. Trebuie să-L iubim pe El mai mult decât ne iubim pe noi înșine.

Apoi Isus rostește acest avertisment dur: „nu poate fi ucenicul Meu”. Adevăratul ucenic al lui Isus Hristos nu se poate iubi pe sine mai mult decât Îl iubește pe Hristos. Pentru orice ucenic autentic, Hristos trebuie să fie obiectul numărul unu al sentimentelor lui. El cere loialitatea supremă. Dedicarea supremă din viața oricărui ucenic trebuie să fie îndreptată spre Domnul Isus Hristos. Acel nivel al dedicării este absolut necesar pentru a fi ucenicul Lui. Isus nu vrea un loc oarecare în viațile noastre; El cere primul loc.

CONDIȚIILE CARE NU SE NEGOCIAZĂ

Dacă vrem să fim ucenicii Lui, trebuie să conștientizăm că acest fel de dedicare supremă față de Hristos nu este negociabil. Este ușor să te alături mulțimii, afișându-te și tu în spatele Lui. Este ușor să fii cuprins de emoție odată cu mulțimea. Dar atunci când Isus S-a adresat acesteia, El l-a chemat la dedicare totală pe fiecare om, la nivel individual. Altfel, El a avertizat că nimeni nu poate fi ucenicul Lui. Isus a ales să exprime acest lucru în felul în care a făcut-o pentru ca aceste cuvinte să aibă un impact serios asupra lor. El a vrut să le

capteze atenția și să le provoace gândirea.

Isus continuă și azi să cheme oameni la Sine cu aceeași cerință. El continuă să ne cheme să Îl iubim mai mult decât ne iubim tatăl și mama. Domnul continuă să lanseze această chemare de a-L iubi mai mult decât pe fratele și sora noastră. El ne invită și astăzi să manifestăm o dragoste mai mare pentru El decât pentru propriile vieți.

Vreau să te întreb acum: Ai răspuns acestei invitații a lui Isus Hristos? Ai venit la Hristos prin credință? Dacă nu, ce anume te reține? Ce te oprește să Îl iubești mai mult decât orice altceva în viață?

4

FĂRĂ DULCEGĂRII

„El S-a întors, și le-a zis: „Dacă vine cineva la Mine, și nu-i urăște pe tatăl său, pe mamă-sa, pe nevastă-sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:25-26).

Un lucru era sigur cu privire la invitația transmisă de Isus acestei mulțimi – în termenii invitației nu existau cuvinte dulci. El nu a ascuns față de acești oameni prețul care trebuia plătit, dacă ei voiau să-L urmeze.

El n-a redus cu nimic costul de a deveni ucenicul Lui. El n-a căutat niciodată să manipuleze pe cineva prin a coborî ștacheta condițiilor Sale.

Isus n-a diluat cu nimic mesajul. El nu a încercat vreodată să îi inducă vreunui om o decizie superficială. El nu a diminuat cu nimic cerința de a-L urma, pentru ca, astfel, să facă să crească numărul celor care L-ar fi urmat.

Isus a arătat foarte clar că a-L urma implică să plătești un preț mare. El a anunțat încă de la început ce

anume implică aceasta. Toți cei ce L-au ascultat au aflat de la El ce preț trebuia plătit pentru a fi ucenicul Lui.

Și cât de diferit sună acest lucru față de modalitatea în care lucrează vânzătorii de tinichele religioase de astăzi. Acești șarlatani sunt niște amăgitori care vorbesc cu șiretenie. Ei sunt specialiști în vânzarea carcaselor, magicieni ai cuvintelor. Îi păcălesc pe oameni să cumpere mesajul lor, și fac aceasta evitând să spună ceea ce Isus a revelat cu privire la costul adevărat.

Acești oameni ascund costul imens al uceniciei adevărate și se focalizează exclusiv pe lucrurile atractive. Ei exagerează asupra acelor aspecte care țin de binecuvântări, dar nu le spun niciodată celor cărora le vorbesc despre lucrurile pe care ei trebuie să le sacrifice. Ei eșuează să prezinte prețul deplin al unei dedicări personale față de Hristos.

Tragic este că tocmai acest lucru este ceea ce mulți oameni gândesc că presupune umblarea cu Isus Hristos. Ei aud doar despre beneficiile iertării de păcate.

Pentru ei, Isus este un fel de duh prezent oriunde, pe care îl ții într-o sticlă, și care este întotdeauna disponibil, mereu gata să îndeplinească cele trei dorințe ale lor.

Ei se gândesc la o locuință în ceruri, dar n-au auzit

niciodată despre lepădarea de sine și despre sacrificiul necesar aici, pe pământ, și cu atât mai puțin despre suferință.

O DESCRIERE COMPLETĂ

Isus era însă un predicator franc, unul care spunea adevărul pe față. El a oferit o descriere completă a ceea ce presupune costul de a-L urma. El a fost direct cu oamenii. Înțelesese că o dedicare autentică poate fi făcută doar dacă oamenii știu ce anume are să îi coste. Iată de ce a vorbit El despre sacrificiul personal necesar pentru a fi ucenicul Lui. El i-a provocat pe oameni încă de la bun început cu cerințele uceniciei.

Trist este că mulți oameni din zilele noastre nu se gândesc deloc la costul de a-L urma pe Isus. De aceea, n-ar trebui să fie surprinzător pentru niciunul dintre noi că Evanghelia este însoțită întotdeauna de dificultăți. Priviți la ce L-a costat pe Isus să obțină mântuirea noastră. Tot astfel, va exista un preț de plătit pentru toți cei ce o primesc. Dacă a existat o cruce de purtat pentru Isus – va exista o cruce și pentru noi. Nu trebuie să fim dezamăgiți niciodată dacă suferim datorită loialității noastre față de Hristos. Nu vom eșua. Evident, ne dorim beneficiile care decurg din asocierea noastră cu El. Fără îndoială că vrem protecția și binecuvântările

Lui. Dar nu trebuie să eșuăm să recunoaștem și care este costul de a fi ucenicul Lui.

CE ESTE UN UCENIC?

Cred că este important, în acest moment, să ridicăm o întrebare importantă: Ce este un ucenic? Cuvântul *ucenic* este un termen folosit de trei ori de către Isus în aceste câteva versete. El este ultimul cuvânt folosit în versetele 26, 27 și 33 (engl.). Realitatea completă legată de cum să fii ucenicul lui Hristos este obiectivul central al acestui discurs. Isus voia ca cei ce Îl urmează să fie ucenici devotați. El nu fusese niciodată interesat să-i atragă pe amatorii de curiozități doar pentru a crește numărul admiratorilor Lui. El nu a vrut să adune în jurul său oameni care erau doar interesați să fie niște observatori ai lucrării Sale. Dimpotrivă, El le-a cerut oamenilor să fie niște ucenici care s-au predat pe deplin, care și-au supus Lui întreaga ființă. Înainte ca Isus să Se înalțe înapoi la Cer, El le-a poruncit ucenicilor Săi: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh” (Matei 28:19). În această însărcinare, El a subliniat că ceea ce dorește este facerea de ucenici, nu niște decizii seci sau niște spectatori pasivi.

La câțva timp după aceea, primii ucenici au fost

denumiți „creștini” – (F.A. 11:26). Termenul creștin este forma diminutivă care derivă de la Numele lui Hristos, având sensul de „micul Hristos”.

Aceasta era o expresie inventată de către cei din lume ca un termen de batjocură, având intenția de a-i jigni pe proaspeții credincioși. Fiindu-le dat acest nume, primii ucenici ai lui Hristos au fost batjocoriți pentru asocierea lor cu un Iudeu răstignit, care fusese considerat inamicul public numărul unu. Dar acești credincioși au acceptat această formă de persecuție, asociindu-se cu Stăpânul lor. Ei au văzut-o nu ca pe o batjocură, ci au purtat numele de „creștin” ca pe o etichetă de cinste. Totuși, în decursul lucrării pământești a lui Hristos, acești credincioși timpurii au fost denumiți ucenici chiar de către Isus.

Un ucenic adevărat era un credincios autentic în Isus Hristos. Astăzi, termenul de ucenic a ajuns să însemne ceva diferit. Din nefericire, el a fost dezbrăcat de înțelesul inițial.

În prezent, sensul acestui cuvânt a fost degradat reprezentând pe cineva care doar ia parte la un mic grup de studiu biblic sau pe cineva care manifestă un nivel înalt al dedicării. Dar dacă privim la felul cum a fost utilizat de Isus, cuvântul *ucenic* desemna un credincios

adevărat, unul care fusese convertit la Hristos.

SUB AUTORITATEA STĂPÂNULUI

Având în vedere importanța atribuită calității de ucenic, este critic să înțelegem ce înseamnă acest cuvânt. El provine dintr-un termen din limba greacă (*mathetes*), care are sensul de învățăcel sau elev. Acesta era unul care stătea sub autoritatea și învățătura directă a unui dascăl.

În vremurile antice, un Rabi – adică învățător – era adesea un dascăl itinerant urmat de un grup restrâns de ucenici. Acești elevi își însușeau învățătura lui și îi copiau viața. Rabbi avea să le ofere filozofia lui de viață și să îi învețe o gamă largă de lucruri. Cei ce îl urmau trebuiau să asculte și să adopte modalitatea de gândire a acestuia. Frecvent puteau fi văzute astfel de săli de clasă mobile, desfășurându-și lecțiile activ pe străzile orașelor.

În ceea ce privește ucenicia față de Isus Hristos, o astfel de persoană trebuia să-și fi supus întreaga viață învățăturii lui Hristos. În lucrarea Sa pământească, Isus a fost numit adesea Rabbi, iar cei ce Îl urmau erau ucenicii Lui. Prin faptul că I se adresau cu termenul Rabbi (Ioan 1:38, 49; 3:2; 4:32; 6:25; 9:2; 11:8), însemna că

El era recunoscut ca un învățător cu autoritate. Ucenicii Lui erau cei care aleseră să recunoască autoritatea învățăturilor Sale și I se supuseră, urmându-L și trăind ceea ce El îi învăța. Oriunde a mers Isus, era înconjurat de cei care stăteau sub directa influență a învățaturii Sale.

În decursul zilelor Sale, Isus a stabilit o relație de dascăl – elev cu cei care Îl urmau. Exprimat în termeni mai simpli, un ucenic era un elev, dar unul care își urma dascălul. Acesta învăța ceea ce Isus predica și trăia aplicând învățătura Lui în viața sa. O astfel de persoană asculta de învățătura lui Isus căci, fără o ascultare activă, nimeni nu putea fi un ucenic adevărat.

ÎNVĂȚĂTORUL ADEVĂRULUI DIVIN

De-a lungul lucrării Sale, Isus a pretins că învățătura Sa era plină de autoritate. El învăța ceea ce primise direct de la Tatăl Său. Isus a susținut: „Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis pe Mine” (Ioan 7:16). Prin aceasta, El a vrut să spună că învățătura Lui venea însoțită de autoritatea lui Dumnezeu însuși. De aceea, ascultarea de învățătura Lui echivala cu ascultarea directă de Dumnezeu. De altfel, El a repetat acest lucru spunând: „Cel ce M-a trimis, este adevărat; și Eu, ce am auzit de la El, aceea spun lumii... nu fac nimic de la Mine

însuși, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu” (Ioan 8:26, 28). Prin urmare, cineva care asculta de ceea ce Isus predica, asculta în realitate de învățătura lui Dumnezeu. Isus a afirmat: „Eu spun ce am văzut la Tatăl Meu” (Ioan 8:38). Ceea ce Isus a predicat și a transmis mai departe ucenicilor Săi, El primise direct de la Dumnezeu Tatăl.

Isus a subliniat în repetate rânduri acea echivalență între ceea ce El îi învăța pe ucenicii Săi și ceea ce Dumnezeu Îl învățase: „Căci Eu n-am vorbit de la Mine însumi, ci Tatăl, care M-a trimis, El însuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc. Și știu că porunca Lui este viața veșnică. De aceea lucrurile, pe care le spun, le spun așa cum Mi le-a spus Tatăl” (Ioan 12:49-50).

DUMNEZEU VORBEȘTE

Iată ce a spus Isus: „Cuvintele, pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui” (Ioan 14:10b). Isus a susținut că orice adevăr pe care El l-a rostit provenea de la Tatăl. Mai mult, „cuvântul, pe care-l auziți, nu este al Meu, ci al Tatălui, care M-a trimis” (Ioan 14:24b). Un ucenic adevărat identifică în mod clar adevărul plin de autoritate a lui Dumnezeu din cuvintele

lui Hristos.

Un ucenic al lui Hristos era cineva care recunoștea că învățătura Lui nu era doar o altă voce printre mulții învățători religioși ai lumii. Dimpotrivă, un ucenic adevărat al lui Isus conștientiza că Isus transmitea în învățăturile Sale înțelepciunea fără egal a lui Dumnezeu. Orice afirma Isus trebuia primit ca fiind cuvântul final al lui Dumnezeu asupra oricărui subiect. Un ucenic recunoștea că Isus este cea mai înaltă Autoritate și Arbitrul final în orice aspect. Orice spune Isus este adevărat cu privire la acele lucruri. Astfel, un ucenic trebuia să recunoască domnia lui Hristos și să își pună viața în acord cu învățătura Lui.

ÎNVĂȚÂND CU AUTORITATE DIVINĂ

Întrucât era Fiul lui Dumnezeu, Isus a predicat cu o autoritate fără greșală. De aceea, cei care L-au auzit pe Isus „au rămas uimiți de învățătura Lui; căci El îi învăța ca unul care avea putere, nu cum îi învățau cărturarii lor” (Matei 7:28-29). Mulțimile care s-au adunat în jurul Lui erau „uimite” și spuneau: „De unde are El înțelepciunea și minunile acestea?” (Matei 13:54). Toți cei ce L-au auzit pe Isus au recunoscut profunzimea învățăturilor Sale. Întreaga mulțime era uimită de învățătura Lui (Marcu 11:18). Aceasta înseamnă că predicarea Lui le

zdrobea mințile, ca să spunem așa. Chiar și cei care fuseseră trimiși să Îl aresteze s-au întors cu mâinile goale, uimiți de cuvintele Sale și exclamând uluiți: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta” (Ioan 7:46). Isus a depășit orice învățătură pe care o auziseră ei vreodată. Și citim iarăși: „noroadele, care ascultau, au rămas uimite de învățătura lui Isus” (Matei 22:33). Un ucenic adevărat rămâne uimit de învățătura lui Isus Hristos și alege să Îl urmeze prin a trăi realitatea lucrurilor pe care El le cere.

UN ELEV CARE ÎL URMEAZĂ

Isus a arătat clar că adevărații Lui ucenici se deosebesc prin ascultarea de Cuvântul Lui. El a afirmat: „Nu oricine-Mi zice: ‚Doamne, Doamne!’ va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri” (Matei 7:21). Adevărații Lui ucenici sunt cei care trăiesc în ascultare de învățătura lui Dumnezeu. Isus a pus cândva întrebarea: „De ce-Mi ziceți: ‚Doamne, Doamne!’ și nu faceți ce spun Eu?” (Luca 6:46).

Această întrebare retorică implică în mod absolut un răspuns care îi învinovățește pe cei cărora le este adresată. Acei oameni care mărturisesc cu adevărat că Isus este Domnul lor vor demonstra validitatea pretențiilor lor printr-un stil de viață care arată ascultare de

El. Nu este vorba despre perfecțiune în viețile lor, ci despre direcția către care se îndreaptă acestea, direcție care trebuie să fie clară.

Isus a afirmat cu hotărâre că, „dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei” (Ioan 8:31). Adevărații ucenici ascultă de cuvântul Lui. Dar o astfel de ascultare trebuie să izvorască dintr-o inimă care bate de dragoste pentru El. Hristos a spus: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele... Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește” (Ioan 14:15, 21a). Un ucenic al lui Hristos este acela care păzește cuvintele Sale din dragoste pentru Mântuitorul. Acesta este felul în care noi trebuie să trăim.

ADEVĂRATĂ MĂSURĂ A SUCCESULUI

Spre deosebire de mulți învățători din zilele noastre, Isus Hristos n-a măsurat niciodată succesul lucrării Sale prin intermediul numărului celor care L-au urmat. El știa foarte bine cât de ușor ar fi fost să atragă o gloată întreagă de ucenici falși. Isus știa că, ascuns în mulțime, omul putea să rămână invizibil, fără o dedicare autentică. El a înțeles atracția magnetică a dorinței de a fi în rând cu mulțimea.

Mulți oameni doresc pur și simplu să fie acolo

unde sunt și alții, dar nimic mai mult. Cu cât mai numeroasă este mulțimea, cu atât mai mulți vor fi prezenți în cadrul ei, dar fără o dedicare reală. Prin contrast, Domnul nostru a dorit doar o mână de ucenici autentici, care să umble în ascultare față de El, nu un număr larg de observatori neconvertiți. El era interesat de realitatea spirituală a celor care s-au alipit de El, nu de dimensiunea numerică sau de aparențele exterioare ale mulțimii.

O PRIVIRE CU DISCERNĂMÂNT

Întrucât vedea superficialitatea mulțimii, Isus a făcut ceva care i-a șocat pe cei doisprezece ucenici ai Săi. El și-a aruncat privirile peste gloată, știind că era alcătuită dintr-un amestec de oameni. Ei se aflau în diferite stadii din viața lor spirituală, unii dedicați, alții nu. El a pătruns în inimile lor și a văzut că doar câțiva erau ucenici adevărați. El a mai văzut și că mulți erau doar niște curioși superficiali, care nu l-au dedicat. Drept rezultat, Isus s-a oprit, s-a întors către mulțime și i s-a adresat. El a conștientizat că devenise mult prea ușor doar să te afișezi în mulțimea din jur și să te pretinzi ucenic.

Prin ceea ce a spus, Domnul avea să facă cunoscute cerințele ce trebuiau îndeplinite pentru a fi unul dintre

ucenicii Lui. El avea să statueze care sunt cerințele minimale pentru a fi ucenicul Lui. Pe măsură ce Isus a rostit aceste cuvinte, El i-a chemat pe acești oameni la o predare necondiționată a vieților lor față de El. O astfel de hotărâre este un semn distinctiv al unui ucenic autentic.

LA FEL DE ȘOCANT ȘI ASTĂZI

Ca să fim sinceri, ceea ce Isus a spus atunci a rămas șocant și în zilele noastre. Termenii și cerințele Lui pentru cei ce vor să Îl urmeze rămân la fel ca atunci când au fost exprimați pentru prima dată. Prețul mare ce trebuie plătit dacă vrei să fii ucenicul Lui n-a fost niciodată șters sau diminuat. Mântuirea le este oferită fără plată tuturor celor care vor să o primească. La cruce, Isus Hristos a plătit pe deplin iertarea păcatelor. El a promis harul Lui mântuitor ca pe un dar fără plată pentru cei care nu îl merită. Dar dacă cineva vrea să îl primească, trebuie să se smerească în supunere față de autoritatea Sa supremă.

Cuvintele rostite de Hristos elimină orice fel de posibilitate a unei credințe superficiale. Niciun ucenic adevărat nu poate trăi contrar mărturiei credinței sale în Hristos. Acest lucru cere ca noi să ne cercetăm pentru a vedea dacă suntem ucenici adevărați ai lui Hristos.

Dacă ne-am predat viețile în mod autentic lui Hristos, atunci trebuie să se vadă realitatea trăirii pentru Hristos, iar ceilalți să poată observa acest lucru. De-a lungul călătoriei vieții creștine, Isus a spus: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi, și să Mă urmeze” (Luca 9:23). Nu sunt cuvinte blânde aici. Dacă vrei să fii un ucenic adevărat al lui Hristos, trebuie să fii hotărât să ieși din mulțime și să Îl urmezi din toată inima.

Îl vei urma pe Isus?

5

PURTAREA CRUCII

„Oricine nu-și poartă crucea, și nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:27).

Puține afirmații ale lui Isus au fost mai scandaloase decât ceea ce El a rostit aici, înaintea acestei mulțimi. Fără a se folosi de termeni neclari, Isus a spus că oricine vrea să Îl urmeze trebuie să își ducă crucea. Aceste cuvinte sunt greu de înțeles pentru mintea omului modern. O învățătură atât de provocatoare avea intenția de a capta atenția celor ce ascultau. Erau niște cuvinte șocante.

Pentru lumea primului secol, o cruce romană era considerată un lucru extrem. Această formă de pedeapsă capitală era rezervată doar pentru cei mai dezgustători infractori, cei care erau vinovați de infracțiuni împotriva Imperiului Roman. În lumea antică, crucea era cea mai groaznică formă de execuție publică. Ea era atât de jignitoare, încât niciun cetățean roman nu putea fi expus suferinței unei morți atât de barbare.

Moartea prin răstignire era o moarte înceată, o moarte în tortură, care prelungea durerea și agonia celui declarat vinovat.

Totuși, Îl vedem aici pe Isus spunându-i acestei mulțimi că cei care vor să Îl urmeze trebuie să-și ia crucea. Aceste cuvinte serioase au șocat în mod sigur sensibilitățile celor aflați în mulțime. Hristos voia să le zguduie gândirea. El a intenționat să pătrundă în conștiințele lor. Iată aceste cuvinte uluitoare: „oricine nu-și poartă crucea, și nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:27).

O INVITAȚIE DESCHISĂ TUTUROR

Isus a reiterat în acest verset aceeași invitație pe care a oferit-o cu doar puțin timp mai devreme. Această chemare provocatoare începe cu o invitație deschisă – „oricine”. Acest „oricine”, care îi include pe toți oamenii, este același termen din versetul anterior. Indiferent cine erau oamenii din mulțime sau ce făcuseră până atunci, ei erau invitați de Isus să răspundă acestui apel. „Oricine” era suficient de cuprinzător pentru a include pe orice persoană din acea mulțime. Acest apel deschis a fost adresat tuturor celor ce se aflau în gloata aceea imensă din ziua respectivă. Indiferent de proveniența socială și oricare ar fi fost eșecurile morale prin

care trecuseră, toți erau invitați, prin această chemare, să Îl urmeze. Prin a spune „oricine”, Isus a deschis larg poarta către Împărăția lui Dumnezeu. Porțile Paradisului erau, iată, descuiate pentru a le permite tuturor celor ce doresc să intre, să capete acces.

Dar Isus adresase această invitație deschisă în multe alte circumstanțe. El a spus în altă parte: „Intrați pe poarta cea strâmtă” (Matei 7:13). Invitația este deschisă tuturor. Toți cei care aud ar trebui să vină dintr-o dată. Nu contează cât de izolat de Dumnezeu a fost vreun om în viața lui. Toți sunt invitați să vină la El. Isus te va primi. Isus a fost criticat în zilele Sale.

Unii L-au condamnat, spunând: „Omul acesta îi primește pe păcătoși, și mănâncă cu ei” (Luca 15:2), dar Isus a răspuns: „pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6:37). El spune, „dacă însetează cineva, să vină la Mine, și să bea” (Ioan 7:37). Nu contează cât de mult ai eșuat față de poruncile lui Dumnezeu în viața ta. Isus te invită să vii și Își oferă harul, har pe care nu îl meriți.

Nu contează în ce punct al vieții te afli. Nu are importanță cum ai trăit în trecut. Nu este important cât de păcătos este prezentul tău. Isus este marele Medic al sufletului. El nu a venit în această lume pentru cei care

se cred în stare spirituală bună. El a venit pentru cei bolnavi spiritual și, așadar, păcatul tău nu este o piedică, nici un obstacol care să Îl oprească să te primească.

CONDIȚIILE ACCEPTĂRII

Chiar dacă Isus Și-a reiterat această invitație deschisă, El a statuat în același timp și condițiile necesare pentru cei care vor să Îl urmeze. Isus a spus: „oricine nu-și poartă crucea, și nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:27). Observați că această frază conține două negații. În acest verset, Isus spune de două ori „nu”. Acest lucru face ca vorbele Lui să fie de două ori mai importante, fiind caracterizate de o subliniere specială.

Purtarea crucii este obligatorie pentru toți cei care vor să răspundă acestei invitații. Găsim aici nevoia ca, dacă cineva vrea să Îl urmeze pe Hristos, acea persoană trebuie să își ducă propria cruce. Prin aceste cuvinte, Isus nu vorbește despre a purta la gât o piesă de aur în formă de cruce. Nimeni din acea mulțime n-ar fi înțeles cuvintele Lui în felul acesta.

În primul secol, crucea aducea cu ea cea mai crudă moarte. Era cea mai de temut formă de pedeapsă capitală din acele vremuri. În zilele noastre, scaunul electric

ar fi echivalentul crucii din lumea antică. Ea simboliza o moarte groaznică, ce venea însoțită de cele mai zdrobitoare dureri imaginabile. Moartea prin răstignire era atât de barbară, încât era rezervată doar celor mai mari criminali ai societății. Doar teroriștii, cei ce porneau răskoale, anarhiștii, hoții și tâlharii la drumul mare erau țintuiți pe cruci.

MARȘUL MORȚII

Într-o crucificare, lucrurile aveau loc cam în următoarea secvență. Un inculpat era chemat să stea înaintea judecătorului, care avea puterea vieții și a morții în mâinile sale. Dacă inculpatul era găsit vinovat de o infracțiune capitală, el avea să fie condamnat la moarte prin răstignire. Infractorul avea să fie forțat apoi să își ducă crucea de-a lungul străzilor orașului către locul execuției, aflat de regulă în afara cetății. Acest drum era cunoscut ca marșul morții și, parcurgându-l, cel vinovat era adus în public, marșul lui fiind o dovadă a vinovăției sale înaintea tuturor.

Scopul acestui marș era să aducă rușinea publică asupra lui. Purtarea crucii era considerată o acceptare a sentinței de condamnare la moarte formulată de judecător. Era o recunoaștere forțată a vinovăției față de lege și o expresie a acordului față de verdictul înaltei

curți.

Pe când cel condamnat își ducea crucea, oamenii din cetate aveau să se înșiruie de-o parte și de alta a străzii. Întreaga scenă avea rolul de a servi drept exemplu înaintea publicului. Ea arăta grafic că acest infractor era condamnat de către Roma și că era vrednic de moarte. Acest individ era considerat un mort ambulant.

Mai mult, în actul răstignirii, el avea să fie ținut chiar pe crucea pe care o târâse după el pe acele străzi și, în final, avea să fie înălțat pe ea până la moarte.

UN LUCRU NECESAR

Isus arăta că, prin acest marș umilitor al morții, cei care doreau să Îl urmeze trebuiau să își asume, spiritual vorbind, aceeași postură. Ei trebuiau să se considere ca și cum ar sta înaintea judecății lui Dumnezeu, fiind vinovați de încălcarea Legii Sale morale. Era ca și cum fuseseră puși în balanță și găsiți ușori. Faptul că înțelegeau acest lucru avea sensul că ei erau de acord cu verdictul divin al tribunalului ceresc.

Cei care doreau să Îl urmeze pe Hristos trebuiau să se vadă pe ei înșiși lipsiți de merite înaintea lui Dumnezeu, și asta zilnic. Ei trebuiau să se întoarcă spre Isus

Hristos cu pocăință și credință. Apoi, fiind credincioși, trebuiau să își poarte zilnic crucea. Aceasta înseamnă că cei care vor să Îl urmeze pe Hristos nu trebuie să se încreadă niciodată în ei înșiși, ci doar în El. Ei trebuie să trăiască zilnic privind la Isus, și să ceară constant putere și călăuzire de la El.

A UMBLA DUPĂ ISUS

Atunci când Isus a invitat mulțimea să Îl urmeze, El nu vorbea în termeni literalii. El nu le cerea acestor indivizi să I se alăture în mod fizic pe acel drum prăfuit. Isus vorbea aici în termeni metaforici. Sensul era că mulțimea era chemată să facă un pas decisiv al credinței în inimile lor. Chemarea le cerea să vină la El prin credință, nu în mod fizic.

Prin această analogie, purtarea crucii era simbolul dedicării personale față de Hristos. Dacă cineva dorește să Îl urmeze, acea persoană trebuie să-și poarte crucea în această lume. Nu Isus este chemat să îl urmeze pe om, ci dimpotrivă, omul este chemat să Îl urmeze pe Isus. Nu El va face ceea ce ei doresc, ci ei trebuie să împlinească poruncile Lui. Aceasta înseamnă, cu alte cuvinte, că ei trebuie să Îl urmeze în felul în care El hotărăște.

Același lucru este valabil pentru oricine dorește să

Îl urmeze astăzi pe Hristos. Purtarea crucii este necesară pentru orice persoană care vrea să vină după El. Nimeni nu poate să Îl urmeze pe Isus și să continue să trăiască în același fel în care a trăit anterior. A-L urma pe Hristos înseamnă că trebuie să faci o întoarcere completă din direcția în care ai călătorit până acum în viață. Înainte să alegi să Îl urmezi pe Hristos, tu umblai după mersul acestei lumi (Efes. 2:3).

Erai îndreptat către pierzare. Pentru a-L urma pe Hristos, trebuie să mergi acum într-o direcție complet diferită. Trebuie să-ți duci crucea și să privești la El.

UN APEL URGENT

Când a făcut această invitație, Isus i-a conferit un ton special de urgență. Isus nu a formulat apelul de a veni la El într-o modalitate simplă. Tonul vocii Lui nu era unul calm. El nu a adoptat o atitudine de genul „dacă vrei bine, dacă nu, nicio problemă”.

Dimpotrivă, El a rostit această invitație față de mulțimea din ziua aceea ca pe o alarmă, o chemare urgentă de a răspunde la invitația Lui – acum. Nu aveau de-a face cu un lucru ce putea fi amânat. Oamenii aflați acolo nu puteau să își amâne răspunsul. Nu era la latitudinea lor să trateze mai întâi alte probleme și abia după aceea invitația lui Hristos. Nu se oferise opțiunea

de a umbla după interese mai presus de acesta. Aveau înaintea lor cea mai importantă decizie de luat și trebuiau să se hotărască imediat.

Răspunsul la această invitație rămâne prioritatea oricărei persoane. Această chemare nu poate fi pur și simplu dată la o parte. Ea nu poate fi deplasată mai jos pe lista ta de lucruri presante. Răspunsul la ea este cel mai important lucru din viața ta. De aceea, trebuie să o tratezi acum și să răspunzi imediat.

ACUM ESTE MOMENTUL

Întreaga Biblie vorbește despre urgența de a alege să îți iei crucea și să o porți chiar acum. „Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii” (2 Cor. 6:2). Cuvântul „acum” este indicatorul urgenței presante de a veni la credința în Hristos. Refuzul de a răspunde imediat acestei invitații este o chestiune serioasă datorită consecințelor. Biblia spune: „nu te fâli cu ziua de mâine, căci nu știi ce poate aduce o zi” (Prov. 27:1). Amânarea luării unei decizii de a-L urma pe Hristos este periculoasă. Nu știi dacă mâine vei mai avea timp pentru decizia pe care o poți lua astăzi.

O DECIZIE PENTRU TOATĂ VIAȚA

Nu poți evita să iei decizia de a-ți purta crucea.

Dacă te hotărăști să amâni, această decizie este în ea însăși hotărârea ta de a nu-L urma pe Hristos. Decizia ta de a purta crucea înseamnă moarte față de vechiul tău stil de viață. Ea marchează începutul unei vieți noi. Trebuie să-ți porți crucea în fiecare etapă a călătoriei tale, pentru tot restul vieții. A purta crucea nu este un act de o clipă, limitat la momentul când începi să Îl urmezi pe Hristos. Purtarea crucii trebuie să fie o experiență zilnică și va continua cât durează viața.

Trebuie să faci pasul în afara mulțimii pentru a-L urma pe Hristos. Trebuie să călătorești pe această cale nouă. Trebuie să existe în tine o dorință de a merge oriunde te trimite Isus. Trebuie să faci orice te cheamă El să faci. Altfel nu poți fi ucenicul Lui.

Acestea sunt cuvinte dure, dar sunt cuvintele prin care Hristos face din oameni ucenici puternici, care au o credință puternică.

6

UMBLAREA CU ISUS (I)

„Oricine nu-și poartă crucea, și nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:27).

Cea mai măreață invitație lansată vreodată este cea oferită de Isus Hristos în Evanghelie. Este un apel deschis, adresat tuturor celor care aud vocea Lui, prin care sunt chemați să răspundă prin a veni la El. De-a lungul lucrării Sale publice, Isus a lansat multe astfel de apeluri către oameni. El i-a chemat în mod repetat și personal să vină și să Îi dedice viețile.

Între aceste multe apeluri, cea mai frecvent pronunțată a fost chemarea de a-L urma. În cele patru Evanghelii citim de 13 ori aceste cuvinte: „Vino după Mine!”. Asta este exact ceea ce Isus spune prin această chemare, chiar dacă folosește cuvinte ușor diferite. Atunci când îi invită pe oameni să „vină după Mine”, El vrea să spună „urmează-Mă”. Prin această chemare, Isus nu dorea ca oamenii să se înroleze într-o cauză socială. El nu recruta adepți, încercând să îi atragă să se

înscrie într-o mișcare religioasă. El nu chema oamenii să adere la un grup politic. Invitația lansată de Isus era o chemare adresată oamenilor de a-L urma individual într-o relație personală.

Haideți să privim acum la diferitele aspecte ale acestei chemări pline de putere. Pentru a răspunde ei, avem nevoie de o dedicare la nivel individual față de Isus Hristos. Dar în ce constă acest fel de dedicare obligatorie? Doresc ca în acest capitol să identificăm șase aspecte ale acestei dedicări, exprimate în această chemare fie în mod direct, fie implicit. În următorul capitol, vom continua analiza noastră cu alte șase aspecte.

O DEDICARE CU PRIORITATE

În primul rând, Isus chema fiecare persoană să Îl urmeze într-un fel *preeminent*. Nicio altă chemare auzită vreodată nu putea să o depășească în importanță pe aceasta. Răspunsul la această chemare avea să fie prioritatea numărul unu din viețile lor. Chemarea despre care vorbim avea să se înscrie în capul listei celor mai importante lucruri ce trebuiau făcute. Nimic nu putea să umbrească această chemare. Răspunsul la apelul lansat de Isus avea să fie cea mai importantă decizie din viețile lor.

Importanța acestui apel este legată de Persoana

care l-a lansat. Cel ce făcea această invitație era însuși Domnul Isus Hristos, Cel trimis din ceruri de către Dumnezeu. Cel care îi chema era Acel Unul trimis să îi salveze de mânia viitoare. Cel care pronunțase chemarea era Acela ce fusese dovedit de Dumnezeu că era Mesia, Cel trimis pentru eliberarea oamenilor din păcatele lor. Acest Unul care le vorbea fusese Acela care le dăduse vedere orbilor, auz celor surzi și vindecare celor ologi și bolnavi. Cel care îi invita îi înviase pe unii oameni din morți. De aceea, ei trebuiau să asculte de glasul Aceluia care era singurul ce putea să potolească furtunile necruțătoare. Oamenii trebuiau să-I ofere atenția lor neîmpărțită și să răspundă chemării Lui prin credință.

Același lucru este adevărat pentru tine și pentru mine. Chemarea lui Isus adresată vieților noastre rămâne cel mai important lucru cu care ne confruntăm. Nimic nu poate să întrecă în importanță această chemare. Răspunsul pe care îl dăm ei este prioritatea numărul unu în viețile noastre. Ai răspuns oare acestei invitații a lui Hristos prin credință?

O DEDICARE PERSONALĂ

În al doilea rând, Isus îl chema pe fiecare om să Îl urmeze *personal*. Fiecare om din acea mare vastă de per-

soane era chemat să ia această decizie individual. Nimeni altcineva nu putea să răspundă în locul lui. Nici soția nu putea răspunde pentru el și nici prietenii nu puteau acționa în numele lui. Chiar dacă oamenii se aflau acolo în mijlocul unei mulțimi nenumărate, această decizie nu era o chestiune de grup. Isus cerea ca fiecare persoană, la nivel individual, să își cerceteze inima și să răspundă acestui adevăr. Fiecare persoană trebuia să își exerseze propria voință pentru a-L urma pe Isus. El chema oamenii la o relație personală cu El, nu la una colectivă.

Ceva mai devreme, Isus subliniase: „Intrați pe poarta cea strâmtă” (Matei 7:13). Această poartă este simbolul convertirii care conduce la Împărăția lui Dumnezeu. Ea este atât de strâmtă, încât nu se poate intra pe ea în grup. Nu există loc decât pentru o singură persoană; numai una poate să treacă la un moment dat, tocmai datorită îngustimii porții. Orice om care vine la Hristos trebuie să vină la El individual.

Și așa stau lucrurile cu fiecare dintre noi. Aceasta este o decizie personală, căci trebuie să ne hotărâm individual dacă vrem să-L urmăm pe Hristos. Nimeni altcineva nu se poate dedica în locul nostru. Nici soțul și nici soția nu pot hotărî unul pentru altul. Nu este nici

măcar o decizie pe care păstorul nostru sau liderul spiritual ar putea să o facă în locul nostru. Trebuie să fie alegerea noastră de a-L urma pe Hristos, iar aceasta necesită exersarea voinței proprii. Trebuie să ne însușim personal această relație cu Hristos.

O DEDICARE ÎNSOȚITĂ DE POCĂINȚĂ

În al treilea rând, Isus i-a chemat pe cei aflați în această mulțime să Îl urmeze *cu pocăință*. Oamenii din mulțime trebuiau să se oprească din a umbla după mersul acestei lumi. Ei aveau nevoie să se întoarcă radical de la viața lor trecută și să umble pe calea lui Hristos. Trebuiau să întoarcă spatele practicării păcatului și contaminării ce vine din această lume. Trebuiau să-și abandoneze vechiul fel de a trăi. Nu mai puteau trăi pentru ei înșiși. Nu mai puteau alerga după păcatul pe care îl căutau cândva. Trebuiau să se împotrivescă concentrării vieții pe propria persoană, lucru pe care îl făcuseră din plin până atunci. Ei erau chemați să abandoneze calea largă a acestei lumi.

Chemarea pe care Isus a lansat-o era o chemare la pocăință. Isus și-a început lucrarea publică spunând: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape” (Matei 4:17). De la bun început, El a propovăduit astfel: „S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu

este aproape. Pocăiți-vă, și credeți în Evanghelie” (Marcu 1:15). Dacă oamenii doreau să Îl urmeze pe Isus, trebuiau să manifeste pocăință – o întristare sfântă față de păcatul propriu și o întoarcere de la păcat pentru a-L urma pe Hristos în sfințenie.

Pocăința este absolut necesară pentru a-L urma pe Isus. El este Fiul lui Dumnezeu cel sfânt, fără păcat. El n-a umblat niciodată în păcat și nici n-a căutat vreodată plăceri păcătoase. Cei pe care El îi cheamă să Îl urmeze trebuie să întoarcă spatele păcatului și să renunțe la gândirea rea a lumii. Ei trebuie să-și îndrepte fețele către sfințenia personală și să o caute. Nimeni nu poate să Îl urmeze pe Hristos fără să își abandoneze viața de păcat din trecut.

Oamenii neconvertiți aflați în acea mulțime imensă călătoreau pe calea cea lată. Această cale spațioasă era suficient de lată pentru a permite stilurilor lor de viață păcătoase să rămână nederanjate. Această cale expansivă ar putea să permită orice preferință a oamenilor privind stilul de viață și ar putea să tolereze orice standard de moralitate pe care ei și-l adoptă. Pentru a-L urma pe Hristos, însă, ei trebuie să părăsească această cale, dacă vor să intre pe calea îngustă care duce la viața veșnică. Aceasta este pocăința adevărată pe care Isus a

cerut-o de la oameni.

Iar această cerință, a pocăinței adevărate, rămâne neschimbată, fiind valabilă în același fel pentru noi. Această lepădare necesară față de trăirea în păcat a rămas în vigoare. Ucenicia față de Hristos necesită să te întorci de pe calea pe care mergeai cândva. A veni după El înseamnă să renunți la trecutul tău păcătos. Îți cere să călătorești pe o cale complet nouă, umblând cu Isus într-o viață sfântă.

O DEDICARE ÎNSOȚITĂ DE CREDINȚĂ

În al patrulea rând, Isus îi chema pe oameni să Îl urmeze cu *credință*. Aceasta înseamnă că decizia de a-L urma pe Hristos implică să vii la El cu credință. Atunci când Isus a lansat chemarea, El nu le-a spus celor din mulțime unde vor ajunge. El nu le-a spus nici tot ceea ce avea să le ceară. El nu le-a explicat cine vor fi cei care li se vor alătura pe această nouă cale.

Singura cerință pentru fiecare dintre ei era să Îl urmeze. Indiferent dacă întreaga mulțime L-ar fi urmat sau nimeni altcineva n-ar fi venit după El, responsabilitatea lor fermă era aceeași.

Această chemare cerea ca ei să își pună credința în Isus pentru absolut orice. Și ea începe prin a privi la El

ca singura sursă a mântuirii. Prin această dedicare, ei își puneau încrederea doar în El pentru a putea căpăta îndreptățirea înaintea lui Dumnezeu. Ei trebuiau să fie dependenți de El, singurul care putea să îi elibereze din mânia lui Dumnezeu, pe care o meritau. Ei aveau nevoie să creadă în El pentru a fi eliberați de sub pedeapsa dreaptă pe care o meritau pentru păcatele lor și să se alipească de El pentru a primi iertarea și neprihănirea Lui.

O DEDICARE DIN TOATĂ INIMA

În al cincilea rând, Isus i-a chemat pe oamenii din mulțime să vină *din toată inima* după El. Pentru a răspunde acestei chemări, oamenii trebuiau să iasă din mulțime și să se alipească de El pe deplin, devenind ucenici ai Lui. Ei nu puteau să păstreze nicio parte a vieții lor anterioare în afara sferei Lui de domnie. Nu puteau să fie pe jumătate în umblare cu El și pe jumătate în afara unei relații cu El. Nu puteau să vină la El și totuși să rămână în mulțime. Întreaga lor viață trebuia predată Lui, altfel nu puteau fi cu adevărat ucenicii Lui.

Nimeni nu putea să Îl urmeze pe Hristos cu inima împărțită. Isus a subliniat nevoia acestei dedicări atunci când a spus: „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ține la unul, și va nesocoti pe celălalt: Nu puteți sluji lui Dumnezeu

și lui Mamona” (Matei 6:24). Aceasta însemna că nimeni nu putea fi ucenicul Său autentic și totuși să rămână dedicat lumii și poftelor ei.

Răspunsul era de genul *totul* sau *nimic*. Nimeni nu putea să sară gardul. Nu exista un teren de mijloc. Dacă doreau să Îl urmeze pe Hristos, trebuiau să fie dedicați Lui în totalitate. Pentru acei oameni, a fi un ucenic al lui Isus însemna ca El să devină prioritatea, pasiunea și scopul suprem în viețile lor.

NIMIC NU S-A SCHIMBAT

Aceași dedicare din toată inima este cerută și astăzi din partea celor care vor să fie ucenicii Lui. Nimic nu s-a schimbat. Isus nu va accepta un loc periferic în viețile noastre. El cere preeminența totală, locul de frunte. Nu poate exista o loialitate împărțită în inimile noastre. Nu putem să Îl urmăm pe Hristos împreună cu (orice) altceva. Nu putem să Îl urmăm pe Hristos și să căutăm lucrurile acestei lumi. Nu putem să iubim familiile noastre, cariera sau orice altceva, mai mult decât Îl iubim pe El. Nu putem să alergăm după plăcerile pământești mai mult decât să dorim să Îl căutăm pe El. Dacă vrem cu adevărat să Îl urmăm, Isus trebuie să fie plăcerea și pasiunea noastră supremă.

Prin această chemare, Isus cere de la noi dedicare

totală. Aceasta implică un răspuns complet, al întregii noastre ființe, și o supunere totală a întregii noastre vieți în mâna Lui. Este aceasta situația ta? Ai făcut tu acest fel de dedicare față de El? Dacă nu, conștientizezi că ai nevoie să faci această încredințare decisivă a vieții tale în mâinile Lui? Dacă vrem să Îl urmăm, trebuie să fim dedicați cu totul lui Isus. Este o decizie mult prea importantă ca să răspundem ei cu jumătate de inimă.

O DEDICARE NECONDIȚIONATĂ

În al șaselea rând, Isus i-a chemat pe oamenii din mulțime să Îl urmeze *necondiționat*. El i-a chemat să Îl urmeze indiferent ce ar presupune asta și indiferent unde i-ar conduce. Isus a îndemnat mulțimea să vină după El fără vreo altă explicație. Indiferent care ar fi fost dificultățile dinaintea lor, ei trebuiau să vină după El. Indiferent ce suferințe ar fi presupus aceasta, indiferent câtă persecuție ar fi avut de înfruntat, ei trebuiau să Îl urmeze.

Nu au existat condiții pe care ei puteau să le pună în ce privește această dedicare. Orice era cerut de la ei pentru a împlini cerințele Lui, ei trebuiau să împlinească. Nu poate exista vreun ucenic care să Îi spună lui Hristos, altora sau propriei persoane: „Voi merge aici pentru a sluji Domnului, dar niciodată acolo”. Nu

pot exista limite în ce privește lucrurile în care cineva ar putea să Îl urmeze pe Hristos. Niciun credincios nu poate să stabilească limite cu privire la ce ar putea să facă și ce nu, căci niciun sacrificiu nu este prea mare față de Acela care Și-a dat chiar viața pentru noi.

Același lucru este valabil și astăzi pentru oricare dintre noi, cei care am dori să Îl urmăm pe Hristos. Toți cei care vor să vină după El trebuie să aibă aceeași încredere în El și în călăuzirea Lui. Ai putea să nu cunoști în prezent unde te va conduce această călătorie. Ai putea să nu cunoști ce va cere ea de la tine sau chiar cine va călători alături de tine pe această cale. Isus nu ne-a furnizat detaliile și itinerarul, și nici nu ne-a dat promisiunea unei vieți ușoare. Întreaga noastră călătorie trebuie trăită cu încrederea în noul nostru Stăpân, Isus Hristos. Și chiar dacă n-am putea cunoaște viitorul apropiat și ce conține acesta, totuși putem avea încredere în Mântuitorul nostru, care a suferit pe cruce pentru a-i răscumpăra pe aleșii Lui.

Trebuie să fim gata să suferim orice de dragul Lui. Trebuie să fim dornici să mergem oriunde, să facem orice și să plătim orice preț. El a plătit cel mai mare preț pe cruce, așa că noi putem să răspundem acestei iubiri mărețe cu sacrificiile noastre mărunte.

UNDE ÎNCEPE

Dacă privim la aceste șase aspecte ale umblării după Hristos, putem să vedem întrucâtva ce implică o dedicare adevărată față de El. Prezentând lucrurile sumar, această chemare de a-L urma îți cere personal să alegi să-ți dedici viața lui Isus Hristos. Nimeni altcineva nu poate face aceasta în locul tău. O alegere individuală implică o dedicare din toată inima față de El. Nu poți să fii cu inima pe jumătate alături de Hristos și pe jumătate concentrată pe altceva. Această decizie îți cere să te pocăiești de păcatele tale și să întorci spatele unei vieți concentrată pe sine. Îți cere să te întorci la Hristos. Mai mult, trebuie să faci acest lucru necondiționat. În cuvintele Lui nu există condiții pe care să le poți pune și nici căi de scăpare.

Ești pregătit să te dedici astfel lui Isus Hristos? Poți fi sigur, El este gata să te primească.

7

UMBLAREA CU ISUS (II)

„Oricine nu-și poartă crucea, și nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:27).

Viața creștină presupune cunoașterea, iubirea și umblarea cu Isus Hristos. A fi un ucenic autentic înseamnă să trăiești într-o relație personală cu El. Înseamnă să crezi în Isus și să Îl urmezi de-a lungul întregii tale vieți. Include adorarea și închinarea față de El din toată inima. Înseamnă să-L prețuiești mai presus de orice. Aceasta conduce la slujirea Lui din toată ființa. Pe scurt, viața creștină este Hristos.

Mulți fac confuzie între a fi creștin autentic și a face parte dintr-o biserică sau dintr-un grup religios. Dar realitatea uceniciei autentice față de Hristos merge mult mai în profunzime. Esența identității de ucenic nu are de-a face cu locul unde se găsește fizic cineva, ci cu starea spirituală a acelei persoane. Creștinismul nu înseamnă să te alături unei simple cauze sau să adopți un cod de comportament, ci să te unești cu Isus însuși.

Acesta este adevărul central pe care Isus l-a afirmat înaintea acestei mulțimi. Fiecare persoană trebuie nu doar să cunoască lucruri despre El, ci să-L cunoască în realitate și personal.

Iată ceea ce tu și eu avem nevoie disperată să trăim. Trebuie să Îl cunoaștem pe Isus și să devenim ucenicii Lui. Aceasta este o decizie personală care nu poate să se facă decât în inimă. Mai apoi, din această decizie și din această dedicare vor decurge o dragoste deosebită și o dorință de a-I aduce închinare. Noi vom alege să Îl urmăm mai presus de orice, ca urmare a exersării voinței noastre.

Voi continua aici analiza din capitolul anterior, unde am observat primele șase aspecte ale uceniciei autentice față de Hristos. Trebuie să venim după El acordându-I cea mai mare prioritate, trebuie să venim personal, cu pocăință, cu credință, din toată inima și cu tot ceea ce suntem și avem. Iată, vom trata aici alte șase semne distinctive ale umblării cu Hristos. Haideți să privim la fiecare dintre ele.

O DEDICARE CU ASCULTARE

În al șaptelea rând, chemarea lansată de Isus le cerea oamenilor din mulțime să Îl urmeze *cu ascultare*.

Aceasta înseamnă că ei erau chemați să trăiască în ascultare de Cuvântul Său. Expresia „vino după Mine” este prezentată la modul imperativ și ca o poruncă. Această chemare este mai mult decât o invitație sau o ofertă fără plată ce trebuie acceptată sau refuzată. Ea este o poruncă ce trebuie ascultată, altfel avem de-a face cu răzvrătire. Orice credință autentică în Isus este o credință însoțită de ascultare de El. În momentul în care vreun om din acea mulțime alegea să Îl urmeze pe Hristos, el răspundea chemării făcând un pas al ascultării de El.

În Evanghelia după Ioan vedem că a crede în Isus și a asculta de El sunt lucruri sinonime: „Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu ascultă de Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3:36, lit. ESV). În acest verset, credința în Isus și ascultarea de El sunt inseparabile. A crede în El înseamnă să ascuți de El. Isus a spus: „De ce-Mi ziceți: ‚Doamne, Doamne!’ și nu faceți ce spun Eu?” (Luca 6:46). Această întrebare retorică implică faptul că cei cărora le fusese pusă nu ascultau de El. Niciun ucenic nu poate trăi într-o stare de neascultare prelungită de Cuvântul Lui. Iată ce spunea Isus în altă parte: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei” (Ioan 8:31). Oriunde există credință mântuitoare, va exista un stil de viață constant îndreptat către

ascultarea de Cuvântul lui Hristos. Nu ascultarea te mântuiește, ci ea este dovada faptului că mântuirea adevărată a avut loc în viața ta.

ROBI AI NEPRIHĂNIRII

Semnul distinctiv al ucenicilor adevărați este ascultarea de ceea ce Dumnezeu poruncește în Cuvântul Lui. Dumnezeu le dă Duhul Sfânt „celor ce ascultă de El” (F.A. 5:32). Apostolul Pavel susține că orice persoană ascultă de cineva - fie de păcat, fie de Isus. Iată ce scria el: „Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire? Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de îndreptarul învățaturii, pe care ați primit-o” (Rom. 6:16-17).

Esența este că orice om trăiește în ascultare de stăpânul lui. Omul trăiește fie sub puterea stăpânitoare a păcatului, fie sub puterea lui Isus. Fie ascuți de Hristos, Stăpânul iubitor și neprihănit, fie ascuți de păcat, care te înrobește și care-ți aduce doar moartea și pieirea.

Biblia spune că Isus este sursa mântuirii pentru „toți cei ce-L ascultă” (Evrei 5:9). Cei care se supun autorității Cuvântului lui Dumnezeu și care îl păzesc sunt

acea care dovedesc că sunt mântuiți. Petru afirma că cei care cred Evanghelia, cred spre „ascultare” (1 Petru 1:2).

În același fel, Scriptura afirmă că „prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui” (1 Ioan 2:3). Cei care Îl cunosc cu adevărat pe Dumnezeu, printr-o relație mântuitoare, sunt aceia care trăiesc în ascultare față de El. Credința mântuitoare începe întotdeauna cu ascultare: „porunca Lui este să credem în Numele Fiului Său Isus Hristos” (1 Ioan 3:23). Pentru credinciosul adevărat, „poruncile Lui nu sunt grele” (1 Ioan 5:2-3), pentru că el găsește încântare în păzirea lor.

O DEDICARE DESCHISĂ

În al optulea rând, chemarea făcută de Domnul acelei mulțimi implica faptul că ei trebuiau să *Îl urmeze în mod deschis*. Ei trebuiau să-și trăiască dedicarea față de El înaintea ochilor celorlalți, înaintea ochilor unei lumi ostile. Ei erau chemați să ofere o mărturie deschisă, publică, a loialității lor față de El. Isus a arătat clar acest lucru, spunând: „de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în acest neam preacurvar și păcătos, Se va rușina și Fiul omului, când va veni în slava Tatălui Său împreună cu sfinții îngeri” (Marcu 8:38). Cu alte cuvinte, ei trebuie să facă cunoscută relația lor cu Isus

fără rușine. Ucenicii nu trebuie să ascundă dinaintea lumii faptul că ei sunt ai lui Hristos.

Apostolul Pavel afirma: „Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a Iudeului, apoi a Grecului” (Rom. 1:16).

Prin utilizarea acestei negații, el făcea cunoscută dorința sa puternică de a mărturisi public Evanghelia. Apostolul spunea că el era gata să predice Evanghelia la Roma, cel mai dificil oraș din lumea cunoscută la acea vreme, pentru a-i câștiga pe oameni cu acest mesaj.

Ită ce implică să Îl urmezi pe Hristos. Trebuie să Îl proclamăm deschis înaintea tuturor. Suntem chemați să spunem adevărul în dragoste (Efes. 4:15) și „vorbirea noastră să fie totdeauna cu har, dresă cu sare, ca să știm cum trebuie să răspundem fiecăruia” (Col. 4:6). Suntem chemați să fim martori credincioși ai lui Hristos, manifestând har și răbdare cu cei necredincioși.

O astfel de mărturie publică față de Hristos este cerută de la fiecare dintre noi, cei care vrem să Îl urmăm. Nu putem umbla cu El și să păstrăm tăcerea cu privire la identitatea Persoanei căreia I-am dedicat viețile. Este responsabilitatea noastră să aducem o mărturie publică

despre El. Când ne deschide Dumnezeu oportunități, trebuie să le spunem altora despre Hristos.

O DEDICARE CONTINUĂ

În al nouălea rând, Isus i-a chemat pe oamenii din acea mulțime să Îl urmeze *continuu*. Hristos a spus „vino după Mine” la timpul prezent. Aceasta înseamnă că oamenii din acea gloată trebuiau să Îl urmeze constant, în fiecare moment al fiecărei zile. Pentru un ucenic, aceasta s-ar traduce printr-un un stil de viață care reflectă și demonstrează umblarea zi de zi cu El. Ucenicia creștină nu este rezervată doar pentru zilele de duminică și ea nu lasă loc pentru a trăi în orice alt fel de-a lungul săptămânii. N-ar trebui să existe niciun moment al zilei, săptămânii, lunii sau anului, când ei să nu Îl urmeze.

Ucenicii au fost chemați să Îl urmeze pe Isus atât în vremuri bune, cât și în vremuri grele. Ei trebuie să umble cu El atât în zilele când se pot bucura de prosperitate, cât și în vremurile de necaz. Nu pot să-și ia nici măcar o zi liberă de la umblarea cu El. Ucenicia față de Hristos nu permite concedii sau vacanțe. Indiferent în compania căror persoane s-ar afla, indiferent unde s-ar găsi, ucenicii sunt chemați să trăiască pentru Hristos – la timp și ne la timp, când este convenabil și când nu,

când sunt acceptați și când sunt respinși.

Isus a spus în altă parte că cei care vin după El trebuie să facă aceasta zilnic. Această dedicare nu este un eveniment de o clipă, ci o realitate continuă. Această decizie va conduce la un stil de viață schimbat, zi de zi.

O DEDICARE EXCLUSIVĂ

În al zecelea rând, Isus i-a chemat pe cei din mulțime să Îl urmeze în mod *exclusiv*. Aceasta înseamnă că ei trebuiau să vină doar după El. De aceea, nu puteau să Îl urmeze pe Hristos alături de religia moartă a iudaismului. Nu puteau să Îl urmeze pe El împreună cu învățătura încâlcită a fariseilor. Nu puteau să-L pună la o altă cu tradițiile samaritenilor sau cu religia concentrată pe propriile persoane. Nu, ei trebuiau să vină după El și doar după El.

Pentru ucenicul adevărat, Isus trebuie să fie singura sursă a adevărului. Ucenicii Lui nu pot privi atât la El cât și la înțelepciunea lumii. Ei nu pot veni după El și să urmeze în același timp căile romanilor și ale grecilor. Ei trebuie să urmeze doar învățătura lui Isus Hristos. Doar El trebuie să fie pentru ei Calea, Adevărul și Viața. Isus nu putea fi o altă voce printre mulții învățători care se întreceau să le capteze atenția. Oamenii trebuie să ia o decizie de a-L urma doar pe Isus, în mod

exclusiv.

O DEDICARE PERMANENTĂ

În al unsprezecelea rând, cei cărora Isus le-a adresat chemarea trebuiau să vină după El *permanent*. Odată ce luau această decizie, însemna că nu mai exista cale de întoarcere la căile lor din trecut. Isus nu îi chema la o dedicare pe termen scurt, care s-ar fi putut încheia cândva. El nu le cerea oamenilor o umblare de moment. El îi chema la a-și îndrepta viețile, pe termen lung, într-o nouă direcție. Aceasta era o consacrare pe viață, care să le ghideze fiecare pas, pentru tot restul vieții. Odată ce decizia era luată, dedicarea lor avea să rămână constant către a umbla cu El.

Isus a spus: „Oricine pune mâna pe plug, și se uită înapoi, nu este destoinic pentru Împărăția lui Dumnezeu” (Luca 9:62). Această afirmație are sensul că nimeni nu poate să tragă o brazdă dreaptă în timp ce privește înapoi. Ei trebuie să rămână cu brațele lipite de plug, privind constant înainte.

În mod asemănător, nimeni nu poate fi ucenic al lui Hristos dacă se întreabă constant dacă decizia de a-L urma pe Hristos este bună sau nu. Un ucenic autentic nu va dori să se întoarcă unde a plecat atunci când a

început această călătorie. Isus a arătat că o astfel de persoană nu este vrednică de Împărăția lui Dumnezeu, pentru că, prin acest gest, arată că își dorește să se întoarcă la viața anterioară.

Aceeași dedicare pe termen lung este cerută și astăzi din partea oamenilor. Odată ce ea este luată, nu ne mai putem întoarce. Nu poate exista o întoarcere la stilul de viață anterior. Nu poate exista vreo cale de scăpare, care să ne permită să revenim la felul anterior de a trăi și la dorințele și păcatele noastre vechi. Nu există nicio clauză de retur după 30 de zile, prin care să înapoiem crucea pe care suntem chemați să o purtăm. A-L urma pe Hristos este o dedicare pe viață. Această decizie nu înseamnă startul unui sprint scurt, ci al unui adevărat maraton. Ești conștient de profunzimea și durata dedicării necesare în a-L urma pe Isus?

O DEDICARE IMEDIATĂ

În al doisprezecelea rând, când Isus i-a chemat pe oamenii din acea mulțime, ei trebuiau să răspundă *imediat*. Există o urgență presantă în legătură cu răspunsul ce trebuia dat acestei invitații, chiar în acel moment. A-L urma pe Hristos nu era o decizie ce putea fi amânată. Ea trebuia luată chiar atunci. Celelalte probleme din viață trebuiau să fie amânate. Viața era prea scurtă pentru

ca această decizie să fie trecută în planul al doilea. Moartea se zărea înaintea lor, iar veșnicia se afla la doar o bătaie de inimă. Această chemare trebuia să-și afle răspunsul imediat, înainte de a fi prea târziu.

Același lucru este aplicabil și ție. Chemarea Evangheliei cere și astăzi un răspuns imediat din partea celor care o aud. Isus a spus: „Câtă vreme aveți lumina printre voi, credeți în lumină, ca să fiți fii ai luminii” (Ioan 12:36). Avem la dispoziție un timp limitat pentru a ne pune credința în Hristos. Trebuie să răspundem acestei chemări câtă vreme încă strălucește lumina cunoștinței Evangheliei. Atunci când Isus cheamă, chemarea Lui conține în ea urgența trebuie să îi răspundem imediat.

NU ÎNTÂRZIA

Isus trimite chemarea Lui și către tine. Nu amâna să Îi răspunzi. Hristos dorește să vii la El cu credință și să Îl urmezi chiar din această clipă. Trebuie să răspunzi chemării Lui cât mai ai timp.

Conștientizezi nevoia de a răspunde acestei chemări? Vei face pasul în afara mulțimii, urmându-L pe Hristos? Vei veni la El prin credință? Te îndemn fierbinte să faci acest lucru chiar acum.

8

SOCOTIREA COSTULUI

„Căci, cine dintre voi, dacă vrea să zidească un turn, nu stă mai întâi să-și facă socoteala cheltuielilor, ca să vadă dacă are cu ce să-l sfârșească? Pentru ca nu cumva, după ce i-a pus temelia, să nu-l poată sfârși, și toți cei ce-l vor vedea să înceapă să râdă de el și să zică: „Omul acesta a început să zidească, și n-a putut isprăvi” (Luca 14:28-30).

Orice lucru valoros din viață vine cu un preț. Va exista întotdeauna un sacrificiu personal ce trebuie făcut pentru a intra în posesia a ceva valoros. Acest lucru este aplicabil fie când avem de-a face cu promovarea în carieră, cu fericirea în căsnicie, cu succesul în sport sau când vrei să excelezi la un instrument muzical. Fără sudoare nu câștigi nimic.

Nicăieri nu este acest lucru mai adevărat ca atunci când vorbim despre umblarea cu Isus. Mântuirea ne este oferită ca un dar fără plată din partea lui Dumnezeu, dar primirea acesteia vine întotdeauna cu un mare preț. Și nu există excepții în privința acestui adevăr. Mai mult, prețul care trebuie plătit pentru a fi creștin

este mai mare decât cel pe care l-am putea plăti pentru orice altceva în viață. Noi ne naștem în familii diferite, în locuri diferite și în momente diferite ale istoriei. De aceea, costul credinței noastre în Hristos va diferi de la o persoană la alta, dar va exista întotdeauna un preț de plătit pentru toți cei care Îl urmează pe Isus.

Astfel, oamenii din mulțimea ce se afla înaintea lui Isus trebuiau să socotească prețul uceniciei înainte de a I se dedica. Dacă nu, aceștia puteau să ia o decizie superficială, decizie care avea să se dovedească în final ca lipsită de autenticitate. Acest lucru este atât de important încât, în realitate, Isus spune că este nevoie absolută ca oamenii să-și facă o socoteală serioasă. Nimeni nu poate să se hotărască doar pe baza unui impuls de moment. Ceea ce se află în joc este mult prea serios. Ceea ce ți se cere valorează mult prea mult ca să treci cu ușurătate peste această decizie. Isus ne cheamă pe fiecare dintre noi să ne facem un calcul serios în mințile și în inimile noastre.

PILDE ÎN OGLINDĂ

Pentru a sublinia acest aspect, Isus i-a prezentat mulțimii două pilde consecutive. O pildă este o întâmplare pământească având un înțeles ceresc. Aceste două pilde au fost oferite ca în oglindă, pentru a comunica

aceiași adevăr esențial. Mulțimea trebuia să știe care este prețul de plătit înainte ca să se hotărască să Îl urmeze. Aceste două pilde se îngemănează perfect, ele fiind precum cele două fețe ale aceleiași monezi.

În prima pildă, Isus a explicat că, dacă vreunul din acea mulțime alege să Îl urmeze, persoana respectivă trebuie să-și facă mai întâi socoteala. Cea de-a doua pildă prezintă cealaltă fațetă a monedei. Dacă vreunul alege să nu Îl urmeze pe Hristos, rezultatul va fi inevitabil unul asemănător. Și această decizie va avea un cost atașat ei. Refuzul de a-și dedica viața lui Hristos îl va costa pierzarea veșnică a sufletului. Fie că își va dedica viața lui Hristos, fie că va alege să Îl respingă, îl va costa totul.

De la momentul când aceste cuvinte au fost rostite pentru prima dată, acest preț n-a fost niciodată diminuat. Aceste condiții provocatoare, stabilite de Domnul nostru, rămân neschimbate până în zilele noastre pentru oricine dorește să Îl urmeze. Și aici ești inclus și tu. Această alegere îți va afecta viața câtă vreme trăiești. Ea îți va decide chiar destinul veșnic. Fii cu băgare de seamă și socotește-ți costul.

O ÎNTREBARE PĂTRUNZĂTOARE

Prima pildă pe care Isus a spus-o începe cu urmă-

toarea întrebare: „Căci, cine dintre voi, dacă vrea să zidească un turn, nu stă mai întâi să-și facă socoteala cheltuielilor, ca să vadă dacă are cu ce să-l sfârșească?” (Luca 14:28). Atunci când Isus a ridicat această întrebare, El privea cu atenție în ochii celor din această mulțime vastă, cu intenția de a-i provoca să se gândească la spusese Lui. El a căutat să îi provoace să își evalueze cu onestitate relația cu El.

Prin această întrebare pătrunzătoare, Isus îi îndemna să își cerceteze cu seriozitate sufletele cu privire la starea lor spirituală. Unde se aflau ei în relația cu El? Hristos lansase această invitație cu dorința ca oamenii să răspundă pozitiv la ea. Dar ei trebuiau să socotească mai înainte costul uceniciei. El nu dorea să le capteze atenția simplilor curioși cu privire la notorietatea Sa, ci dorea să îi cheme la dedicare pe cei ce fuseseră doar prinși în agitația acestei mișcări. De aceea, chemarea pe care El o făcea era chemarea Evangheliei.

CALCULUL COSTULUI

Această ilustrație a fost extrasă dintr-o experiență obișnuită din viața unui constructor și a unui teren pe care acesta își construia casa. Orice constructor bun face socoteala costului clădirii înainte de a se apuca de construcție. Niciun constructor înțelept n-ar fi fost

vreodată atât de nebun încât să demareze construcția fără a calcula mai întâi costul total al lucrărilor. Ar fi o dovadă a îngustimii minții și ar fi un sfat greșit să îndemnăm pe cineva să se apuce de orice proiect de construcție fără ca, mai întâi, să știe care ar fi cheltuielile totale. Motivul este suficient de simplu de înțeles. Dacă nu se cunoaște cheltuiala pe care o astfel de construcție ar implica-o, constructorul ar putea descoperi că este incapabil să finalizeze lucrările și poate fi forțat să abandoneze proiectul, după ce a cheltuit timp prețios, bani și efort, ca să nu mai vorbim de reputația lui.

Isus a continuat pilda în felul următor: „Pentru ca nu cumva, după ce i-a pus temelia, să nu-l poată sfârși, și toți cei ce-l vor vedea, să înceapă să râdă de el” (Luca 14:29). Iată, ceea ce constructorul a început, nu poate finaliza. De ce? Pentru că a ratat să socotească mai întâi prețul. Totul începuse bine. Terenul fusese pregătit pentru construcție. Copacii și vegetația fuseseră îndepărtate, fundația se construise, iar ușa de la intrare fusese pusă la locul ei. Totul mergea bine, până când proiectul s-a oprit pe neașteptate. Construcția nu mai putea fi continuată. Nu s-au mai ridicat ziduri, nu au mai fost construite camerele și nici acoperișul n-a mai fost așezat peste structura ridicată până atunci.

În momentul când oamenii din acea localitate treceau pe lângă acest proiect nefinalizat, aveau să-l batjocorească. Râdeau de el. Dar râsetele lor nu erau stârnite de ceva comic, ci erau râsete de batjocură. Acel constructor devenise subiectul batjocurii publice și avea să simtă pe pielea lui rușinea, înaintea întregului oraș.

CONSTRUCTORUL NEÎNȚELEPT

Cei ce văzuseră această construcție nefinalizată aveau să concluzioneze: „Acest constructor neînțelept trebuie să fi ratat să facă o estimare a costului”. Ei presupuneau pe bună dreptate că toți banii care s-au cheltuit pe acest proiect fuseseră iroșiți. Trist era că orice persoană din oraș știa acest lucru. Acest constructor imprudent avea să fie atât de rușinat încât nici nu mai îndrăzne să-și arate fața. El avea să ajungă obiectul batjocurii din partea oricărei persoane, fiind cunoscut ca acel om iresponsabil care a început un proiect de construcție, dar care a fost incapabil să îl finalizeze pentru că nu și-a făcut socoteala costului.

Cât de groaznic trebuie să fi fost pentru acest constructor să își dea seama prea târziu că lucrările la care se angajase fuseseră prea costisitoare. Același lucru s-ar putea spune despre orice om imprudent care ar descoperi, cu durere, că nu poate să finalizeze ce a început. Și

mai trist este că el pierde absolut totul, toate resursele investite în acel proiect. Cât de umilitor și rușinos este să te vezi nevoit să abandonezi proiectul după ce l-ai început și ai investit în el. Singurul lucru ce poate fi făcut într-o astfel de situație este să te retragi din acele lucrări de construcție. Totul se va risipi.

O DECIZIE SUPERFICIALĂ

Această pildă îi simboliza pe oamenii din mulțime care erau interesați de Hristos doar într-un fel superficial. Astfel de oameni nu socotiseră niciodată prețul care era cerut cu adevărat de la ei. Ei erau atrași doar de agitația mulțimii și de energia momentului. Erau interesați de ceea ce Isus predica legat de anumite subiecte, dar nu luaseră niciodată în considerare prețul final și sacrificiul cerut de ucenicia față de Hristos. De aceea, în viețile lor nu exista o dedicare reală pentru El. Cât de ușor fusese pentru ei să se alăture mulțimii și să creadă că și-au început călătoria. Dar cât de groaznic aveau să o sfârșească. Cât de puțin efort fusese necesar pentru a lansa acest proiect, și totuși cât de costisitoare avea să se dovedească finalizarea lui.

Nenumărați oameni se comportă în felul acesta și astăzi. Ei par să înceapă bine să Îl urmeze pe Isus. Poate

că încep să se alăture unei biserici. Poate că se simt îndemnați chiar să se implice. Posibil ca unii să fie impresionati de ospitalitatea ce le este arătată în biserici. Toate aceste lucruri îi fac să se simtă bine. Drept rezultat, ei iau o decizie grăbită de a repeta o rugăciune după dictarea unui păstor. Ei se alătură apoi bisericii, participă la câteva activități spirituale și experimentează unele emoții religioase. Dar tragedia este că toate aceste lucruri nu sunt decât niște porniri exterioare, iar acești oameni n-au ajuns niciodată cu adevărat la cunoașterea lui Isus.

PROIECTE DE CONSTRUCȚII ABANDONATE

Asemenea constructorului din pildă, astfel de persoane impetuoase oferă aparența unui început impresionant. Dar, în curând, prietenii vechi se strâng în jurul lor, ispitele vechi se întorc și obiceiurile din trecut își fac iarăși loc în viețile lor. Mai apoi, acest gen de oameni se pot confrunta cu forme de persecuție cauzate de atașamentul lor religios. De aceea, ei se întorc la vechiul stil de viață. Și trist este că nici măcar nu mai revin în biserică. Astfel de persoane sunt ca acel om din pildă, care a început să construiască, dar a fost incapabil să își finalizeze proiectul din cauza costului prea mare.

Această pildă este reprezentativă pentru o multitudine de oameni din zilele noastre. Ei aud adevărul mesajului mântuitor al lui Isus Hristos. Ei își doresc beneficiile mântuirii. Doresc pacea sufletului care provine din a cunoaște că păcatele lor sunt iertate. Ei tânjesc după o casă în ceruri, dar nu s-au gândit deloc la o dedicare profundă față de Hristos. Ei sunt lipsiți de dorința de a ceda controlul asupra vieților lor și nu concep vreodată o viață trăită în acest fel. Așadar, când vine vorba de a face o astfel de dedicare, ei se îndepărtează de ucenicii adevărați ai lui Hristos.

NICIODATĂ N-AU SOCOTIT PREȚUL

O astfel de persoană n-a fost niciodată un ucenic adevărat. Astfel de oameni nu și-au pierdut mântuirea, pentru că ei n-au avut-o niciodată cu adevărat. Chiar dacă au oferit aparențele unui ucenic al lui Hristos, ei n-au socotit niciodată prețul adevărat atașat calității de ucenic. Ei n-au fost niciodată ucenici autentici. Faptul că ei s-au lepădat de Hristos a dovedit că nu avuseseră niciodată adevărata credință mântuitoare.

Orice dedicare autentică față de Hristos implică socotirea costului pe care îl presupune să vii la El. Ce te va costa să Îl urmezi pe Hristos? Te va costa viața în care tu îți alegi propria cale. Te va costa libertatea de a

face ce îți place. Te va costa o viață ușoară. Ți va cere să trăiești de acum înainte pentru Dumnezeu și să împlinești voia Lui, nu pe a ta. Trebuie să arzi podurile de dinapoia ta, pentru că nu mai există cale de întoarcere.

TE VA COSTA

Care este prețul uceniciei noastre față de Hristos? Ne va costa neprihănirea de sine. Nu ne mai putem considera oameni buni, ci mai degrabă niște păcătoși care au încălcat poruncile lui Dumnezeu. Noi suntem cei ce se află sub sentința mâniei divine și a condamnării Sale drepte. Suntem gata să plătim acel preț? Trebuie să socotim costul abandonării păcatelor pe care le îndrăgim acum. Trebuie să le abandonăm, să umblăm după lucrurile Domnului, cele ce dau viața cu adevărat.

Trebuie să socotim prețul lepădării de concepția noastră cu privire la idealul vieții. Trebuie să socotim costul lepădării de prietenia cu lumea și să recunoaștem că, deși suntem în lume, nu îi aparținem lumii. Trebuie să socotim prețul abandonării planurilor noastre pentru propriile vieți, ca să putem împlini voia lui Dumnezeu. Trebuie să socotim costul abandonării voinței noastre în această viață.

A-L urma pe Hristos te poate costa popularitatea în rândul vechilor tăi prieteni. Te poate costa succesul

în afaceri. Te poate costa admirația din partea acestei lumi. Nimic din viața ta nu poate fi lăsat în afara acestei dedicări față de Isus Hristos. Trebuie să te gândești cu atenție la ce îți cere această consacrare. Altfel, o decizie pripită de a-L urma pe Hristos poate să se disipeze înainte de finalul cursei. Trebuie să socotești acest preț.

Fii sigur că religia care nu te costă nimic, nu valorează nimic și nu îți aduce nimic bun. Religia care nu te costă nici timp, care nu-ți ocupă gândurile, care nu te costă lepădarea de sine, care nu-ți cere sacrificiul, nici rugăciunea, nici suferința, care nu-ți aduce împotrivirea lumii, nici persecuția ei și nici vreun conflict cu ea, va fi o religie care nu-ți va mântui niciodată sufletul. Este o religie care nu-ți va da nicio mângâiere în ziua necazului și una care nu-ți va aduce nicio pace în ziua morții tale.

MAI MULT DE CÂȘTIGAT DECÂT DE PIERDUT

După ce am lansat acest avertisment, dați-mi voie să vă amintesc că, urmându-L pe Hristos, câștigați mult mai mult decât pierdeți. Sigur, nu știți lucrurile prin care vă va duce umblarea cu Isus. Și nu știți nici aspectele specifice care vă vor fi cerute ca preț. Dar ceea ce știți este pe Cine urmați și că puteți să aveți încredere în El în orice circumstanță. Puteți fi pe deplin încrezători în a-L

urma pe Domnul, indiferent unde vă va conduce El, indiferent ce presupune asta și indiferent alături de cine va trebui să mergeți pe această cale.

Dacă îți vei dedica viața lui Hristos, vei câștiga cu mult mai mult decât vei pierde. Îți vei pierde viața cea veche, dar vei câștiga o viață nouă, o viață îmbelșugată spiritual. Vei pierde această lume, dar vei câștiga o lume cu mult mai bună, lumea viitoare. Vei pierde plăcerile trecătoare ale păcatului, dar vei câștiga în Hristos bucurii cu mult mai minunate.

Lucrurile pozitive le depășesc cu mult pe cele negative. Aceasta este invitația deschisă față de tine, invitația de a-L urma pe Hristos. Dar, înainte de a răspunde, socotește-ți costul!

9

PREDAREA NECONDIȚIONATĂ

„Sau care împărat, când merge să se bată în război cu un alt împărat, nu stă mai întâi să se sfătuiască dacă va putea merge cu zece mii de oameni înaintea celui ce vine împotriva lui cu douăzeci de mii? Altfel, pe când celălalt împărat este încă departe, îi trimite o solie să ceară pace” (Luca 14:31-32).

Decizia de a-L urma pe Isus Hristos implică predarea necondiționată a vieților noastre în mâinile Lui. Dacă vrem să fim ucenicii Lui, trebuie să ne supunem autorității Sale, considerând-o supremă peste noi. Trebuie să recunoaștem dreptul Lui de a stăpâni peste viețile noastre și să căutăm să Îi fim plăcuți.

A veni după Isus implică să ajungem la sfârșitul abilităților noastre și să predăm controlului vieților noastre în mâinile Lui. Trebuie să renunțăm la toate drepturile personale înaintea puterii stăpânitoare a lui Hristos. Iată ce este necesar dacă vrem să Îl urmăm.

În mulțimea din acea zi, existau unii care încă nu știau care este prețul cel mare al umblării cu Hristos. Ei au fost atrași acolo datorită caracterului neobișnuit al momentului. Acești oameni nu aveau nicio idee privitoare la ceea ce Hristos le cerea, anume să-și predea viețile înaintea domniei Sale. Mai mult, ei erau ignoranți cu privire la starea spirituală periculoasă în care se găseau. Ei se aflau în război cu Cel după care mergeau, dar acest lucru le era necunoscut. Un lucru și mai grav era că ei nu erau conștienți că Hristos însuși era în război cu ei.

În această pildă, Isus a tratat adevăruri zdrobitoare. Acela care este „adevărul” (Ioan 14:6) a ilustrat într-un fel perfect consecințele refuzului de a-L urma conform condițiilor stabilite de El. El relatează acum această pildă, vorbind despre un conflict militar între doi împărați. Fiecare dintre cei doi are câte o armată sub comanda proprie. Acești doi stăpâni se află în stare de război unul cu celălalt. Dar confruntarea ajunge să semene cu o nepotrivire groaznică, întrucât regele care se apropie de câmpul de bătălie este revelat ca unul care conduce o armată de departe superioară.

Puterea sa cu mult mai mare va conduce la înfrângerea certă a celuilalt. Stăpânul a cărui putere militară

este complet depășită trebuie să se predea regelui mai puternic și să facă aceasta cât nu este prea târziu. Atunci când analizăm această pildă, aplicația ei pentru viețile noastre devine evidentă.

CÂND DOI ÎMPĂRAȚI SE RĂZBOIESC

Isus începe prin a prezenta scena conflictului: „care împărat, când merge să se bată în război cu un alt împărat” (Luca 14:31). Aici, El vorbește despre acești doi împărați care se află în stare de război. Fiecare dintre cei doi monarhi stăpânește peste împărăția proprie, dar apoi ei intră în bătălie unul împotriva celuilalt, conducându-și fiecare forțele armate. Împotrivirea dintre ei trebuie să fi fost una înverșunată și ne putem imagina că opoziția unuia față de celălalt a crescut până la un punct care a rupt echilibrul. Avem aici două puteri aflate într-un conflict intens, conflict care implică cele două împărății. Această rivalitate este atât de tensionată, încât o confruntare directă avea să fie inevitabilă și urma să se petreacă în curând.

În această bătălie încrâncenată, un singur împărat avea să fie victorios. Cele două împărății nu au puteri egale. Unul dintre stăpâni este cu mult mai puternic decât celălalt. Suveranul mai puternic va obține cu ușurință dominația peste vrăjmașul său mai slab și va

zdrobi cealaltă împărăție. Împăratul mai slab va pierde totul și va deveni sclavul celuiilalt. Cel care urmează să sufere înfrângerea își va pierde chiar viața, pentru că bătaia este de tipul „câștigătorul ia tot”.

CALCULUL NECESAR

În această pildă, Isus explică mai departe că, atunci când împăratul inferior conștientizează că este amenințat de un monarh superior lui, el trebuie „să se sfătuiască dacă va putea merge cu zece mii de oameni înaintea celui ce vine împotriva lui cu douăzeci de mii” (Luca 14:31). Împăratul aflat în pericol trebuie să ia aminte la ce va însemna să intre în bătălie cu acest monarh dominant. El trebuie să facă un calcul pentru a vedea dacă forțele sale pot să facă față unui astfel de atacator. Trebuie să-și cântărească bine șansele împotriva armatei care avansează către el.

Stăpânul mai slab trebuie să vadă dacă este suficient de puternic, cu o armată pe jumătate cât are celălalt, pentru a rezista asaltului împăratului mai puternic. Singura concluzie rațională este aceasta: nu există nicio cale prin care împăratul mai slab să poată rezista în fața forței împăratului mai puternic. Dacă ar intra în conflict, înfrângerea și distrugerea lui ar fi sigure. Nu există nicio posibilitate ca stăpânul mai slab să poată învinge agresiunea

fără milă a împăratului mai puternic. De aceea, acest împărat slab trebuie să își vină în fire și să conștientizeze cu seriozitate că se află într-un dezavantaj uriaș. El trebuie să acționeze imediat, până nu este prea târziu.

ÎMPĂRATUL CONFRUNTAT

Pentru a înțelege corect această pildă, trebuie să identificăm cine sunt cele două puteri. Atunci când Isus le spunea mulțimilor această pildă, ambii împărați implicați în acest război erau prezenți acolo, în acea zi. Împăratul mai slab era reprezentat de fiecare persoană neconvertită din mulțime. Prin această analogie, fiecare persoană – asemenea împăratului mai slab – are responsabilitatea de a gestiona lucrurile din sfera împărăției sale. Un stăpân aflat pe tron domnește peste toate lucrurile care țin de domeniul său. El trebuie să se gândească atent la lucrurile cu care se confruntă împărăția lui, pentru că deciziile lui vor afecta viitorul ei.

La fel trebuia să facă fiecare dintre persoanele nededicat din mulțime. Acești oameni ce umblau după Isus, dar care nu erau dedicați Lui, se asemănau foarte mult cu un împărat ce stăpânește peste regatul său. În acest caz, ei stăpâneau peste propriile vieți. Chemarea de a-L urma pe Hristos implica hotărârea lor atentă, asemenea unui rege care se confruntă cu o criză. Ceea

ce ei vor decide cu privire la Isus nu afectează doar starea lor prezentă ci, în ultimă instanță, va determina destinul lor veșnic. Nicio decizie nu se va putea compara vreodată în importanță cu cea care se afla atunci înaintea lor.

ÎMPĂRATUL CARE SE APROPIE

În pildă, celălalt împărat este chiar Cel care o relatează. Acest monarh care Se apropie este însuși Isus Hristos, Cel ce are în mâinile Sale o putere infinit mai mare. El este Cel Atotputernic, este Împăratul împărățiilor și Domnul domnilor (Apoc. 19:16). El deține și exercită suveranitate absolută peste orice persoană. Autoritatea Sa nu are egal și niciun vrăjmaș nu I se poate împotrivi. El pretinde că are „toată puterea... în Cer și pe Pământ” (Matei 28:18). Lui și doar Lui Îi aparține autoritatea nelimitată.

Biblia spune cu privire la acest Împărat: „I S-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-I slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, și nu va trece nicidecum, și Împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată” (Dan. 7:14). Apostolul Pavel a arătat că Dumnezeu „L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice

putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El I-a pus totul sub picioare, și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile” (Efes. 1:20-22). Această afirmație arată suveranitatea nelimitată a lui Isus Hristos peste tot Universul, iar acestei suveranități nu îi scapă nicio ființă de pe pământ.

Orice viață de om este supusă atotputerniciei lui Isus Hristos. Fiecare persoană este subordonată hotărârilor Lui. Pavel scria: „De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și I-a dat Numele, care este mai presus de orice nume; pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul” (Fil. 2:9-11). În această afirmație este revelată poziția înălțată a lui Hristos peste întreg Cerul și peste întreg Pământul.

CONFLICTUL VEACURILOR

Această pildă vorbește despre războiul care există între omul păcătos și Dumnezeu cel Sfânt. Cele două persoane nu pot să găsească pace una cu cealaltă ci, în realitate, ele se află într-un conflict serios. Împăratul mai slab este în război cu cel mai puternic.

Acest război simbolizează vrăjmășia spirituală pe care orice persoană neconvertită o manifestă față de Isus Hristos. Oamenii aflați în mulțime în acea zi nu conștientizau starea de război în care se găseau. Dar tocmai necredința lor era factorul care îi punea în starea de război spiritual cu Dumnezeu. Ei nu aveau o relație cu El bazată pe pace, ci se aflau într-o stare de război fățiș.

Tot restul Bibliei confirmă acest adevăr. Orice necredincios se găsește într-o răzvrătire cosmică împotriva Împăratului cerurilor. Isus a spus: „Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea, și cine nu strânge cu Mine, risipește” (Matei 12:30). Pavel subliniază că toți cei necredincioși sunt vrăjmașii lui Dumnezeu (Rom. 5:10). Mai mult, ei sunt „străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele lor rele” (Col. 1:21). Aceasta este încercarea ticăloasă a rasei omenești de a-L ucide pe Dumnezeul cel Atotputernic.

HRISTOS, RĂZBOINICUL

Totuși, această pildă ne învață ceva mult mai înfricoșător. Ea Îl ilustrează pe Isus Hristos aflat în război cu păcătoșii care refuză să se pocăiască și să își predea viețile în mâna Lui. Vorbind despre „mânia viitoare”, Ioan Botezătorul a avertizat că judecata ireversibilă este

iminentă: „iată că securea a și fost înfiptă la rădăcina pomilor: deci, orice pom, care nu face roadă bună, va fi tăiat și aruncat în foc” (Matei 3:10). Isus Hristos însuși va fi Cel ce va pune în aplicare această mînie divină împotriva tuturor necredincioșilor.

Isus „judecă și Se luptă cu dreptate” (Apoc. 19:11). Scriptura spune că „oștile din Cer Îl urmau călări pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească Neamurile cu ea, pe care le va cârmui cu un toiag de fier. Și va călca cu picioarele teascul vinului mîniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu” (Apoc. 19:14-15).

Implicația este evidentă. Isus le dăduse acest avertisment aceloră din mulțime care credeau că se aflau într-o stare neutră în relație cu El. Și asta pentru că nu există o stare de neutralitate față de Hristos. Noi toți ne aflăm fie de partea Lui, fie în război cu El.

Și totuși, El le oferă pacea tuturor vrăjmașilor Săi, cu condiția ca ei să accepte pe deplin termenii păcii Lui. El Își oferă harul spre beneficiul lor prin această invitație, însă ei trebuie să răspundă cu o predare totală, întrucât El Se apropie pentru judecata finală.

Acesta este un adevăr dur, dar rămâne adevăr.

CONDIȚIILE PĂCII

Apropiindu-se de încheierea pildei, Isus a explicat termenii îndurării pe care El o oferea mulțimii. Aceștia erau transmiși sub forma acestui împărat superior care oferea condițiile pentru pace: „altfel, pe când celălalt împărat este încă departe, îi trimite o solie să ceară pace” (Luca 14:32). Împăratul atacator, cu forțele sale de o superioritate imbatabilă, aduce înaintea armatei vrăjmașe posibilitatea împăcării. Singura decizie rațională pentru împăratul inferior este să se predea. Dacă acesta nu acceptă înțelegerea de pace, va pierde bătălia. Orice stăpân întreg la minte și-ar veni în fire și ar accepta oferta de pace. Acest împărat mai slab nu va putea să reziste împăratului mai puternic, însă cel puternic face oferta de a pune capăt războiului în condițiile păcii oferite de el.

În această pildă, termenii păcii se găsesc în crucea Domnului Isus Hristos. Doar Hristos este Cel care face pace între Dumnezeu și om. Biblia spune: „fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos” (Rom. 5:1). Această pace se găsește doar în Isus Hristos, care este „pacea noastră” (Efes. 2:14). Apostolul Pavel vorbea astfel despre prima venire a lui Isus: „El a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă celor ce

erați departe, și pace celor ce erau aproape” (Efes. 2:17). Prin moartea Sa substitutivă, Isus a împăcat „totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ cât și ce este în ceruri, făcând pace, prin sângele crucii Lui” (Col. 1:20).

Aceasta este oferta fără plată a „Evangheliei păcii”, adresată celor care se găsesc acum sub mânia lui Dumnezeu. Vestea Bună este că, în Hristos, Dumnezeu va ierta nelegiuirile vrăjmașilor Lui, indiferent cât de uriașe ar fi fost acestea.

O PACE CONDIȚIONATĂ

Isus Hristos îți trimite și ție oferta păcii Sale, în termenii Lui. El va pune capăt războiului dintre Dumnezeu și tine. Aceasta este oferta de împăcare cu Dumnezeu. Nicio persoană cu minte sănătoasă nu va dori să intre în conflict cu Isus Hristos în acea zi finală. Trebuie să răspunzi invitației Sale, care cere predarea ta completă față de El. Nu poți să îți negociezi pacea cu El, căci El nu acceptă niciun amendament. Invitația Lui este să primești pacea Lui, în condițiile Lui.

Isus îți cere verdictul. Acceptă oferta Lui până nu este prea târziu. Trebuie să-ți predai viața necondiționat în mâinile Lui.

10

SUB O NOUĂ STĂPÂNIRE

„Tot așa, oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:33).

Privind la mulțimea care venea în urma Lui, Isus a evaluat corect starea în care aceștia se aflau în relație cu El. Cu o vedere pătrunzătoare, El a privit în inimile lor, dincolo de aparențe. El a concluzionat că ei aveau nevoie să-și predea viețile în mâinile Lui. Întreaga lor ființă trebuia să vină sub autoritatea Sa. Orice erau ei, orice făcuseră și orice aveau trebuiau să intre sub controlul Lui.

Acest lucru devine clar din următoarea afirmație a lui Isus: „oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:33).

Vreau să privim cu atenție la această afirmație provocatoare. Odată ce îi înțelegem sensul adevărat, implicațiile ei pentru viețile noastre vor fi copleșitoare.

O NEGAȚIE CLARĂ

Isus a început această parte a discursului Său cu o negație fermă, și El a făcut aceasta pentru ca vorbele Sale să sune ca o sabie ascuțită în inimile lor. Iată, El spune – „oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu”. Aceste cuvinte sunt directe și abrupte. Cu greu ar părea că aceasta este calea pe care să îi inviți pe alții să te urmeze. Dar tocmai în felul acesta Și-a lansat Isus chemarea. Cuvintele Sale ferme au fost alese special pentru a împinge acea mulțime să se gândească cu atenție și să-și evalueze decizia. El spunea că niciunul dintre ei nu putea fi ucenicul Lui dacă nu avea să satisfacă condițiile Lui.

Prin a spune „nu poate fi ucenicul Meu”, Isus arăta că ei nu puteau continua să umble cu El fără să I se consacre. Ei nu mai puteau să rămână niște simpli curioși, niște oameni lipsiți de interes autentic, mântuitor, față de El. Ei trebuiau să ajungă în punctul dedicării personale față de El. Orice ucenic, a spus Isus, trebuie să „lepede de tot ce are” (Luca 14:33). Dar ce a vrut Domnul nostru să spună prin această afirmație? Este cumva mântuirea de vânzare? Poate fi cumpărată iertarea de păcat? Trebuie neapărat să vindem tot ceea ce avem?

O MÂNTUIRE CONTRA COST?

Trebuie spus de la bun început că Isus nu afirma că oamenii din mulțime ar fi trebuit să-și cumpere mântuirea cu ceva. Starea de om neprihănit înaintea lui Dumnezeu nu poate fi obținută indiferent câte bunuri materiale am putea aduce înaintea Lui. Isus nu voia să spună că oamenii trebuie să-și lichideze averile pentru a-și putea cumpăra un bilet care să le asigure intrarea în Cer. El nu le cerea să plătească pentru a ajunge în Rai. Întreaga Biblie vorbește cu un singur ton și cu o singură voce, arătând că mântuirea este un dar fără plată. Harul este oferit fără plată prin lucrarea împlinită de Isus Hristos la cruce.

Acest lucru a fost extrem de clar chiar începând din Vechiul Testament. Profetul spunea: „Voi toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cel ce n-are bani! Veniți și cumpărați bucate, veniți și cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată! De ce cântăriți argint pentru un lucru care nu hrănește? De ce vă dați câștigul muncii pentru ceva care nu satură? Ascultați-Mă dar, și veți mânca ce este bun, și sufletul vostru se va desfăta cu bucate gustoase” (Isaia 55:1-2). Iată, Dumnezeu afirmă că mântuirea nu poate fi cumpărată vreodată cu bani. Ea nu poate fi obținută în schimbul averilor cuiva. Iertarea de păcate nu este disponibilă contra cost. Oricât de mulți

bani ai putea aduce, nu ți-ai putea cumpăra vreodată eliberarea din robia păcatului. Datoria asociată păcatului săvârșit împotriva lui Dumnezeu este pur și simplu prea mare pentru a fi plătită cu orice fel de resurse omenești.

Apostolul Petru confirma acest adevăr când a scris: „știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați din felul deșert de viațuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană” (1 Petru 1:18-19). Nicio persoană din lume nu are suficient de mult aur sau argint pentru a-și cumpăra acceptarea înaintea lui Dumnezeu. Oricât de mulți bani am avea, nu putem îndepărta păcatul din sufletul omului, căci singurul remediu este harul fără plată, prin crucea lui Hristos.

SĂ DEVENIM SĂRACI?

În al doilea rând, Isus nu spune că oamenii care vor să fie ucenicii Lui ar trebui să facă un jurământ de consacrare pentru o viață austeră.

El nu îi încurajează pe oameni să devină săraci de dragul sărăciei, aceasta nefiind un mijloc de a obține mântuirea sau de a ajunge mai spirituali. Hristos nu i-a învățat pe oameni că ucenicii Lui trebuie să renunțe la absolut toate bunurile pământești. O astfel de sărăcire

ar fi fără logică. Dacă ucenicii Lui și-ar fi vândut toate posesiunile, ar fi ajuns inevitabil în situația în care cei necredincioși ar fi trebuit să îi hrănească și să îi îmbrace. Aceasta ar fi fost o mărturie groaznică înaintea lumii.

Dimpotrivă, Biblia spune că, dacă un om nu îngrijește de membrii familiei sale, este mai rău decât un păgân (1 Tim. 5:8). Acest lucru implică foarte clar că orice cap de familie trebuie să aibă la dispoziție resurse financiare pentru întreținerea ei. El trebuie să se folosească de acestea pentru a se îngriji de familia sa. Acest lucru ne arată că soțul trebuie să fie un om harnic, cel ce câștigă pâinea pentru familia sa. Banii pe care el îi câștigă trebuie folosiți pentru hrănirea și îmbrăcarea familiei. Ar fi un lucru rușinos dacă altcineva ar trebui să acopere nevoile familiei sale, pentru simplul motiv că el și-ar fi donat toți banii.

Mai mult, creștinii au responsabilitatea morală de a-i ajuta pe credincioșii care se află în nevoi materiale. Ei sunt chemați ca, dacă au bogății, să le folosească pentru a împlini nevoile altora: „Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana de toate zilele, și unul dintre voi le zice: ‚Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă!’ fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi?” (Iacov 2:15-16). „Dar cine are bogățiile

lumii acesteia, și vede pe fratele său în nevoie, și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea de Dumnezeu?” (1 Ioan 3:17).

Dacă un ucenic eșuează să acopere nevoile unui alt ucenic, se poate pune un semn de întrebare cu privire la dragostea lui pentru Dumnezeu.

Apoi Isus a spus numeroase pilde care pleacă de la subiectul banilor. În ele, Isus a încurajat posesia, împrumutul și folosirea banilor spre obținerea unui câștig. Investirea înțeleaptă a resurselor este o virtute, nu un viciu.

Apostolul Pavel a adăugat că dragostea de bani, nu posesia lor, este rădăcina tuturor relelor (1 Tim. 6:10). Unii dintre cei mai notabili credincioși din Biblie au fost oameni bogați, dacă ținem cont de standardele vremurilor în care ei au trăit. Astfel de oameni înstăriți au fost Avraam, Iov, Solomon sau Iosif din Arimateea.

Trebuie să spunem clar că Isus nu afirma că cei ce Îl urmau trebuiau să își doneze toate averile pentru a putea intra în Împărăția Lui. De asemenea, vedem că El nu a lăsat nici măcar ca implicație ideea că cineva ar putea să cumpere harul, pe care doar Dumnezeu îl poate da. Așadar, ce voia Isus să spună?

ADMINISTRATORI, NU PROPRIETARI

Ceea ce Isus îi învăța aici pe oameni prin afirmația „trebuie să se lepede de tot ce are” este următorul lucru: orice ucenic trebuie să recunoască că, prin hotărârea lui, a venit și și-a pus viața sub domnia lui Hristos. Cu alte cuvinte, el se află de acum sub o nouă stăpânire. Ca ucenic al Lui, omul conștientizează că el devine un simplu administrator a ceea ce Hristos a pus în mâinile sale. Un administrator este un manager al unei case, adică acea persoană care are grijă de averile stăpânului. De aceea, nu el este proprietar. El doar gestionează averea care îi aparține capului familiei. Un administrator acționează în numele stăpânului său, gestionând averea acestuia. El trăiește în casa stăpânului și se îngrijește de avuțiile lui. El le folosește pentru a împlini lucrul stăpânului. Cu toate acestea, el nu are nimic în proprietate.

Iată ideea pe care Isus o transmitea mulțimii. Oamenii trebuiau să se vadă doar ca niște administratori ai lucrurilor pe care le aveau. Banii lor aveau să rămână în buzunarele lor, dar ei trebuiau să recunoască faptul că acei bani îi aparțineau în ultimă instanță lui Dumnezeu. Odată ce veneau la Hristos, ei nu mai rămâneau stăpâni lucrurilor care le erau la îndemână, ci doar niște administratori. Cei care doreau să Îl urmeze pe

Hristos deveneau ca niște gestionari ai lucrurilor ce le-au fost încredințate. Bunurile pământești trebuie să fie folosite acum cu înțelepciune, spre gloria lui Dumnezeu. Comorile acestei lumi nu mai pot fi folosite pentru scopuri egoiste. Ele trebuie investite în lucrurile care duc mai departe lucrarea Împărăției.

Dar haideți să aplicăm lucrul acesta la nivel personal. Dacă vrei să devii ucenic al lui Hristos, nimic din viața ta nu va mai fi sub controlul tău. Întreaga ta viață Îi va aparține Lui de acum înainte. Timpul tău nu va mai fi al tău. Dimpotrivă, va deveni timpul Lui, și va trebui folosit spre împlinirea scopurilor Lui. Talentele tale nu vor mai fi talentele tale, ci ele vor deveni talentele Lui și vor trebui folosite spre scopurile Lui. Averile tale nu vor mai fi ale tale, ci îți vor fi încredințate pentru a le folosi pentru o vreme scurtă aici, în viața pământească. Trebuie să recunoști că tot ceea ce ai și tot ceea ce ești trebuie văzut ca aparținând în ultimă instanță lui Hristos. În acest sens, tu ai ajuns sub o stăpânire nouă.

O DRAGOSTE INTERZISĂ

Un ucenic trebuie să abandoneze dragostea față de majoritatea lucrurilor din această lume. El trebuie să-L

iubească în mod suprem pe Dumnezeu. Biblia ne avertizează: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu sunt de la Tatăl, ci din lume” (1 Ioan 2:15-16). Ucenicul se poate folosi de lucrurile acestei lumi, și chiar se poate bucura de ele, dar ele nu trebuie să-i captiveze și să-i controleze vreodată dorințele. Pasiunile cele mai importante sunt rezervate exclusiv pentru Dumnezeu.

Tocmai aceasta este ceea ce Isus sublinia: „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina, și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră” (Matei 6:19-21). Ucenicul nu trăiește pentru a acumula averi în această viață. El investește tot ce are în lucrurile veșnice. Isus a continuat astfel: „nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau îl va urî pe unul și îl va iubi pe celălalt; sau va ține la unul, și îl va nesocoti pe celălalt: Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona” (Matei 6:24). Domnul nu a condamnat ideea de a avea bogății, ci a denunțat slujirea banilor și punerea încrederii și a siguranței noastre în aceștia.

VIAȚA VEȘNICĂ

Într-o circumstanță, Isus a fost abordat de un tânăr bogat, care l-a întrebat: „Învățătorule, ce bine să fac, ca să am viața veșnică?” (Matei 19:16). Prin întrebarea lui, acest individ de succes își exprima dorința de a căpăta mântuirea. Totuși, în același timp, el dorea să trăiască pentru lucrurile din această lume. El voia doar să-L adauge pe Isus vieții sale și totuși să trăiască pentru această lume.

Răspunsul lui Isus a fost următorul: „De ce mă întrebi: ‚Ce bine?’ Binele este Unul singur” (Matei 19:17). Această persoană prosperă nu știa cui se adresa. Isus a clarificat că El era mai mult decât un simplu învățător. Era Dumnezeu în trup omenesc – Dumnezeu adevărat și Om adevărat.

PĂZIREA LEGII

Acest tânăr eșuase să observe sfințenia perfectă a lui Isus, dar mai eșuase să-și vadă și propria necurăție. În consecință, Isus a folosit Legea pentru a scoate la iveală păcatul lui. El i-a spus: „Dar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile” (Matei 19:17). Isus nu voia să spună că acest tânăr ar fi putut să își câștige mântuirea printr-o ascultare perfectă. Dimpotrivă, El arăta că tânărul nu putea să ajungă la mântuire pe această cale.

Marele om de succes a răspuns în felul următor: „Care?” (Matei 19:18). Replica lui Isus a venit imediat: „Să nu ucizi; să nu preacurvești; să nu furi; să nu faci o mărturisire mincinoasă; să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 19:18-19). Prin aceste cinci porunci, Isus i-a oferit tânărului cea de-a doua tablă a Legii. Era partea mai ușoară a poruncilor. La aceasta, tânărul a răspuns cu încredere: „Toate aceste porunci le-am păzit cu grijă din tinerețea mea; ce-mi mai lipsește?” (Matei 19:20). El era groaznic de ignorant cu privire la propriul păcat.

IUBIREA DE BANI

În această discuție, Isus era Cel ce putea vedea în interiorul inimii tânărului și Cel ce putea detecta dragostea acestuia îndreptată hotărât către averi. Tot ce trebuia Isus să facă era să sape un pic mai adânc pentru a da pe față păcatul lăcomiei tânărului. Hristos a văzut că dragostea lui pentru bani era principala lui pasiune, motiv pentru care i-a răspuns: „Dacă vrei să fii desăvârșit, du-te de vinde ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în Cer! Apoi vino, și urmează-Mă” (Matei 19:21). Isus nu spunea că acestui tânăr nu i se permitea să dețină averi. Nu, ci El voia să spună că banii nu puteau să stăpânească asupra lui.

Dar acest cost era prea mare pentru tânărul bogat. De aceea, „când a auzit tânărul vorba aceasta, a plecat foarte întristat; pentru că avea multe averi” (Matei 19:22). Tânărul nostru a plecat și s-a îndepărtat de Hristos. El iubea bogățiile lui pământești mai mult decât moștenirea spirituală ce i-a fost oferită. Astfel, el a refuzat să își abandoneze vechiul stăpân – banul – pentru a-L primi pe noul Stăpân – Isus Hristos.

IDEEA DE BAZĂ

Aceasta este exact ideea pe care Isus o sublinia înaintea gloatelor. Dacă vreunul dintre ei dorea să devină ucenicul Lui, trebuia să vină sub un nou Stăpân. Trebuia să Îi acorde locul dragostei și loialității supreme în viața sa. Oamenii trebuiau să vină cu mâna deschisă către El, aducând odată cu această mână tot ceea ce ei aveau. Hristos trebuie să devină principala lor prioritate. Ei trebuie să-L iubească pe Hristos mai mult decât oricare dintre lucrurile acestei lumi.

Iar Isus îți transmite același lucru și ție. Hristos îți oferă mântuirea în dar, fără plată. Ea trebuie primită doar prin credință. Dar adevărata credință implică predarea completă a întregii tale vieți în mâna lui Hristos. Credința mântuitoare înseamnă încredințarea întregii tale ființe în mâinile Sale.

UNDE TE AFLI?

Ai ajuns în acest punct al existenței tale? Poți conștientiza că mântuirea nu este o răsplată, pe care să o câștigi cu eforturile tale? Dimpotrivă, harul lui Dumnezeu este un dar care îți este oferit fără plată. Ai primit acest dar?

A-L urma pe Isus implică mult mai mult decât doar a fi parte dintr-o mulțime de oameni religioși. A deveni ucenic este o realitate internă, personală. A veni la Hristos cere și implică predarea vieții tale în mâinile Lui, iar o astfel de dedicare cuprinde orice aspect al vieții tale. Tot ceea ce tu ești și ai trebuie să fie văzut prin intermediul acestei realități. Pe scurt, trebuie să vii sub noua stăpânire, a lui Hristos.

Ai făcut acest pas decisiv al credinței? Dacă vii la Isus cu o credință ca de copil, El te va primi.

II

SAREA FĂRĂ GUST

„Sarea este bună; dar dacă sarea își pierde gustul ei de sare, prin ce i se va da înapoi gustul acesta? Atunci nu mai este bună nici pentru pământ, nici pentru gunoi, ci este aruncată afară” (Luca 14:34-35a).

Oamenii din mulțimea care venea după Isus trebuie să se fi întrebat în sinea lor când avea El să-Și ușureze mesajul cu ceva. Vorbele Sale păreau să fie prea grele. Ei trebuie să fi așteptat ca Isus să Își echilibreze mesajul într-un anumit moment, îndulcindu-l cu ceva. Trebuie să fi anticipat că Isus avea să ajungă inevitabil în momentul în care să mai ușureze cu ceva cerințele Lui. Va îndulci cu ceva El cerințele primirii lor în Împărăție? Va face El cumva niște pași către o situație de compromis?

Răspunsul este nu. În loc să ușureze cerințele, Isus a menținut caracterul provocator al cuvintelor Sale. A fi un ucenic al lui Hristos este un lucru mult prea important pentru a accepta o prezentare superficială a uceniciei. Natura deosebit de importantă a acestui subiect

are de-a face cu destinul veșnic al sufletelor oamenilor. De aceea, având în vedere importanța mesajului, Isus a continuat să vorbească despre ucenicia adevărată folosind cuvinte foarte grele. Importanța colosală a ceea ce Isus avea să spună lovea greu asupra inimilor celor prezenți. Învățătura Lui era directă. Adevărurile Sale erau zdrobitoare. Cerințele Lui erau imposibil de negociat. Cuvintele lui Isus i-au lovit pe oameni cu forța unui uragan de categoria 5. Ele nu erau greu de înțeles, ci erau greu de acceptat.

Ceea ce Isus va spune aici are implicații majore pentru fiecare dintre noi. Acest mesaj nu poate fi ocolit ca și cum ar fi rezervat acestei mulțimi din primul secol. Acest adevăr nu poate fi evitat prin a-l considera relevant doar pentru vremurile antice. Dimpotrivă, cuvintele ce ne stau înaintea sunt la fel de relevante astăzi, după cum erau când au fost rostite pentru prima dată. Ele se aplică direct mie și ție la fel cum erau aplicabile atunci când Isus le-a rostit întâia dată. De aceea, trebuie să le acordăm atenție deosebită, extrăgând din ele ceea ce ni se cere.

O MARFĂ UTILĂ

În acest verset, Isus aduce la o concluzie dramatică lucrurile pe care le spusese oamenilor până în acea

clipă. El introduce aceste cuvinte statuând un alt adevăr general, inspirat din viața obișnuită. El a început astfel: „sarea este bună” (Luca 14:34). Orice om putea să înțeleagă acest lucru. Toți puteau fi de acord cu afirmația aceasta. Sarea este bună, pentru că ea este utilă vieții omenești. Sarea păstrează carnea, protejând-o împotriva degradării. Sarea dă gust mâncărilor, care altfel n-ar avea nicio aromă. Sarea curăță lucrurile necurate și are chiar proprietăți medicale, vindecând rănilor deschise.

Dar Isus a mers mai departe, spunând că un ucenic este asemenea sării. El făcuse această comparație și mai devreme, în Predica de pe Munte, când le-a spus ucenicilor Lui: „Voi sunteți sarea pământului. Dar dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra? Atunci nu mai este bună la nimic decât să fie lepădată afară, și călcată în picioare de oameni” (Matei 5:13).

Toți ucenicii lui Hristos sunt sarea pământului. Prin prezența lor în societate, ei sunt chemați să influențeze lumea din punct vedere moral. Ei sunt chemați să compenseze corupția păcătoasă a lumii. Impactul pătrunzător al sfințeniei lor trebuie să constituie o forță care să prevină răul din jurul lor.

Ucenicii nu erau chemați să fie zahărul pământului. Acționând precum sarea, ei trebuiau să vindece rănilile grele ale imoralității lumii, producând un efect de curățare asupra celor din jurul lor.

Fiecare dintre aceste aspecte sfințitoare trebuiau să se manifeste în viețile celor care Îl urmau pe Hristos.

SAREA CARE ÎȘI PIERDE GUSTUL

Cu toate acestea, Isus Și-a continuat afirmația inițială cu un avertisment tăios: „dacă sarea își pierde gustul ei de sare, prin ce i se va da înapoi gustul acesta?” (Luca 14:34). Prin aceasta, Isus indica faptul că nu toată sarea este adevărată. O anumite parte a sării pare inițial că este reală dar, mai apoi, se descoperă că nu este decât un fals. Trebuie să înțelegem câteva informații care stau în spatele afirmației lui Isus.

În acea parte a lumii există o rocă, cu aspect de sare, dar care era amestecată cu gips. Această rocă hibridă – pe jumătate sare și pe jumătate gips – nu este sare în realitate. Mai mult, oamenii pot ajunge foarte repede să se înșele cu privire la ea, pentru că aspectul este similar. La o examinare mai atentă, această piatră putea fi descoperită ca fiind un substitut, o contrafacere a sării adevărate. Această rocă arată precum sarea adevărată dar, atunci când iei o probă din ea și o guști, îți dai

seama că gustul ei nu este gustul autentic al sării. La aspect, ea pare asemănătoare sării, dar în realitate este cu totul altceva.

Prin această metaforă, Domnul dorea să sublinieze un aspect critic. El pune în contrast ucenicul adevărat și cel fals. Cel de-al doilea tip de ucenic are doar o înfățișare exterioară, fiind o copie falsă a ucenicului adevărat. Așadar, în realitate, acesta este un fals. El doar prezintă aparențele exterioare ale unui ucenic autentic. Cu toate acestea, în interiorul lui, este lipsit de aspectele care îi conferă autenticitate ucenicului adevărat al lui Hristos.

Mai mult, spunea Isus, sarea lipsită de gust nu este de niciun folos. La fel este cazul ucenicilor nededicați. Oamenii din acea mulțime, care aveau o inimă împărțită, erau asemenea acestei sări false. Ei nu se dedicaseră lui Hristos și, de aceea, nu aveau nicio influență morală în lume. Nu aveau nicio putere de a înfrunța influența corupătoare a răului din lume. Ei nu puteau da niciun fel de gust vieților celorlalți oameni. Erau precum sarea fără gust. Chiar dacă ofereau aparența exterioară a unor ucenici adevărați, în realitate aceștia erau niște falsuri. Dedicarea lor superficială trăda lipsa loialității lor față de Hristos.

SE MAI POATE FACE CEVA?

Isus a pus această întrebare retorică privitoare la sarea fără gust: „dacă sarea își pierde gustul ei de sare, prin ce i se va da înapoi gustul acesta?” (Luca 14:34). Aceasta era o întrebare presantă, dar care implica un răspuns negativ și atât de evident, încât Isus nici nu s-a mai oboșit să îl dea. Această sare falsă nu este bună la nimic. Anterior, în lucrarea Sa, Isus afirmase: „Dar dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra?” (Matei 5:13). Și același răspuns negativ este evident aici. Sarea adevărată nu poate să își piardă gustul. În mod asemănător, nici sarea falsă, fără gust, nu poate deveni sare adevărată.

În aparență, mulți dintre cei aflați în mulțime păreau să fie sare. Dar aceștia nu erau convertiți autentici la Hristos. Ei doar erau înveliți într-o poleială subțire de religiozitate. Ei păreau spirituali atâta vreme cât se puteau ascunde în această mulțime religioasă. Dar, dacă i-ai fi pus într-un grup diferit, adevărata lor identitate putea să iasă la iveală. Dacă s-ar fi aflat într-o circumstanță diferită, puteau să se adapteze ușor tiparului acestei lumi. Acești oameni nu se aflau în pericolul de a-și pierde mântuirea. Ei nu puteau să piardă ceva ce nu aveau deja. Adevărul este că ei nu fuseseră niciodată

converțiți la Hristos. De aceea, la vremea potrivită, adevărata lor culoare spirituală avea să iasă la iveală. Iată ce predica Isus prin acest mesaj. Oamenii din mulțime aveau în curând să își piardă gustul, iar acest lucru scotea la iveală că ei nu fuseseră niciodată o sare autentică.

BUNI DE NIMIC

Isus a continuat apoi cu o afirmație de un sarcasm ascuțit: „Atunci nu mai este bună nici pentru pământ, nici pentru gunoi, ci este aruncată afară” (Luca 14:35). El susținea că sarea lipsită de gust nu este bună la nimic. Imitația aceasta de sare nu era bună nici măcar pentru a fi aruncată la groapa de gunoi. În vremurile respective, oamenii nu aveau confortul instalațiilor sanitare interioare, cum avem în timpurile moderne. Prin urmare, materiile fecale erau colectate într-o groapă săpată în pământ, în curtea casei, iar mirosul produs de acestea era deranjant pentru oricine. De aceea, pentru a limita efectul mirosului, oamenii aruncau sare în gropile cu excremente. Această rocă, însă, ce doar arăta precum sarea, nu avea în realitate nicio influență în atenuarea aceluși miros îngrozitor și era totalmente inutilă, chiar și pentru o folosire banală ca aceasta. Iată cum i-a descris Isus pe oamenii care erau pe jumătate dedicați. Ei erau complet inutili lui Dumnezeu și scopurilor Lui.

Oamenii care nu erau pe deplin consacrați lui Isus erau ca și sarea aceea contrafăcută, care își pierduse gustul. Astfel de persoane nu se puteau bucura de nimic în ce privește Împărăția lui Dumnezeu și nu aveau nicio contribuție pozitivă la misiunea lui Isus Hristos. Acest gen de oameni – cu o consacrare pe jumătate față de Hristos – nu aveau nicio valoare veșnică pentru planurile lui Dumnezeu.

Astfel de oameni nu erau ucenici ai lui Hristos. Ei nu făcuseră nicio dedicare decisivă pentru Isus Hristos. Ei se apropiaseră de Hristos doar într-un fel superficial, căci nu ajunseseră să Îl cunoască personal.

O CHEMARE LA CERCETARE DE SINE

Cuvintele rostite de Isus Hristos în acest verset constituie o chemare serioasă la cercetare de sine. O viață neexaminată este o viață periculoasă și superficială, fiind terenul pe care crește amăgirea de sine. Acest lucru era aplicabil chiar și acelor care se aflau în imediata apropiere a Domnului Isus, căci unul dintre ei era o astfel de sare fără gust. Numele lui era Iuda. El era un ucenic fals. Chiar dacă trăise atât de aproape de Isus, el nu avea o relație mântuitoare cu El. Iuda era religios, și totuși pierdut. Dar, dincolo de el, în mulțimea religioasă

care mergea în urma lui Isus existau mase întregi asemenea lui Iuda. În același fel, mulți dintre cei ce se înghesuie în mulțimea religioasă de astăzi nu sunt ucenicii adevărați ai lui Hristos.

Apostolul Pavel scria: „Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă încercați-vă” (2 Cor. 13:5). Orice persoană care aude Cuvântul lui Dumnezeu ar trebui să își evalueze sufletul. Ar trebui să se întrebe: Sunt cu adevărat convertit la Hristos? Pot vedea în mine dovada unei vieți schimbate? Am chemat cu sinceritate Numele Domnului spre mântuirea mea? Am o relație vie cu Isus Hristos?

Nenumărați oameni pretind că au credința în Isus, dar nu Îl cunosc cu adevărat. Mulți dintre ei se găsesc în biserică, dar nu sunt în Hristos. Mulți sunt religioși, dar nu sunt născuți din nou.

Poate să fie oare acest lucru aplicabil și ție? Ai putea să te agăți oare de o experiență seacă a convertirii, una care să nu fi fost adevărată? Ar putea să îți lipsească siguranța mântuirii tocmai pentru că, în realitate, nici nu ești în posesia ei? Dacă există vreo îndoială în inima ta cu privire la starea în care te afli în relația cu Domnul, sper că ai auzit cuvintele rostite de Isus aici. În altă parte, Biblia spune: „Căutați-L pe Domnul câtă vreme

se poate găsi; chemați-L, câtă vreme este aproape” (Isaia 55:6). Acesta este momentul în care să Îl cauți pe Domnul. El este aproape de tine. Harul mântuitor te așteaptă în Hristos, iar El te va primi.

12

URECHI DE AUZIT

„Cine are urechi de auzit, să audă” (Luca 14:35).

Oamenii aflați în mulțimea care umbla după Isus auziseră ce spusese El. Cuvintele Lui erau deopotrivă puternice și pătrunzătoare. Ceea ce El spusese era zguduitor și șocant. Învățătura lui Hristos era zdrobitor de clară. Nu auziseră nimic asemănător până atunci, căci niciun om nu vorbise ca El. Dar, foarte ciudat, mulți oameni din această gloată nu auziseră ce spusese Isus. Evident, ei erau capabili să audă spusele Lui cu urechile lor trupești. Auzul lor fizic preluase vorbele lui Isus, dar puțini conștientizaseră în realitate adevărul afirmațiilor Sale. Mulți dintre cei care Îl auziseră fizic nu Îl auziseră deloc spiritual. Nu toți aveau urechi spirituale deschise față de adevărul vestit de El, pentru a-l auzi. Cuvintele provocatoare pe care Isus le-a rostit fuseseră primite doar de un număr redus de oameni din acea gloată.

Pentru a ajunge la inimile lor, Isus a făcut o ultimă

provocare. Era ca și cum i-ar fi apucat de umeri și i-ar fi scuturat pentru a le trezi atenția. Astfel, Isus a încheiat cu următoarele cuvinte: „Cine are urechi de auzit, să audă” (Luca 14:35). Ce voia să spună prin aceasta? Nu avea orice om două urechi cu care să Îl audă? De ce a afirmat Isus acestea? Evident, oamenii Îl auziseră. Oare?

URECHI SPIRITUALE NECESARE

Acest apel urgent din partea Domnului Isus chema mulțimea să Îl asculte cu urechi spirituale. El i-a îndemnat să acorde atenție maximă vorbelor Lui. Evident, ei auziseră adevărul cu urechile fizice, dar trebuiau să îl primească cu urechi spirituale. Pentru ca aceste cuvinte să treacă din mințile către inimile lor, ei trebuiau să aibă urechi spirituale. Doar atunci era posibil ca afirmațiile Sale să pătrundă în inimile și sufletele lor. Abia atunci puteau răspunde corect. A auzi dar a nu împlini ceea ce auzi este echivalent cu a nu auzi deloc.

Tragic era că mulți dintre cei aflați în mulțime nu au auzit ceea ce Isus spunea. Din diferite motive, mulți – dacă nu chiar majoritatea - și-au astupat urechile spirituale la cerințele Lui. Doar puțini L-au auzit cu astfel de urechi, o mică parte a celor din mulțime. Dar de ce au fost atât de mulți care n-au auzit cuvintele lui Isus?

De ce aveau ei urechi, dar nu auzeau? Dacă această mulțime era ca alte grupuri de oameni, atunci trebuie să fi existat o varietate de motive care să îi fi împiedicat să audă ceea ce Isus spunea.

PRIORITĂȚI MENTALE

În primul rând, unii dintre cei din mulțime nu L-au auzit pe Isus pentru că aveau mințile preocupate cu alte lucruri, căci erau prezenți doar fizic înaintea Lui. Spiritual vorbind, ei erau absenți. Trupurile lor erau acolo, dar mințile erau în altă parte. O parte a oamenilor aveau să fie distrași ușor către alte preocupări. Mințile lor erau abătute către diversele preocupări temporare din viețile lor. Ei păreau să fi fost distrași de problemele de acasă, de la lucru, din familie sau chiar de chestiuni în legătură cu alte persoane care erau prezente în acea zi.

Isus a avertizat că, atunci când acea mulțime avea să se risipească, acesta va fi unul dintre răspunsuri. În Pilda Semănătorului, El a explicat că mulți „aud”, dar „nu au auzit” (Matei 13:17). Unul dintre motive era că, atunci când sămânța Cuvântului a fost semănată în inimile lor, ea a căzut „între spini” și a fost înăbușită de „îngrijorările veacului acestuia și înșelăciunea bo-

gășiilor” (Matei 13:22). Astfel de preocupări cu lucrurile lumii îi împiedică pe mulți să audă ceea ce Isus le spune.

În mod asemănător, mulți oameni din zilele noastre sunt distrași de la a auzi Evanghelia, când ea le este propovăduită. Ei stau în biserică la umbra Cuvântului, dar mințile lor călătoresc departe. Gândurile lor sunt altundeva. Cuvântul intră pe o ureche și iese pe cealaltă. Ei aud, dar nu cu inima. Visează cu ochii deschiși în timp ce Evanghelia este propovăduită. Hai să facem un test: Unde rățăcește mintea ta când astfel de lucruri îți sunt prezentate? Ceea ce Isus spune îți cere cea mai mare atenție.

Oricine aude Cuvântul, primește odată cu el porunca de a fi „grabnic la ascultare” (Iacov 1:19). Trebuie să te străduiești să fii un ascultător atent atunci când Cuvântul îți este propovăduit și să cauți să înțelegi ceea ce Domnul îți spune cu adevărat. Atunci când Cuvântul este predicat, Isus este Cel care vorbește, iar tu trebuie să asculți. Reține-te de la a contrazice învățătura Lui, căci scuzele nu vor face altceva decât să îți astupe urechile. Acordă atenție deosebită lucrurilor pe care le auzi de pe buzele Domnului nostru, căci în ele stau viața și mântuirea ta.

LIMITĂRI FIZICE

În al doilea rând, o altă parte a oamenilor din acea mulțime probabil că ajunseseră la o stare de slăbiciune sau oboseală fizică. Mulți parcurseseră deja o distanță însemnată în lipsa hranei și a apei. La fel se întâmplase și cu alți oameni ceva mai devreme, când Isus a hrănit cinci mii de bărbați plus un număr neprecizat de femei și copii (Ioan 6:1-14). Hrana și apa erau greu de obținut în asemenea cantități încât să potolească nevoia unei mulțimi atât de mari. Foamea și setea în creștere aveau să se dovedească o barieră în calea auzirii învățaturii lui Isus. Picioarele lor, în același timp, puteau să fi căpătat deja răni în urma acestui marș. Dureri lombare se poate să se fi resimțit, cauzate de șederea lor îndelungată. Fețele le erau arse de soarele strălucitor. Buzele probabil că le erau uscate. Aceste condiții puteau face dificil ca ei să acorde atenție cuvintelor pe care Isus le predica în acea zi.

Dar așa este și astăzi cu mulți oameni. Ei nu aud în realitate Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că sunt limitați de neputințe fizice. Au stat până târziu la televizor, sâmbătă seara, apoi vin duminică dimineața la biserică aproape târându-se. Unii ajung târziu la serviciul bisericii și probabil că n-au avut timp nici măcar să-și consume micul dejun. N-au niciun fel de energie să asculte

Cuvântul predicat. În timpul mesajului, îi poți vedea cum visează cu ochii deschiși. În fapt, ei se plasează în afara ariei de influență a acestuia. În timp ce Cuvântul este propovăduit, ei trăiesc pe altă lume. Ne mai mirăm, deci, că nu primesc ceea ce aud?

ISTERII EMOȚIONALE

În al treilea rând, alți oameni se poate să fi fost incapabili să audă ceea ce Isus spunea pentru că erau prea emoționați. Starea de emoție a mulțimii i-a condus până la porniri euforice.

Astfel, ei au devenit incapabili de a exersa gândirea rațională necesară pentru a auzi mesajul. Inimile lor alergau înaintea rațiunii lor. Fără îndoială, exista un dinamism al mulțimii, care i-a atras pe acești oameni într-un soi de emoție deosebită în momentele respective.

Mulți dintre cei aflați în gloata aceea aveau să fie prinși într-o isterie a umblării după manifestarea supra-naturală a puterii lui Isus. Unii auziseră că El îi vindecase pe bolnavi, iar alții știau că El scosese demoni din oameni. Unii auziseră chiar că Isus înviase morții. Dar această preocupare cu lucrurile fizice avea să afecteze apetitul lor pentru cele spirituale. Într-o anumită situație, Isus S-a retras din mulțime pentru că tot ce voiau ei era să vadă minuni. Răspunsul Lui la nerăbdarea lor

era: „Haidem să mergem în altă parte, prin târgurile și satele vecine, ca să propovăduiesc și acolo; căci pentru aceasta am ieșit” (Marcu 1:38). Pentru Isus, prioritatea în lucrarea Sa pământească era îndreptată către predicarea Cuvântului, către lucrarea spirituală, nu către facerea de minuni.

În mod asemănător, mulți oameni din zilele noastre nu aud ceea ce Isus învață prin Cuvântul Său, pentru că ei sunt obsedați de minuni. Ei se îndepărtează foarte ușor de El tocmai pentru că tot ce ei caută este să vadă manifestarea lucrurilor supranaturale înaintea ochilor lor. Însă tocmai de aceea ei nu Îl aud. Tocmai concentrarea lor pe minuni este ceea ce îi face să rateze complet mesajul.

Această stare de entuziasm exagerat îi împiedică pe unii oameni să audă cuvintele lui Hristos. Învățătura Lui referitoare la starea lor spirituală ajunge în niște urechi surde. Drept rezultat, acești oameni ratează să audă ceea ce Isus spune, din cauza concentrării lor pe emoții și experiențe.

Ar fi oare posibil ca tocmai această goană după sentimente și după astfel de experiențe să te împiedice și pe tine să auzi Cuvântul Lui? Poate că mergi la o biserică unde emoțiile exagerate sunt prioritare profunzimii

minții. Poate fi situația ta aceea în care adevărul direct al Scripturii să fie dat la o parte tocmai de aceste porniri emoționale exagerate? Dacă te găsești într-o astfel de situație, poți foarte ușor să fii împiedicat să auzi adevărul pe care Isus vrea să ți-l transmită. De aceea, este crucial să acorzi atenție deosebită acelor lucruri pe care Domnul ți le transmite prin Cuvântul Său. Auzi oare adevărul spiritual pe care El îl predică?

INDIFERENȚA SPIRITUALĂ

În al patrulea rând, existau în această mulțime unii care erau indiferenți spiritual față de ceea ce Isus spunea. Expunerea lor constantă la adevăr nu a făcut altceva pentru ei decât să îi transforme în niște apatici față de Cuvânt. Un vaccin oferă o doză mică a unei boli prevenind contactarea acelei boli, mai târziu, de către persoana vaccinată. Într-o manieră asemănătoare, o expunere abundentă la Evanghelie, lipsită de un răspuns adecvat față de ea, poate să îi facă pe unii oameni să devină împietriți față de mesajul ei. Într-o astfel de situație, mințile acestor oameni devin pline de adevăr, dar acesta nu pătrunde niciodată în inimile lor. Este doar o cunoaștere cu mintea, dar care nu afectează niciodată dorințele inimilor lor. Drept rezultat, adevărul nu afec-

tează cu nimic voința lor, pentru a o îndrepta către credința adevărată.

Astfel de oameni ar fi putut foarte ușor să reproducă din memorie ceea ce Isus predica. Ei ar fi putut să redea cu acuratețe cuvintele Lui. Ei cunoșteau nuanțele învățaturii pe care El o predica și puteau să ofere un sumar competent al tuturor mesajelor Lui. Mai mult, ei ar fi putut chiar să răspândească acel mesaj mai departe, propovăduindu-l altor oameni. Dar mesajul pe care Isus l-a predicat n-a pătruns niciodată în inimile lor. Adevărul Evangheliei n-a deschis niciodată sufletul lor și nu a scos niciodată la iveală păcatul lor. Ei nu au văzut nicio nevoie de a căuta harul lui Hristos spre mântuirea lor.

Pentru aceștia, Evanghelia nu a adus niciodată convingerea de păcat. Învățătura lui Hristos nu i-a determinat niciodată să-L caute pe Dumnezeu din toată ființa lor și, astfel, invitația lui Hristos n-a căpătat în viața lor un răspuns printr-o voință predată Lui.

Poate că și tu te găsești într-o astfel de situație. Poate că ai învățat multe despre Hristos iar mintea îți este plină de învățătură sănătoasă. Poate că ești între cei care pot oferi explicații pertinente legate de credința creștină. Posibil să ai o Biblie bine răsfoită iar biblioteca

ta să fie plină de cărți spirituale; dar, odată cu acestea, ai și o viață goală. Poate că ești chiar implicat în predicarea adevărului față de alții. Dar poate fi posibil ca, în cazul tău, adevărul să nu fi pătruns adânc în viața ta? Poate că el n-a trecut niciodată dincolo de mintea ta, pentru a ajunge în inima ta. Dacă te regăsești într-o astfel de situație, cere-I lui Dumnezeu să aducă adevărul Lui în inima ta. Cere-I să-ți dea urechi de auzit. Cere-I să ia acele adevăruri din mintea ta și să le ducă în inima și sufletul tău.

AMĂGIREA DE SINE

În al cincilea rând, unii oameni din acea mulțime se poate să fi auzit ceea ce Isus a spus, dar ei au presupus greșit că mesajul le era adresat altora, nu lor. Mulți s-au amăgit singuri, considerând că ei se aflau într-o relație bună cu Dumnezeu, însă, în realitate, starea lor era departe de așa ceva. Întrucât făceau parte din această mulțime de oameni aparent religioși, ei credeau că deja ajunseseră în Împărăția lui Dumnezeu. Ei se apropiaseră atât de mult de Isus și chiar umblaseră cu El câtva timp și, auzind cuvintele lui Hristos, ajunseseră să presupună că și ei crezuseră mesajul Lui.

Dar nimic nu putea fi mai departe de adevăr. Da, ei se apropiaseră de Hristos, dar nu Îl aveau pe Hristos.

Umblaseră alături de El, dar nu Îl urmau. Îl priveau îndeaproape, dar nu credeau din inimă în El. Îl auzeau, dar nu luau aminte la ceea ce El le spunea.

Nenumărați oameni trăiesc și astăzi în această amăgire. Nenumărați membri ai bisericilor au impresia că, doar pentru că participă la serviciile acestora, sunt acceptați înaintea lui Dumnezeu. Tragic este că ei au o nădejde zadarnică la o mântuire la care, în realitate, nu sunt părtași. Motivul pentru care presupun că sunt copii de Dumnezeu stă în asocierea lor cu ceilalți credincioși, dar realitatea tristă este că astfel de indivizi pretind că Îl au pe Hristos, deși n-au venit niciodată la El. Ei au presupus că au o relație cu Hristos, dar relația lor este bazată pe condițiile lor. Cu toate acestea, dacă ar fi sinceri, ar putea vedea că nu s-au lepădat niciodată de sine, nu au luat crucea și nu L-au urmat pe Hristos.

UNDE TE AFLI?

Care este starea inimii tale? Ești tu viu în Hristos? Ai crezut doar în El, considerându-L singura sursă a mântuirii tale? Ai primit urechi spirituale pentru a auzi acest mesaj măreț? Pentru a auzi cu adevărat și pentru a înțelege Evanghelia, trebuie să fi primit de sus această capacitate spirituală de a auzi. El trebuie să treacă din mintea în inima ta, și să conducă la credința adevărată

în Hristos și la dedicarea totală față de El. Trebuie să conștientizezi că ai nevoie de Hristos și să recunoști că singura ta nădejde se găsește în El.

Caută-L astăzi, câtă vreme mai poate fi găsit. Cere-I să îți deschidă urechile surde și să îți dea credința în mesajul Lui. Există oare ceva care te împiedică să vii la El?

Ți-ai recunoscut nevoia și ți-ai pus toată credința doar în El, renunțând la orice altceva? Vei face acest pas decisiv al credinței, venind la Hristos? El este gata să te mântuiască. Chiar acum.

13

CUVINTE DE FINAL

„Cine are urechi de auzit, să audă” (Luca 14:35).

Ultimele cuvinte trebuie să fie întotdeauna cuvinte care rămân în memorie. Atunci când cineva își rostește ultimele cuvinte, adesea ele au un efect puternic asupra noastră. Așa ar trebui să tratăm și aceste ultime cuvinte ale lui Hristos.

Acest ultim capitol ar trebui să capteze atenția noastră către importanța lor. Ultimele cuvinte ar trebui să fie cuvinte pe care le ținem minte.

Iată ceea ce ar trebui să rezoneze în inima ta. Cuvintele lui Isus Hristos sunt adresate întregii tale persoane. Aceasta include mintea ta, sentimentele tale și voința ta. Evanghelia vrea să ne instruiască mintea. Ea dorește să aprindă dorințele noastre și să influențeze voința noastră.

În acest capitol de încheiere, vreau să te las cu acest efect.

CE TREBUIE SĂ ȘTII

În primul rând, dacă vrei să îți dedici viața lui Isus Hristos, trebuie să *cunoști* adevărul. Evanghelia ne învață că Domnul Isus Hristos este Fiul cel veșnic al lui Dumnezeu, care a devenit Fiul Omului. El a fost trimis de către Dumnezeu Tatăl în această lume pentru a-i salva pe păcătoșii pierduți de la pierzarea veșnică, de la mânia Sa dreaptă. Isus S-a născut din femeie și a intrat în rasa omenească, însă nașterea Lui s-a făcut dintr-o fecioară, pentru a fi fără păcat. El a fost cu adevărat Dumnezeu și Om în același timp.

Trebuie să *știi* că Isus a trăit o viață fără păcat. El S-a născut sub Lege pentru a asculta de poruncile pe care tu le-ai încălcat în mod repetat. Doar El a obținut neprihănirea perfectă care este pusă în contul tuturor celor ce cred în El. Prin aceasta, Dumnezeu îi vede pe toți credincioșii ca și cum ei ar fi păzit Legea cu o ascultare perfectă.

Trebuie să *știi* adevărul despre moartea lui Isus, prin care El a purtat păcatul omului. Fiind fără păcat, El S-a calificat să moară în locul păcătoșilor vinovați. A fost înălțat pe acea cruce crudă pentru a deveni păcat pentru toți cei ce cred în El. Pe acea cruce pătată de sânge, Isus a purtat păcatele noastre și astfel a obținut

mântuirea păcătoșilor care își pun credința în El. El este singura cale de mântuire. Isus a spus: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6). Doar Isus îi poate duce pe oameni în Cer, căci nu există nicio alternativă. Biblia spune: „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (F.A. 4:12).

Trebuie să *cunoști* adevărul despre învierea trupească a lui Isus. El a fost îngropat într-un mormânt împrumutat. În a treia zi, El a înviat dintre cei morți, iar această înviere a fost dovada dată de Dumnezeu că moartea Lui a constituit sacrificiul suficient pentru îndepărtarea păcatelor tuturor credincioșilor. După aceea, El S-a înălțat înapoi la dreapta lui Dumnezeu Tatăl. El este acum întronat în ceruri, având toată puterea și autoritatea, în Cer și pe Pământ. Biblia afirmă că „oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit” (Rom. 10:13).

De asemenea, trebuie să *cunoști* care este invitația făcută de Isus în Evanghelie. Așa cum Isus chema mulțimea aceea, acum două mii de ani, tot așa El te cheamă astăzi să vii la El. El insistă: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul

Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11:28-30).

Și trebuie să răspunzi acestei invitații lansată de El. Ea este o invitație căreia nu îi poți răspunde acceptabil decât printr-un pas al credinței, fiind atras de Duhul Sfânt. Iată lucrurile pe care trebuie să le *cunoști*.

CE TREBUIE SĂ SIMȚI

În al doilea rând, dacă vrei să devii un ucenic al lui Hristos, există ceva ce trebuie să *simți*: trebuie să simți că ai nevoie de El. Trebuie să îți simți greutatea păcatului și starea ta pierdută fără Isus Hristos. Fără această veste rea, nu există vreo veste bună. Așa a conceput Dumnezeu Evanghelia, iar acest adevăr nu este opțional. Dacă vrei să devii un ucenic adevărat al lui Isus Hristos, trebuie să simți, să conștientizezi aceste lucruri.

Trebuie să *simți* convingerea Duhului Sfânt. Duhul a venit în această lume pentru a te convinge că ai nevoie de Hristos. Isus a spus că Duhul „va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata. În ce privește păcatul: fiindcă ei nu cred în Mine; în ce privește neprihănirea: fiindcă Mă duc la

Tatăl, și nu Mă veți mai vedea; în ce privește judecata: fiindcă stăpânitorul lumii acesteia este judecat” (Ioan 16:8-11). Această lucrare a Duhului Sfânt constă în convingerea ta, prin Evanghelie, că ai nevoie de Hristos. Duhul trebuie să aducă acest adevăr atât de puternic în inima ta, încât să te simți disperat în tânjirea ta după El.

Trebuie să îți *simți* necredința. Duhul Sfânt ne va convinge „de păcat”, a spus Isus, „fiindcă ei nu cred în Mine” (Ioan 16:9). Încălcarea Cuvântului lui Dumnezeu va condamna sufletul oricărei persoane, dacă aceasta nu își va pune credința în Isus Hristos, care să plătească pentru păcatul ei. Duhul îi convinge pe cei necredincioși de necredința lor în Hristos. Orice păcat poate fi iertat, cu excepția acestui păcat ultim. A muri în acest păcat înseamnă a comite păcatul de neiertat (Matei 12:31). Cel mai grav păcat constă în realitate în refuzul de a crede în Isus Hristos.

Trebuie să *simți* lipsa neprihănirii proprii. Duhul Sfânt a venit și pentru a convinge lumea cu privire la „neprihănire”, așa cum Isus a adăugat: „fiindcă Mă duc la Tatăl” (Ioan 16:10). Această afirmație arată că Isus va judeca lumea după o neprihănire absolută (F.A. 17:31). Toți cei ce mor în necredință față de Isus vor fi

judecați de El. Atunci se vor deschise „cărțile”, acele cărți care conțin toate păcatele pe care orice om le-a comis în această viață (Apoc. 20:12). Apoi va fi deschisă „cartea vieții”, care va da la iveală că numele acestor persoane n-au fost niciodată scrise în ea. Orice persoană lipsită de credința în Hristos va fi judecată pe bună dreptate, după neprihănirea perfectă a lui Hristos. Orice păcat își va primi pedeapsa cuvenită (Evrei 2:2).

Trebuie să *simți* gravitatea judecății finale. Mai mult, Duhul Sfânt va convinge lumea „în ce privește judecata: fiindcă stăpânitorul lumii acesteia este judecat” (Ioan 16:11). Biruința lui Hristos asupra Satanei anticipează judecata pe care El o va face asupra tuturor păcătoșilor. Nimeni nu va putea scăpa judecății finale a lui Hristos, ci toți vom fi nevoiți să stăm înaintea Lui.

Dacă folosim argumentul de la general la particular, dacă stăpânul acestei lumi a fost judecat, cu cât mai mult vor fi judecați supușii lui, care sunt pe poziție de inferioritate și care l-au slujit în împărăția întunericului! Această judecată finală este administrată de Isus Hristos, în ale Cărui mâini Tatăl a lăsat toată judecata (Ioan 5:22). Dacă diavolul a fost judecat, așa vor fi judecați și toți copiii întunericului.

Ești conștient de starea fără speranță în care te găsești înaintea lui Dumnezeu, în absența credinței în Hristos? Simți cât de necurat ești înaintea Domnului? Acestea sunt lucrurile pe care noi toți trebuie să le *simțim* atunci când ne vedem în oglinda sfințeniei perfecte a lui Dumnezeu, iar acesta este răspunsul corect față de această evaluare.

CE TREBUIE SĂ FACI

În al treilea rând, dacă vrei să Îl urmezi pe Hristos, există ceva ce trebuie să *faci*. Nu este suficient să cunoști adevărul Evangheliei. Nu este suficient să simți că ai nevoie de Isus Hristos. Trebuie să faci un pas înainte. Cu un act al voinței tale, trebuie să îți pui *credința* în Isus Hristos. Trebuie să te pocăiești și să crezi Evanghelia. Isus i-a chemat pe oameni la El în felul următor: „S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă, și credeți în Evanghelie” (Marcu 1:15). Cuvântul *pocăință* are sensul unei schimbări a gândirii care produce o schimbare a inimii și voinței. La rândul ei, această schimbare conduce inevitabil la o viață diferită.

Trebuie să experimentezi o *schimbare* a gândirii. Pocăința cere să îți schimbi felul de a gândi în legătură cu Dumnezeu, Hristos și propria persoană. Trebuie să

Îl vezi pe Dumnezeu ca infinit de sfânt, care cere perfecțiune morală din partea ta, dacă vrei să intri în prezența Lui. Trebuie să te vezi ca un păcătos lipsit de slava sfințeniei lui Dumnezeu și care merită pedeapsa veșnică. Trebuie să fii de acord cu judecata pe care El o face cu privire la viața ta și să te întorci în final către Domnul Isus Hristos, punându-ți credința doar în El.

Trebuie să existe o *schimbare* a direcției vieții tale. Pocăința cere de asemenea să întorci spatele păcatului tău, inclusiv față de eforturile tale de a te mântui singur.

Apoi, cu credință, trebuie să te întorci la Isus Hristos, Cel ce este singurul Mântuitor al acestei lumi. Această întoarcere implică o decizie fermă cu privire la direcția vieții tale. Ea cere o întoarcere completă. Trebuie să existe o întoarcere cu spatele la lume și păcat. Trebuie să existe o întoarcere doar către Hristos.

Trebuie să experimentezi o *schimbare* a voinței tale. Aceasta presupune un pas activ al credinței, prin care îți predai viața în mâinile lui Isus Hristos. Credința abandonează orice alt lucru și se agață doar de Isus Hristos pentru iertarea păcatelor și obținerea neprihăririi Lui. Credința privește la Hristos. Își pune nădejdea în Hristos. Credința se supune Lui. Îl iubește și Îl primește. Fără credință, nu-L putem avea pe Hristos.

Dar, slavă Domnului, credința noastră își găsește izvorul în Dumnezeu și El este Cel care ne-o dăruiește în mântuire.

Vei crede în El? Ți vei pune nădejdea în El? Vei recunoaște dreptul Lui de a stăpâni peste viața ta? Te vei lepăda de tine însuși, îți vei lua crucea și Îl vei urma?

FĂ PASUL CREDINȚEI!

Ai făcut oare aceasta? Ți-ai dedicat viața lui Isus Hristos? Ai întors spatele vieții tale de păcat? Ți-ai încredințat viața în mâinile Sale mântuitoare? Ți-ai predat viața în mâna Aceluia care a murit pe cruce pentru tine? Chiar în acest moment, porțile Paradisului stau larg deschise înaintea ta. Poți veni, poți intra pe poarta cea strâmtă – chiar acum. Domnul Isus te va primi la El. El spune că „pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6:37). El te cheamă chiar acum. Te invită să vii la El chiar în acest moment. Fă acest pas final al credinței și vino la El. Dacă vei deveni un ucenic adevărat al lui Hristos, povara grea a păcatului tău va fi îndepărtată. În loc, ți se va pune jugul lui Hristos, dar însuși Isus Hristos ți Se alătură sub acest jug și împinge alături de tine.

SUNT UN UCENIC

Voi încheia cu acest citat peste care am dat în urmă

cu mai mulți ani. Este intitulat „*Sunt un ucenic*”.

Zarurile au fost aruncate. Am trecut linia de demarcație.

Decizia a fost luată. Sunt un ucenic al lui Isus Hristos.

Nu voi privi înapoi, nu voi abandona, nu voi încetini, nu mă voi întoarce, și nici nu voi sta nepăsător.

Nu mai am nevoie să capăt prioritate, prosperitate, poziție, promovări, aplauze sau popularitate.

Nu trebuie să am dreptate întotdeauna, nu este nevoie să fiu primul, nici înaintea altora, nici recunoscut, lăudat, apreciat sau răsplătit.

Eu trăiesc acum prin credință, iubesc cu răbdare, trăiesc prin rugăciune și trudesk prin putere.

Drumul meu este stabilit, mersul meu este rapid, țelul meu este Raiul, cărarea mea este îngustă, calea mea este aspră, însoțitorii puțini, dar Ghidul meu este de încredere iar misiunea mea este clară.

Nu pot fi cumpărat, compromis, deturnat,

amăgit să mă îndepărtez de pe cale, întors înapoi, încetinit sau întârziat.

Nu voi tremura în fața sacrificiului.

Nu voi fi ezitant în prezența necazurilor.

Nu voi negocia la masa vrăjmașului.

Nu mă voi apropia de iazul popularității și nu mă voi lăsa amăgit de mlaștina mediocrității.

Nu voi ceda, nu mă voi răsturna, nu voi încetini și nici nu voi conțeni să vorbesc până nu voi termina de predicat, de rugat, de plătit, de proclamat și de apărat cauza lui Hristos.

Sunt un ucenic al lui Isus Hristos.

Trebuie să alerg până la întoarcerea Sa, să dăruiesc până la ultima picătură, să predic până când toți vor afla și să lucrez până când El va reveni.

Și când El va veni pentru a-i lua pe ai Săi, nu va avea nicio problemă să mă recunoască.

Culorile mele sunt clare, și sunt clare pentru toți cei care au ochi să le vadă.

Sunt un ucenic al lui Isus Hristos.

Ești și tu un ucenic al lui Isus Hristos? Mântuirea este un dar fără plată, pe care îl primești doar prin credință. Dar te va costa totul.

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, astfel:

1) **Recomandă mai departe această carte!**

2) **Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 250 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.**

3) **Rămâi conectat** la noutățile MAGNA GRATIA vizitând pagina noastră de Facebook la facebook.com/MagnaGratiaRomania și abonându-te pe website, așa încât să fi anunțat când publicăm resurse noi.

4) **Spune-le și altora** despre lucrarea noastră.

5) **Roagă-te** pentru noi.

6) **Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare.** Donațiile se pot face online, magnagratia.org/donatii.html

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org.
Mulțumim!